

Giới thiệu Binh Mị Lang Duệ

Không đơn thuần là câu chuyện ngôn tình sắc thường gặp, tác giả Jeanne Zheng đã viết nên tác phẩm Binh Mị Lang Duệ với mở đầu hết sức ma mị. Binh — binh lính

Mị — mị lực

Lang — con sói

Duệ — trí tuệ

Viên Lăng: Cô luôn nói tôi là một con sói, nhưng cô có biết sói là một loài động vật sống theo đàn, có tinh thần đoàn kết tuyệt đối. Nếu trong đàn có thành viên bị thương hay tử vong, chúng sẽ không tiếc tính mạng để báo thù, cho nên, ngay cả thợ săn cũng không dám tàn sát chúng bừa bãi. Sói cả đời chỉ có một phối ngẫu, khi phối ngẫu chết, nó sẽ sống cô độc cả quãng đời còn lại...

Lâm Lâm: Tôi biết, tôi luôn luôn biết...

Đây là một câu truyện hay nói về một nữ binh đúng nghĩa mà lần đầu tiên mình đọc. Truyện không hề có những tình tiết ướt át, ủy mị như bao truyện quân nhân khác điển hình như Hôn sủng hôn nhân giá ngàn vàng, mà nó rất kịch tính, nguy hiểm, pha chút hài hước. Nữ chính đi lên, được quân nhân khác coi trọng bằng chính thực lực của mình, mà không hề núp bóng sau lưng nam chính.

Nếu ai thích những bộ phim bom tấn có nhiều pha hành động thì hãy lướt bộ này thử, riêng mình thì cảm thấy rất tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Binh Mị Lang Duệ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tiến Vào Quân Đội

“Mẹ, con đi đây!” Trước mặt người phụ nữ trung niên là cô con gái đang làm nũng tên Trịnh Trần Lâm, năm nay mười lăm tuổi, nguyên nhân làm nũng là vì thảo luận chọn trường đại học. Như vậy đi, trước sẽ giới thiệu một chút: Trịnh Trần Lâm, ba họ Trịnh, mẹ họ Trần, ba là huấn luyện viên không thủ đạo quốc gia, mẹ là giáo sư đại học Âm nhạc dân tộc. Lâm Lâm từ nhỏ rất nghịch ngợm, hay gây sự, suốt ngày chuốc họa, nên có đôi khi mẹ cô nghĩ rằng mẹ bà đã nắn sai hình cho cô?

Chuốc họa nhiều nên trừng phạt cũng nhiều, hơn nữa còn rất đa dạng. Đương nhiên, bị đánh là không tránh được, ba Lâm Lâm có rất nhiều cách trừng phạt theo phương pháp của một huấn luyện viên, ví dụ như còn nhỏ thì chạy bộ 10 km, lớn hơn một chút thì hỗ trợ các vận động viên luyện tập, bị đánh, bị quật ngã như cơm bữa. Việc này cũng giúp Lâm Lâm rèn luyện tốt thân thủ, ngay cả phó huấn luyện cũng phải khen một câu, “Hồ phụ vô khuyến tử! Lão Trịnh, con gái của anh có tài bẩm sinh!” Một câu này làm ba Lâm Lâm thấy rất phiền lòng.

Hiện tại, Lâm Lâm đã mười lăm tuổi, khi sáu tuổi cô đã biết đọc sách, chín tuổi nhảy lớp ba lần, chuyển trường hai lần. Nguyên nhân rất đơn giản, do quá chính nghĩa, cô đã đánh bị thương một bạn học chuyên ăn hiếp những bạn yếu đuối, nhà trường rất coi trọng thành tích học loại giỏi của cô, lại không thể không trừng phạt cô nên đành cho cô chuyển trường! Vì thế, ba của Lâm Lâm vô cùng buồn phiền, vô số lần tự trách vì đã cho cô luyện tập cùng các vận động viên? Lâm Lâm học rất giỏi, một phần là do cô có trí nhớ kinh người, nhìn qua một lần sẽ nhớ, nói vậy có lẽ cũng hơi phô trương, nhưng trí nhớ của cô tốt hơn người bình thường là điều chắc chắn.

Lúc nhỏ, cô hay lấy radio trong nhà phá hủy, rồi đem đi nghiên cứu, sau đó ráp lại, không ngờ còn có thể dùng. Theo thời gian trôi qua, từ radio biến thành tivi, tủ lạnh... Tóm lại, trong nhà có bao nhiêu đồ điện tử đều bị cô phá ít nhất một lần, sau đó ráp lại dùng tiếp. Đương nhiên, cái giá phải trả cho việc này là cô phải hi sinh thân mình, làm bia cho các vận động viên không thủ đạo chuyên nghiệp đánh như bao cát.

Ngoài ra, còn rất nhiều việc khác như mùa đông, cô đến trường chơi ném tuyết vào các bạn học, hay khi có bạn trả lời tốt câu hỏi, cô liền phá hư ghế của người ta, sau đó thì... Thầy giáo đối với cô rất đau đầu, nhưng cô thông minh, học giỏi, tức giận thì tức giận, lại không thể không thích, thật mâu thuẫn. Kỳ thực, đối với Lâm Lâm, bản thân cô đã là một mâu thuẫn, cô thích tự do, náo nhiệt, đùa dai, nhưng lại rất thích quân đội, đặc biệt là những kỷ luật trong quân đội, có đôi khi cô cũng rất trầm lặng, hazzz thật mâu thuẫn...

Giờ phút này đối diện với ba mẹ mình, Lâm Lâm nói cô muốn ghi danh vào học viện khoa học kỹ thuật quốc phòng, ra trường sẽ làm quân nhân. “Con thích làm quân nhân, chúng ta không phản đối, nhưng sao không vào trường đại học quân y? Có thể cứu sống quân nhân cũng thật tốt?” Mẹ Lâm Lâm ôn nhu nói, “Không, con học không thủ đạo chẳng lẽ lại làm quân y? Mặt khác, con không thích nghề này, con học thiết kế máy móc hay công trình điện tử cũng được, còn những trường đại học khác thì không, lúc trước ba cũng nói, thân thủ của con tốt nên vào trường quân đội để rèn luyện thêm!” Lâm Lâm vừa nhìn ba cô cười, vừa trả lời mẹ cô.

Ba Lâm Lâm xem thường nhìn cô một cái rồi nói “Con gái, lời tôi nói sao cô nhớ kỹ vậy?” “Ba thân yêu, con đương nhiên phải nhớ kỹ những câu nói hữu

dụng chứ!” Lâm Lâm cười nói tiếp, “Quyết định vậy đi, dù sao con vẫn còn trẻ, nếu thi rớt, sang năm lại tiếp tục!” Lâm Lâm vuốt mái tóc dài của mình, “Sợ cô rồi, tùy cô, thích cái gì thì làm cái đó đi!” Ba cô đầu hàng, “Tùy cô!” Mẹ cô cũng đầu hàng.

Thi lý thuyết là vô cùng đơn giản đối với Lâm Lâm, khẳng định trúng tuyển, kế tiếp là kiểm tra sức khỏe, đủ tiêu chuẩn! Điều này không có gì phải bàn, thành tích thể lực của cô là tốt nhất toàn trường, rõ ràng là những thành tích này không phù hợp với độ tuổi của cô, mười lăm tuổi, cấp ba, các hạng mục kiểm tra thể lực đều là tốt nhất, phỏng chừng vài năm tới cũng không có ai vượt qua cô được.

Khi chuẩn bị lên đường đến học viện, Lâm Lâm không cho ba mẹ đưa tiễn, vì theo cô, đã là sinh viên thì phải học cách sống độc lập. Lâm Lâm cười tươi khi đứng đối diện với nhân viên tiếp tân mặc quân trang đang kiểm tra thẻ học viên của cô, “Mười lăm tuổi?” Âm thanh không thể tin, “Có vấn đề sao?” Lâm Lâm hỏi ngược lại, “Sao!” Nhân viên tiếp tân nhất thời không kịp phản ứng, đột nhiên cảm thấy học viên mới này không dễ chọc, làm gì có học viên mới nào dám trả lời như vậy? “Phòng 309!” Không dài dòng vô nghĩa, nhân viên tiếp tân chỉ hướng ký túc xá nói. Lâm Lâm nhận lại thẻ học viên, xách valy đi đến ký túc xá.

Trong trường quân đội, con gái chắc chắn rất ít, mà giống như Lâm Lâm, học khoa thiết kế máy móc lại càng ít, nói chính xác thì chỉ có một mình Lâm Lâm. Trường quân đội tuy không giống quân doanh, nhưng kỷ luật quân đội nhất định không thể thiếu. Đối với Lâm Lâm, quản lý có chút khó xử, cô là nữ học viên, bình thường theo lý thuyết một huấn luyện viên quản lý một đội, nữ học viên thì vào đội nữ, nhưng vấn đề ở đây là khoa thiết kế máy móc không có nữ quản lý, nếu vào đội nam thì lại sợ cô không theo kịp tiến độ huấn luyện.

Ngay khi quản lý còn đang đau đầu suy nghĩ, Lâm Lâm đã chủ động đề nghị huấn luyện cùng đội nam, đồng thời cam đoan sẽ không liên lụy thành tích của toàn đội. Bất quá, cô thật sự có thể tham gia huấn luyện cùng đội nam sao? Nghe nói huấn luyện viên lần này là người của liên đội Thất Thép, một trong những mũi nhọn của quân đội. Lại nghe nói năm nay sư đoàn 702 sẽ tổ chức huấn luyện rất ác liệt, nhằm tìm ra những mầm móng tinh anh, khi ra trường sẽ trực tiếp phân bổ đến sư đoàn của họ, bất quá, đây là chuyện của bốn năm sau, bốn năm, nói dài không dài, ngắn không ngắn, nhưng cũng đủ làm thay đổi rất nhiều việc.

Tân binh, việc đầu tiên phải quan tâm chính là nội vụ, thường được lưu truyền rằng: “Không ngồi lên giường, không nằm lên giường, trong thời gian nghỉ ngơi, đệm chăn phải ngay ngắn chỉnh tề, luôn phòng bị bốn phương tám hướng, ruồi bọ bay lên ta dạn thẳng chân, muỗi tấn công ta trượt!” Lâm Lâm thích nhất tư thế dạn thẳng chân ra rồi trượt xuống thang lầu, nhưng thật tiếc cô lại ở ký túc xá nữ.

Ngày đầu, nghiêm, nghỉ là hạng mục vô cùng đơn giản mà cả đội được luyện, tư thế quân nhân có lẽ xuất phát từ đây, bất cứ lúc nào đều có thể nghe được khẩu hiệu: “Đổ máu không đổ lệ!” Đương nhiên, còn có phần rèn luyện thể lực, lớp trưởng của Lâm Lâm là người có cơ bắp, ngày đầu tiên cô đến báo danh, cô rõ ràng nhìn thấy ánh mắt của hắn, ngoại trừ kinh ngạc còn có khinh thường, Lâm Lâm biết hắn không ưa cô, thấy cô churong mắt.

Lâm Lâm cũng không thêm để ý, bởi vì cô biết, hành động sẽ nói lên tất cả, cho nên, mỗi hạng mục Lâm Lâm đều hoàn thành rất nghiêm túc, như mang vật nặng chạy 10 km cô luôn trong top 10, gấp bụng cô thực hiện tốt nhất đội, về quyền cước, do có căn cơ từ nhỏ nên cô cũng dễ dàng thông qua khảo hạch, nhưng cái gì cũng có ngoại lệ, hạng mục khiến cô gặp khó khăn nhất là hít đất. Con gái lực tay rất yếu, tuy Lâm Lâm đã từng học không thủ đạo, từng rèn luyện hạng mục này rất kỹ nhưng mỗi ngày đều phải làm một trăm lần, thì cô không thể nào đạt tiêu chuẩn.

Vì thế, mỗi buổi tối, Lâm Lâm đều ở ký túc xá luyện tập, về sau phát hiện ảnh hưởng đến bạn cùng phòng, cô một mình ra sân vận động luyện tập, có lần phấn đấu của cô bị bọn Sư Kim bắt gặp, “Trịnh Trần Lâm! Cô muốn hít đất thật tốt, trước hết phải luyện cái kia!” Sư Kim chỉ vào xà đơn. (mình nghĩ bạn cùng phòng này là nữ học viên ở khoa khác!)

“Xà đơn sao?” Lâm Lâm kỳ quái hỏi.

“Đứng, xà đơn, nó sẽ có ích cho lực tay của cô!” Sư Kim cười nói, “Ừ, tôi đã biết, hạng mục này khóa trước đã thi, có vẻ còn khó hơn cả hít đất” Lâm Lâm đau đầu nhìn xà đơn.

“Cho nên tôi mới nói, luyện tốt cái kia, hít đất liền không có vấn đề!” Sư Kim nghiêm túc nói, “Cám ơn cậu, Sư Kim!”

Lâm Lâm khắc khổ rèn luyện, rớt cục cũng hoàn thành các hạng mục theo quy định, tất cả đều đạt tiêu chuẩn, hay có vẻ cao hơn tiêu chuẩn một chút, ngoại trừ hít đất, hạng mục này cô chỉ vừa đủ điểm đạt, điều này khiến Lâm Lâm không vui, cô ngầm hạ quyết tâm biến khuyết điểm của mình trở thành ưu điểm. Ba tháng huấn luyện thể lực sắp kết thúc, Lâm Lâm cùng bọn Sư Kim sắp được điều đến các sư đoàn, thật ra cô rất muốn vào liên đội Thất Thép, càng hiểu biết về họ, cô càng muốn trở thành một thành viên của họ, nhưng có một số việc không như mình mong muốn. (có thể tiêu chuẩn=giỏi, đạt=khá...)

Việc học không giống như huấn luyện thể lực, nên không có gì khẩn trương, vì thế Lâm Lâm dùng thời gian ba năm để lấy bằng học sĩ thiết kế máy móc và công trình điện tử, ngay khi cô chuẩn bị tốt nghiệp thì nghe tin liên đội Thất Thép giải tán, cô không thể tưởng tượng được, một liên đội tốt như vậy, tuyệt vời như vậy, nói giải tán liền giải tán? Thất vọng, Lâm Lâm quyết định tiếp tục nghiên cứu, đọc sách, về phần điều đến sư đoàn nào, sau này lại bàn.

Bạn đang đọc truyện *Binh Mị Lang Duệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Trình Sát Thiết Giáp Doanh

Cứ như vậy, lại qua hai năm, Lâm Lâm đã lấy bằng tiến sĩ máy tính, thạc sĩ công trình điện tử, học sĩ thiết kế máy móc, cơ bản không cần học nữa, về phần phân bổ công tác, cô không biết mình sẽ phải làm gì hay là sẽ đi nơi nào. Bất quá, trước đó, cô đã nói rõ không muốn công tác trong viện nghiên cứu, cũng như văn phòng, đây là yêu cầu tối thiểu của cô, còn về quân doanh, cô không có yêu cầu gì đặc biệt, lục quân- hải quân- không quân tùy tiện, đương nhiên, tốt nhất là lục quân, nghe nói rất cực khổ. (chị ấy rất ưa chịu ngược)

Hiệu trưởng cũng gặp không ít khó khăn trong việc phân bổ công tác của Lâm Lâm, xét bằng cấp, cô là học viên xuất sắc nhất của trường từ trước tới nay, xét trình độ chuyên môn, trình độ quân sự, các hạng mục đều tốt nhất. Theo lý thuyết, vừa nhìn đến bằng thành tích của cô, chắc chắn các sư đoàn trưởng đều muốn cướp lấy, nhưng khi nhìn đến giới tính, có lẽ họ sẽ khó xử, dù sao trong quân đội thường chỉ có y tá và bác sĩ là nữ, nhưng cũng với số lượng rất ít, hazz! Hiệu trưởng đành phải đem hồ sơ của Lâm Lâm đặt ở bên ngoài, chờ các sư đoàn trưởng đến, khiến cho bọn họ tự lựa chọn.

Quả nhiên hiệu trưởng đã đoán đúng, khi nhìn thấy hồ sơ của Lâm Lâm, mọi người đều muốn cướp, nhưng khi phát hiện cô là nữ, họ đều do dự, cuối cùng, sư trưởng sư đoàn 4944 nói với hiệu trưởng, “Tôi lấy tân binh này, tất nhiên, phải kèm theo cô gái kia!” Thông minh như sư trưởng cuối cùng cũng chọn được vài tân binh tốt, lại như mua một tặng một, đem Lâm Lâm cướp về, còn việc điều đi quân doanh nào, sư trưởng đã suy nghĩ qua, tốt nhất là thiết giáp hồ đi, rất muốn nhìn bộ dạng xù lông của hồ, bất quá, phải thật lâu mới thấy được đáng về thành thực của hồ con.

Hiện tại, quân hàm của Lâm Lâm là trung tá, [tốt nghiệp đại học chính quy là trung úy, thạc sĩ là thượng úy hoặc thiếu giáo, tiến sĩ là thiếu giáo hoặc trung tá, Lâm Lâm có một bằng tiến sĩ, hai bằng thạc sĩ nên quân hàm trung tá thực bình thường!] Một trung tá hai mươi tuổi, khi xem quân hàm của mình, Lâm Lâm cảm thấy thật bất đắc dĩ, ngẫm lại có biết bao nhiêu người phấn đấu mười năm cũng không có được quân hàm trung tá, vậy mà cô vừa tốt nghiệp liền có được, nói thật là có điểm khó tin.

Khi Cao Thành nhận được lệnh tới đón Lâm Lâm chỉ nói mấy câu, “Sư trưởng, tuy rằng cô ấy là kỹ thuật viên, nhưng nếu không theo kịp tiến độ huấn luyện của chúng tôi, chúng tôi không cần! Dựa theo tiêu chuẩn tân binh, ba tháng nếu không đạt tiêu chuẩn, tôi sẽ trả lại cho sếp.” Lâm Lâm im lặng ngồi bên cạnh nghe, không sai, đây là thị uy với cô?

“Tạm biệt, sư trưởng!” Lâm Lâm cũng không nói gì, cúi chào sư trưởng rồi đi theo Cao Thành. Đương nhiên, Lâm Lâm cũng muốn nhìn xem trình sát thiết giáp doanh doanh trưởng là người như thế nào.

Lâm Lâm an tĩnh ngồi ở vị trí phó lái, lẳng lặng quan sát vết xeo trên mặt Cao Thành, tuy sọc rất dài, nhưng không dữ tợn, ngược lại, có cảm giác rất anh hùng, khí thế bức người. Cao Thành khiến cô lưu lại ấn tượng không tồi, mặc dù Cao Thành có vẻ không thích cô, nhưng không sao, cô hiểu được, phụ nữ có khả năng cản trở khá lớn, nghe nói binh lính trong trình sát thiết giáp doanh rất giỏi, đều là mũi nhọn của bộ binh, cô cũng muốn thử sức với bọn họ.

Đến quân doanh, Cao Thành gọi người giúp Lâm Lâm vận chuyển valy khiến tất cả binh lính ở thao trường đều nhìn chăm chú vào cô. Lâm Lâm nở nụ cười, “Đừng nói tôi là người phụ nữ đầu tiên ở quân doanh các anh nha!”

“Đúng vậy!” Cao Thành rầu rĩ trả lời.

“Thật vinh hạnh!” Lâm Lâm cười nói, Cao Thành nhìn cô gái đang tươi cười trước mặt, đột nhiên cảm thấy từng gặp qua ở đâu đó, đặc biệt là nụ cười皎洁 kia.

“Cao doanh trưởng?” Lâm Lâm gọi Cao Thành đang ngẩn người, “À, Trịnh Trần Lâm phải không?” Cao Thành khôi phục lại, “Đúng vậy!” Lâm Lâm gật đầu đáp.

“Buổi chiều đến văn phòng tôi để phân bổ công tác!” Cao Thành nói, “Theo tôi đến ký túc xá của cô!”

Lâm Lâm đi theo Cao Thành lên lầu, đến một căn phòng ở lầu 3, “Đây là phòng của cô, tôi ở bên cạnh, có việc gì có thể tới tìm tôi! Sắp xếp một chút đi, đến giờ ăn cơm tôi sẽ gọi cô!” Cao Thành nói xong, lưu lại một mình Lâm Lâm rồi bước đi, Lâm Lâm cười lắc đầu nhìn theo bóng lưng Cao Thành đi xa rồi mới trở lại phòng, thu thập hành lý, quân doanh phân ký túc xá cho cán bộ không tồi, đủ lớn, có buồng vệ sinh, vòi sen, nhiều đó cũng đủ làm cho người hay ở ký túc xá tập thể như Lâm Lâm cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Sau khi thu dọn đồ đạc, Lâm Lâm tranh thủ thời gian tra xét tư liệu của Cao Thành, ngay khi biết anh từng là liên trưởng của Thất Thép liên, cô cảm thấy thực vui, tuy không thể trở thành thành viên của Thất Thép liên, nhưng ít nhất có thể làm cấp dưới của Thất Thép liên liên trưởng cũng không tồi. Chỉ trong chốc lát, Cao Thành gọi Lâm Lâm đi ăn cơm. Anh dẫn cô đến căn tin của liên đội kỹ thuật, chào hỏi liên trưởng Mã Tiểu Suất, đội trưởng Cam Tiểu Ninh, đại khái cũng đoán ra, cô sẽ được phân đến liên đội này, phù hợp với chuyên môn của mình.

Quả nhiên, buổi chiều tại văn phòng doanh trưởng, Cao Thành liền phân Lâm Lâm đến kỹ thuật liên, các nhiệm vụ huấn luyện đều nghe theo liên trưởng Mã Tiểu Suất, “Tuy rằng cô là trung tá, nhưng tôi hy vọng cô hãy xem mình như một tân binh, phải có thái độ học tập tốt, huấn luyện thật tốt! Mã Tiểu Suất sẽ là liên trưởng của cô, hy vọng cô có thể nghe hiệu lệnh của anh ta. Mã Tiểu Suất, anh cũng phải nghiêm túc huấn luyện, nếu cô ấy không đủ tư cách, tôi sẽ tìm anh!” Cao Thành nghiêm túc nói.

“Dạ! Cam đoàn hoàn thành nhiệm vụ!” Mã Tiểu Suất trả lời, “Dạ, doanh trưởng!” Lâm Lâm thật cao hứng vì Cao Thành không xem cô là phái nữ mà đặc thù chiếu cố.

“Trình kỹ sư!” Mã Tiểu Suất kêu Lâm Lâm, “Mã liên trưởng, không cần gọi tôi như vậy, anh trực tiếp kêu tên hoặc kêu Lâm Lâm là được rồi, tôi hiện tại là tân binh, anh an bài tôi cùng huấn luyện với các binh lính khác thì tốt rồi!” Lâm Lâm đánh gãy lời của Mã Tiểu Suất.

“Lâm Lâm?” Mã Tiểu Suất nói, “Huấn luyện của chúng tôi rất cực khổ, hy vọng cô có thể theo kịp, có vấn đề gì có thể trực tiếp tới tìm tôi, cô vào đội 1 đi, đội trưởng Cam Tiểu Ninh, cô đã gặp qua!”

“Được, tôi muốn xem thiết bị liên lạc của các anh, đây cũng là công tác chủ yếu của tôi!” Lâm Lâm đồng ý, “Tốt, buổi chiều tôi dẫn cô đi xem xung quanh đồng thời xem máy móc thiết bị liên lạc!” Trong khi cùng trò chuyện với Mã Tiểu Suất, Lâm Lâm để ý mọi người luôn đứng nghiêm giờ tay chào khi gặp cô, đột nhiên cảm thấy quân hàm của mình có chút chướng mắt.

“Anh đợi chút!” Lâm Lâm nói xong liền chạy lên lầu, “Báo cáo!” Lâm Lâm đối với Cao Thành nói, “Doanh trường, hiện tại tôi đã là tân binh, tôi có thể tạm thời thay đổi quân hàm không, nếu không sẽ ảnh hưởng không tốt đến huấn luyện!”

Cao Thành nhìn Lâm Lâm, lại nhìn chính ủy, “Vậy được rồi!” Chính ủy nói, “Cứ dựa theo quy định của tân binh mà làm!” Sau đó gọi điện thoại cho hậu cần, giúp Lâm Lâm thay đổi quân hàm, Lâm Lâm từ giờ bắt đầu cuộc sống của tân binh. Lượng huấn luyện tại kỹ thuật liên là cao nhất toàn quân doanh, Lâm Lâm ngoại trừ huấn luyện, còn phải kiểm tra bảo trì tất cả thiết bị, đôi khi cũng dạy các tân binh kỹ thuật liên về máy tính. Ngoài ra, mỗi khi rảnh, cô đã nghiên cứu, biên soạn một vài trình tự huấn luyện hợp lý, chỉ dẫn mọi người qua máy tính.

Từ lúc bắt đầu, thành tích huấn luyện thể lực của Lâm Lâm luôn nằm trong top của quân doanh, điều này khiến Cao Thành có chút bất ngờ, cẩn thận nhìn lại hồ sơ mới biết thành tích ở trường của cô rất tốt, các hạng mục đều đạt loại ưu, ngay cả bắn súng cũng vậy, thật không ngờ thành tích tháo ráp súng của cô có thời gian ngắn nhất, thành tích bắn súng thì càng không phải nói, bách phát bách trúng. Cao Thành càng ngày càng thích nữ binh này. (có cảm giác chị ấy là siêu nhân _._)

“Lâm Lâm, thể lực tốt, bắn cũng tốt, phát biểu cảm nghĩ đi!” Mã liên trưởng ở hội nghị hỏi.

“Báo cáo liên trưởng, thể lực là kết quả của việc mỗi ngày không ngừng kiên trì rèn luyện, còn bắn súng là bởi vì tôi theo chuyên ngành thiết kế máy móc nên đối với súng ống có hiểu biết thấu đáo, do đó bắn súng cũng có kỹ xảo, còn kỹ xảo như thế nào thì lúc rảnh tôi sẽ chỉ mọi người!” Lâm Lâm cười trả lời.

“Mọi người cũng nghe rồi đấy, thể lực là kết quả của việc mỗi ngày không ngừng kiên trì rèn luyện, cho nên, mọi người cũng phải thật cố gắng, không thể bị liên đội khác qua mặt!” Mã Tiểu Suất nghiêm túc nói, “Đạ!” Mọi người trăm miệng một lời.

Từ sau khi mọi người biết nguyên nhân Lâm Lâm rèn luyện thể lực, biết cô rất thích Thắt Thép liên, Cam Tiểu Ninh hay kể cho cô nghe chuyện về Thắt Thép liên. Lâm Lâm cũng dạy kỹ xảo bắn súng cho mọi người, “Gió là nhân tố ảnh hưởng khi bắn súng, khoảng cách càng xa, ảnh hưởng càng lớn, vì đầu đạn nặng hơn, nên nếu gió thổi từ bên kia, viên đạn liền có khuynh hướng bay qua bên này, ngoài ra, khoảng cách bắn cùng vận tốc của gió...” Lâm Lâm nghiêm túc dạy mọi người kỹ xảo bắn súng, Cao Thành lên đứng một bên, nghiêm túc lắng nghe.

Ba tháng trôi qua, Lâm Lâm chẳng những không có làm chậm tiến độ huấn luyện của liên đội, mà còn là động lực của cả liên đội, khiến liên đội càng thêm mạnh mẽ, đứng đầu trong các cuộc thi giữa các liên đội trong quân doanh. Lâm Lâm cũng thành công trở thành thành viên chính thức của trinh sát thiết giáp doanh, trên vai quân hàm tân binh đổi thành hai gạch hai sao, cô cũng bắt đầu chính thức công tác, tiến hành cải tiến trang bị điện tử của toàn doanh, song song, cô cũng mở lớp dạy học.

Bạn đang đọc truyện *Binh Mị Lang Duê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Gặp Viên Lãng

Lâm Lâm nộp lên một bản báo cáo thật hợp ý cho Cao Thành, đề nghị nâng cấp, cải tiến thiết bị điện tử cho trinh sát thiết giáp doanh, vì thế được duyệt ngay, rồi trình lên tổng bộ. Trước khi có thiết bị mới, Lâm Lâm cùng bọn Mã Tiểu Suất mỗi ngày đều cải tiến thủ công các thiết bị cũ phối hợp với công nghệ hiện đại trong chiến tranh. Đồng thời bọn họ còn biên soạn một vài trình tự học cho tân binh, giúp họ thích ứng nhanh hơn với chiến tranh kiểu mới, đương nhiên, Cao Thành cũng là một trong số đó.

Cứ như vậy, ngày qua ngày, Lâm Lâm ở trinh sát thiết giáp doanh cũng được nửa năm, mọi người đều đã công nhận cô là nữ quân nhân, biểu hiện của cô khiến sư trưởng cười toe toét, luôn luôn cảm thấy cướp cô về là không sai. Cao Thành thì luôn nhìn việc không nhìn người, chỉ cần là binh tốt, anh liền tán thành, biểu hiện của Lâm Lâm anh cũng đã thấy qua, những thiết bị khi vào tay Lâm Lâm đều được điều chỉnh cực tốt, có thể chính thức sử dụng, vì thế, Cao Thành duyệt cho Lâm Lâm nghỉ phép, có thể ra ngoài đi dạo.

Đối với thị trấn xa lạ này, Lâm Lâm hoàn toàn mù tịt, cho nên, khi có quyết định nghỉ phép, cô cũng không muốn đi, bất quá có rất nhiều tiểu binh hy vọng cô có thể giúp họ mua vài thứ, ví dụ như tài liệu ôn tập cho Cam Tiểu Ninh, đồ ăn vặt cho tân binh,... do đó cô đành phải sử dụng ngày nghỉ. Cô lên mạng tìm hiểu thì phát hiện thị trấn này tuy không lớn, nhưng lại có vài di tích lịch sử rất đáng để xem.

Vào ngày nghỉ cuối tuần, Cao Thành cố ý lái xe chở Lâm Lâm vào thị trấn. Để tiện cho việc đi dạo, cô thay thường phục với áo thun, quần bò, mũ lưỡi trai, cùng một chiếc máy chụp hình kỹ thuật số! “Trang bị đầy đủ hết!” Cao Thành cười nhìn Lâm Lâm đi ra nói.

“Ha ha, tôi chỉ có bộ thường phục này thôi, hơn nữa do thói quen mang nón khi huấn luyện, không có mũ cảm giác không quen!” Lâm Lâm cười đẩy đẩy cái nón trên đầu nói, “Thật không? Còn mang máy chụp hình? Cô chuẩn bị đi du lịch sao? Cô chỉ có một ngày thôi đấy!” Cao Thành chỉ vào máy chụp hình nói.

“Ha ha, tôi có lên mạng tìm, có vài địa điểm không xa, hẳn là sẽ có thời gian nhìn đến!” Lâm Lâm cười trả lời, “Doanh trưởng, anh cho tôi xuống ở trạm xe buýt là được rồi, biển số xe quân nhân rất dễ nhận ra!”

“Được!” Cao Thành nhìn Lâm Lâm, rất nhanh đồng ý. Anh cho xe chạy đến trạm xe buýt công cộng, rồi hỏi, “Buổi tối có cần tôi tới đón cô không?”

“Không cần, tôi cũng không biết khi nào mới về, có gì sẽ đón taxi, yên tâm tôi sẽ không về trễ hơn giờ tắt đèn đâu!” Lâm Lâm trả lời.

“Tốt!” Cao Thành nói xong, quay đầu xe, cấp tốc lái trở về, lưu lại một đống tro bụi, “Khụ khụ!” Lâm Lâm bắt đầu đi lác đầu, “Mới sáng sớm đã phải ăn tro bụi!”

Lâm Lâm lấy sổ tay ra, xem xét tuyến đường du lịch rồi nhìn quanh bốn phía, khi thấy quầy bán báo, cô liền đi qua mua một tấm bản đồ, cẩn thận nghiên cứu, vừa vận trạm xe buýt này là nơi cô cần đến.

Qua mấy con đường, Lâm Lâm rốt cục đến địa điểm thứ nhất, mấy ngàn năm kiến trúc trải qua bão táp mưa sa, vẫn như trước sừng sững không đổi. Có một tấm bia đá trước cửa, mặt trên ghi thiệu về lịch sử nơi này, Lâm Lâm cẩn thận quan sát, rồi nghiêm túc ghi chép, chụp ảnh.

Thời gian buổi sáng rất ngắn, Lâm Lâm tham quan hết một vòng liền đến giờ cơm trưa, mà thức ăn ở khu du lịch rất mắc, cô không thể ăn nên đành ngồi xe buýt trở lại nội thành, căn cứ chỉ dẫn trên mạng tìm đến những nơi bán đặc sản ăn vặt. Trùng hợp, khi ở trên xe buýt, Lâm Lâm phát hiện có người ăn trộm ba lô của một người phụ nữ trung niên.

“Coi chừng ba lô!” Lâm Lâm lớn tiếng kêu, tên trộm liền trừng mắt nhìn cô, rồi lập tức xuống xe. Người phụ nữ kiểm tra ba lô, “Cám ơn!” Bà ấy nói lời cảm tạ cô xong cũng liền xuống xe. Sau đó có vài người nghị luận, lo lắng cô sẽ bị trả thù, Lâm Lâm nghe xong chỉ mỉm cười, không lo lắng.

Lâm Lâm đến địa điểm thứ hai, cầm bản đồ cùng máy chụp hình kỹ thuật số, giống như một học sinh trung học đến du lịch, dạo quanh khu phồn hoa nhất thành phố, rất nhanh, Lâm Lâm liền phát hiện có người theo dõi cô. Là một thành viên của trinh sát doanh, việc phát hiện có người theo dõi đối với cô không có gì khó, ngoài ra cô đoán việc này có liên quan đến tên trộm ban nãy.

Vì thế, sau khi ăn vài món ăn vặt, Lâm Lâm đi vào một con hẻm nhỏ vắng vẻ, có ý dẫn dụ người theo dõi cô lộ diện.

Màn ảnh cắt —

Hôm nay, cuối tuần, Đường Sát hiếm khi cấp phép cho Viên Lăng nghỉ một ngày bởi anh đã liên tục hoàn thành hai nhiệm vụ gian khổ, không có thương vong. Để thuận tiện cho Viên Lăng nghỉ ngơi, Đường Sát đã đưa cho anh giấy phép lái ô tô tại địa phương.

Kỳ thực, đối với Viên Lăng mà nói, ngủ chính là hình thức nghỉ ngơi tốt nhất, đáng tiếc, toàn bộ đại đội lại sợ Viên Lăng ngủ đủ sẽ đem bọn họ ra hành hạ, nhất là người đã duyệt và báo cáo cấp lên trên bằng văn bản, Đường Sát, phải dùng mệnh lệnh để buộc Viên Lăng đi ra ngoài dạo chơi, đương nhiên, còn kèm theo một tờ giấy, bên trong có ghi tất cả các thứ mọi người muốn mua như Ngô Triết muốn mua vài món, C3 muốn ăn đặc sản... Vì thế, Viên Lăng chính thức bị cấp dưới của mình sai bảo.

Viên Lăng nhàm chán vào nội thành, giúp mọi người mua những thứ bọn họ cần thật nhanh. Lúc Viên Lăng đặt mọi thứ vào xe, vô tình phát hiện có một đám người đang theo dõi một cô gái trẻ, nhìn sơ khoảng mười bảy mười tám tuổi, ăn mặc như khách du lịch, căn cứ tính thần quân nhân, [Không, kỳ thực là Viên Lăng quá nhàm chán, gặp sự tình như vậy, không đi theo xem không được, đây mới là tính thần hiện tại của anh], Viên Lăng khóa cửa xe đi theo. (bó tay anh luôn!!!)

Lâm Lâm càng đi sâu càng hẻo lánh, khi đến ngõ cụt cô ngừng lại, xoay người nhìn thẳng vào đám người phía sau. Lâm Lâm cau mày, còn thiếu một người, là trinh sát binh, cô có thể dễ dàng phát hiện số lượng người theo dõi, mặc khác cô có giác quan thứ sáu rất mạnh, theo như lời của Mã Tiểu Suất thì đây chính là trực giác của phụ nữ, cho nên, mỗi lần huấn luyện, chỉ cần Lâm Lâm làm trinh sát viên, đều có thể dễ dàng tìm được nơi ẩn nấp của địch. Khi được hỏi, cô luôn trả lời hai từ, cảm giác. Cao Thành nói cô là trinh sát binh bẩm sinh.

Hiện tại, Lâm Lâm có cảm giác không tốt, cô nhận ra có người đang đứng ở góc tường, nhìn chằm chằm vào nơi này. Lâm Lâm không lo lắng người đến đông cỡ nào, cô chỉ không thích có người tránh ở chỗ tối, như vậy, sẽ có rất nhiều việc xảy ra ngoài dự tính. Lâm Lâm hí mắt, nhìn đám người đang vây xung quanh cô, “Này! Không cần trốn ở nơi đó, tương tôi không nhìn thấy sao? Xuất hiện đi!” Lâm Lâm kêu lên.

Viên Lăng sững sờ khi nghe cô gái nói, đối với Lão A, nguy trang, ẩn nấp đều là năng lực thiết yếu, cũng là cơ bản nhất. Viên Lăng tự thấy mình ẩn nấp tốt lắm, không thể dễ dàng bị phát hiện như vậy, anh không quá tin tưởng, vì thế vẫn lảng lảng đứng im không có ý định đi ra.

Mà đám người đó nghe Lâm Lâm nói, cảm thấy có chút kỳ quái, bọn họ nhìn nhau hội ý, khi chắc chắn không có ai trong số bọn họ đang ẩn nấp ở bên ngoài liền đoán Lâm Lâm đang dùng kế hoãn binh, “Con nhỏ kia, đừng mong có người tới cứu, làm bộ gào thét, bọn tao cũng sẽ không mắc mưu!”

Lâm Lâm lắc đầu, “Này! Cái người đang nấp cạnh tường, xuất hiện đi, đừng tưởng bản thân rất giỏi! Nếu còn không bước ra, tôi sẽ tự qua bắt!” Lâm Lâm không quan tâm bọn họ, tiếp tục nói, đối với Lâm Lâm, chỉ có người đang trốn bên kia mới nguy hiểm, những tên này, dù ở chỗ sáng cô cũng không sợ.

Viên Lăng có chút bất đắc dĩ cùng bội phục cô gái cố chấp, “Tôi nói trước, tôi chỉ tình cờ đi ngang qua, hiểu kì đến xem thôi!” Viên Lăng vừa cười vừa bí ỉn nói.

Lâm Lâm cười nhìn người đàn ông đang đi tới, cẩn thận đánh giá một chút. Cô phát hiện, tuy bộ dáng của hắn có vẻ lưu manh nhưng khí chất trên người hắn lại khiến Lâm Lâm có cảm giác thực an tâm, khí chất sẽ không lừa người. Cô đoán hắn hẳn là một quân nhân hoặc có thể từng là quân nhân.

Viên Lăng nhìn Lâm Lâm, một cô gái lạ lại khiến anh có cảm giác rất quen thuộc, thân thiết. “Đương nhiên có thể, anh cứ từ từ xem!” Lâm Lâm cười nói.

“Này! Nếu mày không muốn xen vào thì lập tức biến, còn ngược lại thì đừng trách...!” Một tên trong đám người nóng nảy nói.

“Các người muốn gì?” Lâm Lâm lên tiếng, cô không muốn người đàn ông này bị liên lụy, chỉ cần biết hắn không phải kẻ địch là được rồi, buổi chiều cô còn muốn tiếp tục đi dạo, không thể lãng phí quá nhiều thời gian.

“Tôi chỉ kêu một tiếng, lại không nói có kẻ trộm, kéo đến cả đám như vậy để làm gì? Bao nhiêu việc tốt không làm lại đi làm kẻ trộm?” Lâm Lâm nhìn bọn họ tiếp tục nói, “Nói đi, nhiều người đến như vậy, muốn thế nào!”

Viên Lăng sau khi nghe Lâm Lâm nói, rốt cục cũng biết đại khái sự tình, xem dáng vẻ lâm nguy không sợ của cô, anh có chút bội phục, nhưng đột nhiên lại có cảm giác cô có rất mong manh, muốn bảo vệ cô. Viên Lăng thật không ngờ mình lại có suy nghĩ như vậy, theo lý thuyết, anh muốn đến xem kịch vui mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Bình Mị Lang Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Quen Biết

“Con nhỏ kia, mày làm hư chuyện tốt của tui tao, thì phải bồi thường tổn thất cho tui tao, lập tức giao tiền và những thứ đáng giá của mày ra!” Một tên ra vẻ đại ca nói.

“À, tôi có tiền, có máy ảnh, còn có di động nữa!” Lâm Lâm lấy di động ra quơ quơ rồi nói, “Nhưng tại sao tôi phải giao cho các anh? Muốn xài thì tự mình mua.”

“Mẹ nó, mày không muốn sống hả? Nói cho mày biết, hôm nay mày không muốn cũng phải giao ra!” Tên đại ca nói xong, vẫy tay ra hiệu đàn em chuẩn bị xông lên.

“Chắc chắc! Cả đám đàn ông khi dễ một cô gái, không đáng mặt đàn ông chút nào!” Viên Lăng không đợi Lâm Lâm lên tiếng, liền đứng ra.

“Xen vào việc người khác, cũng được, tui tao không ngại tiền nhiều!” Tên đại ca nói, đồng thời, Viên Lăng cũng chậm rãi đi tới bên cạnh Lâm Lâm, chuẩn bị bảo vệ cô.

Không khí hết sức căng thẳng, “Ngại quá, anh không cần giúp tôi, việc này không liên quan đến anh.” Lâm Lâm nói khi nhìn thấy Viên Lăng im hơi lặng tiếng đứng trước mặt mình. Đối với cô, những tên tép riu này cô có thể dễ dàng đối phó, hơn nữa cô không hy vọng có người ngoài tham gia vào chuyện này, lỡ như bị thương, cô thật khó xử.

“Đây không phải là vấn đề có quan hệ hay không, chỉ là thấy việc bất bình ra tay tương trợ mà thôi!” Viên Lăng trả lời, “Cô đứng qua một bên, đừng để bị thương!” Viên Lăng còn chưa dứt lời, bên kia đã ra tay.

Đối phương tổng cộng có năm người, phần lớn khoảng hai mươi tuổi, vóc dáng trung bình, thân thủ bình thường không giống với người tham gia quân ngũ. Đối với Viên Lăng, chỉ vài chiêu là anh có thể hạ được hai tên. Lâm Lâm ở bên cạnh, yên lặng quan sát thân thủ của Viên Lăng, rất nhiều chiêu cho thấy anh là một người lính, nhưng chiêu nào cũng hung ác, không màu mè lại có vẻ không giống lắm, Lâm Lâm có chút khó hiểu.

Tên đại ca biết hiện tại bọn họ không phải là đối thủ của Viên Lăng, liền lên gọi điện thoại, kêu anh em ở gần đây lại giúp hắn rồi tiến đến Lâm Lâm, xem ra là muốn xuống tay với Lâm Lâm. Lâm Lâm bất đắc dĩ nhún vai, “Cả đám các anh hợp lại cũng không phải là đối thủ của anh ta, còn muốn quay sang tôi, vậy thì càng không có khả năng thắng.”

Lời vừa nói ra, tên đại ca không trả lời, trực tiếp tung một cước, Lâm Lâm cũng không có trốn, lập tức tung đầu gối cho hắn một cước. Ban đầu, khi Viên Lăng thấy có người đối phó Lâm Lâm cũng có điểm lo lắng, nhưng vừa nhìn thấy biểu hiện của cô, anh liền nhẹ nhàng thờ ra. “Chuyên tâm chút!” Lâm Lâm phát hiện Viên Lăng phân tâm, nhắc nhở anh. “Cám ơn!” Viên Lăng cười trả lời, đồng thời cũng dùng nắm đấm đánh quyết tên chuẩn bị đánh lên mình.

Năm người toàn bộ ngã xuống, Lâm Lâm nhìn Viên Lăng hỏi, “Nên giải quyết bọn này như thế nào?” Viên Lăng cười lấy điện thoại di động ra, bấm số 110, báo án. Điện thoại còn chưa cúp, đã thấy một đám người trong tay cầm gậy sắt đến, Viên Lăng nhìn sang Lâm Lâm cười, Lâm Lâm bất đắc dĩ nhún

vai, “Thật ngại, liên lụy anh!”

“Bọn họ báo án, chạy nhanh lên!” Tên đại ca loạn choạng đứng dậy quát, “Ngại quá, các anh không thể đi, bằng không chẳng phải tôi bị khệp tội báo án giả sao?” Viên Lăng chặn đường bọn họ. Đường cùng, vài tên cầm gậy sắt vọt lên, Lâm Lâm đứng một bên, cúi đầu tránh thoát một gậy, sau đó vung một quyền đánh vào bụng tên đó, thừa dịp đoạt gậy sắt, dùng nó tiếp đòn của một cây gậy khác, đồng thời tung một cước...

Cảnh sát đã bao vây bốn phía. Khi cảnh sát tới, hai người bọn họ đã giải quyết hết bọn trộm, mười mấy người quỳ rạp trên đất, khóc thét. Lâm Lâm làm động tác thư giãn hai tay, nhiều người như vậy, không bị trúng đòn là không có khả năng. Viên Lăng cũng xoay bả vai, đi đến bên người Lâm Lâm, “Cô không sao chứ?” “Không có gì, chỉ trúng hai gậy, đau hai ngày là hết” Lâm Lâm vừa xoa cánh tay, vừa cười trả lời, “Còn anh?”

“À, bả vai không chú ý bị trúng một đòn!” Viên Lăng trả lời. Vài anh cảnh sát đến áp giải bọn trộm lên xe, vừa vận nhét đủ hai chiếc. Về phần Lâm Lâm và Viên Lăng, bọn họ đành phải chờ cảnh sát điều động xe khác đến đón về đồn để hợp tác điều tra.

“Xin chào, tôi tên là Trịnh Trần Lâm, cảm ơn anh trợ giúp!” Lâm Lâm giơ tay chào Viên Lăng. “Xin chào, tôi là Viên Lăng, không cần khách khí như vậy, loại sự tình này, nếu gặp đương nhiên sẽ ra tay!” Viên Lăng cười bắt tay Lâm Lâm, cảm giác không giống với tay của một cô gái bình thường, rất có lực.

“Thực xin lỗi, để hai người chờ lâu, mời lên xe!” Cảnh sát đến bên cạnh cắt ngang câu chuyện của hai người, mời họ lên xe.

Ở đồn cảnh sát, hai người ngồi cùng một chỗ chờ lấy lời khai, “Giấy chứng nhận!” Khi cảnh sát mời hai người cung cấp giấy chứng nhận, cả hai giấy chứng nhận sĩ quan cùng lúc xuất hiện trên bàn. Hai người đồng thời nhìn đối phương, “Ha ha, xem ra phải giới thiệu một lần nữa, 86749, trung tá quân đội Viên Lăng!” Viên Lăng cười nói.

“Sư đoàn 4944, trực thuộc trình sát thiết giáp doanh, trung tá Trịnh Trần Lâm!” Lâm Lâm ngẩng người một lát mới trả lời.

“Cả hai đều là trung tá?” Sĩ quan cảnh sát kiểm tra giấy chứng nhận đột nhiên hỏi, “Có vấn đề gì sao?” Lâm Lâm cười hỏi ngược lại, “Anh có thể đến quân đội kiểm chứng!” Lâm Lâm tiện đà nhắc.

Viên Lăng cười quan sát nữ trung tá trước mắt, kỳ thực anh cũng thực bất ngờ, nhìn cô chỉ khoảng hai mươi tuổi, nếu không tận mắt thấy giấy chứng nhận sĩ quan của cô, anh còn cho rằng cô nhiều nhất cũng chỉ là một sĩ quan cấp úy, thật không ngờ cô cũng là trung tá, còn thuộc trình sát thiết giáp doanh, quả nhiên Cao Thành luôn có những binh lính khiến người khác phải kinh hãi.

Sĩ quan cảnh sát không nói gì thêm, chuyên tâm ghi chép lí lịch trên giấy chứng nhận, về phần thật giả, hẳn biết phân biệt, ít nhất hai tờ giấy trên tay hẳn tuyệt đối là thật. Còn về phần quân hàm, xem tình huống hỏi lại đi.

Sau khi cho lời khai, đại khái hiểu biết phần nào sự tình, Viên Lăng suy nghĩ, nếu anh không hỗ trợ, với thân thù của cô, hẳn là có thể toàn thân trở ra, ngay lúc Viên Lăng muốn hỏi cô thì sĩ quan cảnh sát đã hỏi, “Trịnh trung tá, nghe mấy người kia nói là bị cô đánh? Là thật sao?”

“Anh muốn hỏi vì sao tôi lại hại như vậy?” Lâm Lâm cười cho thấy sự hiểu biết của mình, “Là quân đội đã dạy tôi, cho nên, tôi dùng nó để đối phó bọn xấu!” Lâm Lâm chưa từng giải thích nhiều lời, đương nhiên, đối với lời giải thích của cô, Viên Lăng cũng không tin tưởng, những thứ này không phải một sớm một chiều là có thể học được, hơn nữa nhìn bản lĩnh của cô, ít nhất cũng có công lực mười năm, không biết anh có thể đánh thắng cô không, Viên Lăng đột nhiên có ý nghĩ kì quái này.

Đến khi sĩ quan cảnh sát hỏi Viên Lăng, 86749 là gì, Viên Lăng liền cười tươi rồi trả lời không thể nói. Một nhọc nửa ngày, rốt cục cũng xong, lúc tiễn hai người ra về, sĩ quan cảnh sát nói tùy thời có thể sẽ tìm hai người tới làm chứng, Lâm Lâm thì cười nói hoan nghênh bất cứ lúc nào, còn Viên Lăng thì nói nếu có thể tìm được anh, anh sẽ tới, chẳng qua là, chỉ với một dãy số quân đội, ai biết chỗ nào mà tìm.

Ra cửa, Lâm Lâm mở bản đồ ra, rồi nhìn đồng hồ, thời gian không còn sớm, không đủ để đi ngắm phong cảnh, chỉ có thể đi mua vài thứ, sau đó trở về quân doanh ăn cơm chiều. “Hazz!” Lâm Lâm thực khó chịu, “Làm sao vậy?” Viên Lăng nghe được Lâm Lâm thở dài hỏi.

“Không có gì, bị vỡ kế hoạch!” Lâm Lâm nhún vai nói.

“À?” Viên Lăng cũng nhìn đồng hồ, “Còn chút thời gian, tôi mời cô uống trà, thế nào?”

“Ha ha, uống trà thì không cần, có gì muốn hỏi thì hỏi đi!” Lâm Lâm biết Viên Lăng hẳn là có vấn đề, cho nên, cô cảm thấy không cần phải quanh co, cứ nói thẳng.

“Không sai!” Viên Lăng nở nụ cười, “Nếu tôi không chen chân vào, mấy tên đó cô hẳn là có thể đối phó?”

“Ha ha, cũng không thể nói như vậy, tôi thấy cũng phải có vài phần vận khí!” Lâm Lâm khiêm tốn nói.

“Tôi có xe, cô có cần tôi đưa về không?” Viên Lăng đột nhiên nói sang chuyện khác, “Không cần, tôi còn muốn mua vài thứ rồi mới về, cảm ơn anh!” Lâm Lâm từ chối, gật đầu chào, xoay người rời đi.

Viên Lăng nhìn theo bóng lưng của Lâm Lâm, tuy rằng anh rất muốn hỏi cô rất nhiều vấn đề, nhưng lại nhớ ra, dù sao cô cũng là lính của Cao Thành, rất nhanh anh có thể biết những gì anh muốn biết. Cô gái này rất có ý tứ, không hỏi anh thuộc binh đoàn nào, vì sao chỉ có quân hàm cùng mã số, chẳng lẽ cô không hiểu kỳ sao? Trẻ như vậy đã là trung tá, hẳn là bằng cấp rất cao đấy. Bằng không không có khả năng trở thành trung tá, không biết có phải lính kỹ thuật hay không, rất có ý tứ...

Dựa theo bản đồ, Lâm Lâm tìm được một hiệu sách, giúp Cam Tiểu Ninh mua vài cuốn tư liệu ôn tập, rồi đến siêu thị, mua một đồng hồ ăn, khi kiểm tra tiền trong túi, tính tính, cô quyết định ngồi xe buýt trở về quân doanh. Hôm nay coi như cũng là một ngày không tồi, bắt quả cánh tay hơi đau, trở về phải thoa rượu hoa hồng. Viên Lăng? Trục giác nói với cô đây là một người đàn ông nguy hiểm, lại có chút thần bí, ra chiêu hung tàn, thân thủ không sai...

Bạn đang đọc truyện *Binh Mị Lang Duê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5

Chương 5: Diễn tập

Hết thấy mọi chuyện dường như trở về với nguyên trạng, cái người kêu trung tá Viên Lăng kia, tựa như một người khách qua đường, vội vàng mà qua, chẳng lưu lại gì. Thời gian sẽ làm phai nhạt đi tất cả, bao gồm cả hình dáng của vị trung tá ấy. Lâm Lâm sau khi trở về cũng không nhắc tới chuyện đã xảy ra ở bên ngoài, người của đồn cảnh sát cũng không có tới tìm cô, làm như mọi chuyện đều chưa từng phát sinh.

Viên Lăng cũng vậy, anh đã quên cô trung tá kia, bởi dù sao trừ bỏ bằng cấp cùng thân thủ, anh cái gì cũng không biết. Huống chi cô lại là một nữ binh, Viên Lăng không có hứng thú cũng như không muốn nữ binh vào Lão A, sự tình cứ như vậy mà phai nhạt dần...

"Hai tuần, xem ra diễn tập lần này cấp trên rất coi trọng!" Cao Thành xem bản kế hoạch diễn tập, gồm lục-hải- không, tam quân liên hợp đối kháng trong vòng hai tuần, cụ thể phân thành hai quân. Hồng quân gồm sư đoàn 4944 là quân chủ lực, liên đội pháo binh, tàu chiến hải quân, trung đội không quân. Lam quân gồm bộ đội đặc chủng Lão A là quân chủ lực, lính cơ động, lính nhảy dù, hạm đội hải quân, trung đội không quân, tàu sân bay và vài chiếc tàu ngầm.

Có thể nói, diễn tập lần này diễn ra với quy mô chưa từng có. Sư đoàn 4944 triệu tập cán bộ các cấp cùng thảo luận kế hoạch tác chiến, Lâm Lâm cũng có mặt, đương nhiên, kế hoạch tác chiến này chỉ là sơ định, còn phải nộp lên bộ chỉ huy Hồng quân chờ kiểm duyệt. Trong khi mọi người đang phát biểu luận điểm của mình, Lâm Lâm xem lại các ghi chép diễn tập trước đây để tìm hiểu đối thủ. Đối thủ chủ yếu của sư đoàn trình sát chính là bộ đội đặc chủng Lão A, lính cơ động, hải quân, phương diện nào bon ho cũng mạnh hơn so với chúng ta. hơn nữa.

chúng ta là bên thủ, tương đối bị động, bởi vậy, chúng ta phải làm sao cho khuyết điểm trở thành ưu điểm để giành thắng lợi.

Cao Thành đồng ý với quan điểm của Lâm Lâm, sau khi mọi người thảo luận, nhất trí chọn ra một phương án, trình lên tổng bộ, tổng bộ lại thảo luận, sửa chữa lần nữa. Hôm nay, Cao Thành bị gọi đến tổng bộ, cùng tất cả quan chỉ huy của các binh chủng tham gia diễn tập thảo luận phương án tác chiến. Đương nhiên, bởi vì trinh sát doanh đã từng nhiều lần giao chiến với bộ đội đặc chủng, có vẻ hiểu biết lẫn nhau, nên ở phương diện tác chiến, liền từ Cao Thành giới thiệu.

Trải qua thảo luận, mọi người nhất trí chọn ra một phương án tác chiến. Mỗi binh sĩ của Lão A đều có tố chất cao, vì vậy khi giao chiến với bọn họ, Hồng quân phải dùng trận địa chiến, lợi dụng số lượng binh sĩ nhiều,

công nghệ radar cao để đối kháng, tỷ lệ tổn thất cho phép là 10:1. Pháo binh phải luôn đề phòng bộ binh quấy rối, khi tất yếu không quân sẽ hỗ trợ. Hải quân lợi dụng ưu thế phòng thủ, làm tốt công tác ngư trường, đề phòng tàu ngầm của đối phương. Không quân cẩn thận đối phương tập kích bất ngờ, chú ý canh giữ các căn cứ quân sự trọng yếu.

Trinh sát thiết giáp doanh mới nâng cấp tất cả các hệ thống điện tử, đề cao năng lực tác chiến, đồng thời cũng nghiên cứu chế tạo ra một loại radar có khả năng quấy nhiễu một số thiết bị điện tử. Vì để đảm bảo các thiết bị điện tử hoạt động bình thường, bộ chỉ huy Hồng quân quyết định giao trinh sát thiết giáp doanh phụ trách các thiết bị đó, vì vậy, tất cả thành viên của trinh sát thiết giáp doanh đều được phân bổ, điều đến các căn cứ trọng yếu của Hồng quân, riêng Lâm Lâm thì bị phái đến sân bay, phụ trách theo dõi radar cùng thông tin.

-- Màn ảnh cắt --

"Lại diễn tập!" Viên Lăng nhìn bản kế hoạch diễn tập nói, "Chắc chắn, lục- hải- không, tam quân, Lam quân chúng ta đều là tinh anh, Hồng quân sẽ rất thảm đây!"

"Mù quáng tự tin! Cẩn thận thất bại!" Đường Sắt nghiêm túc nói với Viên Lăng, "Toàn bộ trung đội của cậu đều phải tham gia, bản kế hoạch của tổng bộ ở đây, cậu cầm về xem, đúng rồi, phỏng chừng bọn họ sẽ dùng trinh sát

thiết giáp binh để đối phó các cậu, đều là lão đối thủ! Đừng làm tôi mất mặt!"

"Rõ!" Viên Lăng cúi chào, cầm bản kế hoạch trở về văn phòng, anh muốn chuyên tâm nghiên cứu bản kế hoạch để an bài tốt cho các tiểu đội tác chiến. Lần diễn tập này cũng có thể nói là cơ hội luyện binh rất tốt, đã lâu không được kích thích như vậy, kế hoạch tác chiến? Trình sát doanh? 1:15 thì sao? Quên đi, hay là 1:10 vậy, không thể mù quáng tự tin, huống hồ mỗi lần đụng trình sát doanh đều không có chuyện gì tốt lành.

Viên Lăng nhìn bản kế hoạch, chủ yếu là tấn công trên không, nhưng muốn thực hiện tốt thì phải tính toán cẩn thận, điều tra chi tiết tư liệu của Hồng quân. Cầm xấp tài liệu trên tay, Viên Lăng nhếch mép, tư liệu về trình sát thiết giáp doanh thật ít, còn thua sự hiểu biết của anh, xem ra công tác tình báo quá kém!

Viên Lăng ra lệnh tập hợp ba trung đội, phân bốn người một tổ, di chuyển đến căn cứ Lam quân, đợi tới ngày diễn tập sẽ mang thuốc nổ đến căn cứ Hồng quân. Tuy rằng hành quân ban đêm, nhưng do lượng thuốc nổ rất lớn, cho nên lính dù sẽ đi theo, khi tất yếu sẽ phải hy sinh để bảo vệ Lão A. Ngoài ra còn có tiểu đội đổ bộ theo đường thủy, chủ yếu là điều tra hải quân của Hồng quân.

Tối hôm bắt đầu diễn tập, radar Hồng quân đã phát hiện máy bay chiến đấu của địch. Đây là tín hiệu khởi đầu của một cuộc chiến, trận không kích như thường lệ, lửa đạn từ không trung lao xuống, gây áp lực lớn lên mặt đất, kèm theo những tiếng nổ vang dội. Đương nhiên, lần tập kích này chủ yếu là thị uy, không có mục tiêu xác định, bởi Lam quân cũng không rõ tọa độ cụ thể của các căn cứ quân sự Hồng quân. Pháo binh Hồng quân liền đáp trả bằng chiến lược đối không tác chiến. Trước ngày diễn tập, vì muốn bảo toàn thực lực không quân, cũng như không muốn để lộ căn cứ quân sự Hồng quân quá sớm, lực lượng này chưa từng thực hành diễn tập lần nào.

Lợi dụng pháo binh, Hồng quân đã bắn rơi hai chiếc máy bay trình sát không người lái của Lam quân, nhưng Lam quân cũng đã thành công đưa ba mươi lính dù đổ bộ lên mặt đất. Bộ chỉ huy Hồng quân đoán đây là trình sát binh của Lam quân, chủ yếu phụ trách điều tra căn cứ quân sự cùng phân phối binh lực của Hồng quân. Bộ chỉ huy Hồng quân ra lệnh phòng thủ nghiêm ngặt, tận lực ngăn cản sự điều tra của Lam quân. Đồng thời, Hồng quân cũng lợi dụng dấu vết Lam quân lưu lại, tranh thủ chủ động tấn công.

Diễn tập quân sự chính thức khai hỏa: Giai đoạn thứ nhất - điều tra.

Lâm Lâm ở sân bay theo dõi radar, phát hiện có lính dù nhảy xuống, liền báo cho lực lượng bảo vệ sân bay chú ý.

cảnh giác, đồng thời đem tọa độ của lính dù truyền về tổng bộ, trinh sát thiết giáp doanh, cùng các tiểu đội khác, khởi động trận địa radar hồng ngoại cùng địa lôi.

Trong lúc đó, bộ chỉ huy Hồng quân nhận được báo cáo của hải quân, rằng radar dưới biển đã phát hiện vật thể lạ, có thể là tàu ngầm của Lam quân, nhưng trước mắt chưa thấy hành động gì, vì thế hải quân xin chỉ thị, có nên tiên hạ thủ vi cường hay không? Bộ chỉ huy Hồng quân hội ý trong chốc lát liền trả lời, bởi vì bên ta chủ động yêu cầu khai chiến diễn tập, mà địch lại bất động, nên chúng ta không thể phát động tấn công trước, hơn nữa do tàu chiến bên ta đang ngụy trang thành tàu dân dụng nên càng không thể bại lộ.

Ban đêm, có một phần lính dù xâm nhập căn cứ Hồng quân, nhưng do địa hình cản trở, liền trực tiếp tính hy sinh, phần còn lại thì bị Hồng quân tóm gáy khi đang trên đường đến điểm tập kết. Viên Lãng nhận được tin thành viên Lão A không có việc gì, lính dù tổn thất trầm trọng, các tiểu đội khác trải qua một giờ di chuyển liên tục, rốt cục cũng tới điểm tập kết. Khi điểm danh tổng kết số lượng, ngoại trừ các thành viên Lão A thì chỉ còn lại vài anh lính dù, bất quá, lại làm Viên Lãng ngoài ý muốn gặp lính dù Thác Vĩnh Cương.

Viên Lãng bố trí số lính dù còn sống vào các tiểu đội của Lão A, còn mình thì dẫn theo Thành Tài, Hứa Tam Đa, C3, Thác Vĩnh Cương và vài anh lính dù dựa theo bản đồ đến

căn cứ C, vì vệ tinh cho thấy nơi đây là đất trống, có lẽ là sân bay không quân của Hồng quân. Tề Hoàn, Đầu Đạn, Tảng Đá, Mũ Sắt thì dẫn theo số lính dù còn lại đến căn cứ H, bởi theo vệ tinh, nơi đây có rất nhiều nguồn nhiệt, có lẽ là căn cứ trinh sát thiết giáp doanh. Ngoài ra còn có hai tiểu đội đi theo đường thủy, trong đó có một tiểu đội do Ngô Triết dẫn dắt, phỏng chừng rất nhanh sẽ lên bờ.

Lâm Lâm sau khi phát hiện có lính dù nhảy xuống, liền thông báo các tiểu đội, đồng thời cùng lực lượng bảo vệ sân bay khởi động tất cả các loại radar theo dõi, bao gồm cả radar hồng ngoại đặt ở vòng ngoài, nếu có người xâm nhập, lập tức sẽ bị phát hiện. Đường nhiên, Lâm Lâm còn

nhập, tập tễn bị phát hiện. Đường mình, làm làm còn cùng lực lượng bảo vệ sân bay thương lượng, sẽ mai phục địa lôi, dùng ưu thế của bên ta để đối kháng với bọn họ, nhằm giảm thiểu tối đa tổn thất.

Tiểu đội của Viên Lăng trải qua một giờ bốn ba, rốt cục cũng đến vùng lân cận căn cứ C, nhưng nhiệm vụ còn chưa bắt đầu, đã bị phát hiện. Bởi vì lính dù và Lão A huấn luyện khác nhau, cho nên, các anh lính dù mà Viên Lăng dẫn theo, không theo kịp tốc độ của Lão A, khiến bọn họ mất tập trung trong lúc di chuyển, đạp phải địa lôi, hy sinh vài người, hiện tại, đội của Viên Lăng trừ bỏ người của Lão A, thì chỉ còn lại một anh lính dù Thác Vĩnh Cường.

Lâm Lâm nhìn biểu đồ trên màn hình vi tính, thấy địa lôi ở các cứ F nổ mạnh, xác định là có người xâm nhập.

nhưng vì bọn họ vẫn chưa vào phạm vi hoạt động của trận địa radar, nên tra không được có bao nhiêu người. Không quân đã phái một tiểu đội trang bị thiết bị đi đêm đến căn cứ F.

Lâm Lâm biết nếu đây là Lão A, thì trừ bỏ thi thể, tiểu đội này sẽ không phát hiện bất kỳ manh mối gì, mặc khác nếu hai quân gặp nhau, khả năng tiểu đội này tổn thất là rất lớn, do đó, cô yêu cầu dẫn theo hai trinh sát thiết giáp binh, dù sao trinh sát thiết giáp binh và Lão A đã giao thủ vài lần, sẽ có kinh nghiệm hơn, ngoài ra cô còn muốn kiểm tra thi thể, tìm ra manh mối để phán đoán hướng đi của Lam quân.

Bạn đang đọc truyện *Binh Mị Lang Duệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lại Gặp Nhau

Viên Lăng tháo toàn bộ thiết bị trên các “thi thể” xuống, có thể mang theo liền mang theo, không thể mang theo liền phá hủy tại chỗ. Còn “thi thể” thì đành giấu ở xung quanh, bởi vì trên người còn có nhiệm vụ nên họ không cách nào vác theo, mặc khác, do nhiệm vụ lần này rất đặc biệt, đối phương đã dùng tới địa lôi, đủ ngoan, đủ quyết đoán, không thể xem nhẹ.

Trong lúc đó, Lâm Lâm bàn giao công tác cho Mã Tiểu Suất, “Hiện tại, nơi này toàn bộ giao cho anh chỉ huy, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng phải nhớ bốn việc. Thứ nhất, phải bình tĩnh làm theo kế hoạch ban đầu. Thứ hai, điện đàm chỉ cần nghe, không cần trả lời dù có bất kỳ âm thanh gì. Thứ ba, mở tất cả các radar quay nhiều, nghe lén. Thứ tư, luôn luôn chú ý tình huống trên không.”

“Đội trưởng, hay là để tôi đi đi!” Mã Tiểu Suất có chút lo lắng nói.

“Trước sau gì anh cũng phải chỉ huy, có một số việc chỉ mình tôi biết, cho nên tôi bắt buộc phải đi!” Lâm Lâm nói xong liền cầm trang bị lên rồi đi.

Lúc tiểu đội của Lâm Lâm đến nơi, chỉ thấy vài “thi thể” lình lù đang ngồi hút thuốc, nói chuyện phiếm với nhau, bọn họ tiến lại lục soát thì không phát hiện vật gì có giá trị, nhưng bên cạnh có một ít “rác điện tử”, có lẽ những vật có giá trị đều bị phá hủy, xem ra đã gặp phải cao thủ, Lâm Lâm cười cười, quan sát chung quanh, phán đoán hướng đi tiếp theo.

Nơi này cách trận địa radar ở sân bay không xa, Lâm Lâm lập tức mở máy tính cầm tay, bên trong có lưu trữ bản đồ cùng hệ thống tự hủy, phòng khi cô bị bắt, máy tính rơi vào tay quân địch, chỉ cần mở không đúng cách sẽ khởi động hệ thống tự hủy, quân địch sẽ không lấy được bất cứ tin tức gì, thật hoàn hảo.

Căn cứ vào dấu vết Lam quân để lại, cả tiểu đội tiếp tục theo dõi, Lâm Lâm cũng không chậm trễ, cô quan sát màn hình radar, đoán nhiều nhất 10 phút, Lam quân sẽ đến phạm vi giám sát của radar, đương nhiên, hệ thống vô tuyến của họ sẽ bị quấy nhiễu, bất quá không biết hệ thống quấy nhiễu của Hồng quân có thể ảnh hưởng đến các thiết bị vô tuyến mà Lam quân sử dụng hay không, vì nghe nói trang bị của Lam quân tiên tiến hơn so với Hồng quân.

Bảy phút sau, radar phát hiện có năm người đột nhập vào khu vực phòng thủ không quân của Hồng quân, “Mã Tiểu Suất, tôi đang theo dõi radar, dừng hành động thiếu suy nghĩ, căn cứ tốc độ di chuyển, đây có lẽ không phải là binh lính bình thường, hoài nghi là Lão A. Năm người đó để chúng tôi giải quyết, các anh hãy án binh bất động, làm tốt công tác mai phục, nếu chúng tôi thất bại, các anh mới hành động, ngoài ra, đừng làm anh hùng rơm, hy sinh oan uổng, khi cần thiết hãy sử dụng lựu đạn!” Lâm Lâm truyền tin cho Mã Tiểu Suất, cô sợ bọn họ hiểu nhầm, chơi trò một chọi một, lúc đó người chịu thiệt chỉ có Hồng quân.

Lâm Lâm dựa vào radar, phán đoán sơ lược hướng đi của năm người kia nên cô dẫn cả tiểu đội đi đường tắt, chuẩn bị chặn đầu bọn họ...

Ở bên này, khi tiểu đội của Viên Lăng tiến vào trận địa radar, hệ thống vô tuyến của C3 liền bị quấy nhiễu, không thể liên lạc được với tổng bộ. Viên Lăng liền biết nơi này chắc chắn là căn cứ quân sự trọng yếu, hơn nữa còn gặp phải đối thủ. Nhưng nếu anh không thể báo cáo tọa độ chính xác cho tổng bộ thì không thể hoàn thành kế hoạch không kích, vậy thì chủ động tiên phong, quấy nhiễu mãnh liệt đều không còn ý nghĩa. Do đó, nhiệm vụ hàng đầu của anh hiện nay là phải xác định tọa độ chính xác của radar rồi phá hủy nó, khi hệ thống vô tuyến hoạt động trở lại, mới tiến hành không kích cũng không muộn, bằng không, chỉ có thể thất bại.

Không biết tình hình bên bọn Tề Hoàn như thế nào, Viên Lăng có chút lo lắng. Thực tế, tình hình của bọn Tề Hoàn cũng không khác gì Viên Lăng, lần diễn tập này, Hồng quân đã đem hết gia sản ra, tất cả căn cứ quân sự đều được trang bị trận địa radar, nên có bao nhiêu quân địch tiến vào, Hồng quân đều biết, giống như bắt ba ba trong rọ? Bất quá thật sự đơn giản như vậy sao? Tất cả diễn biến, cũng như điện đàm đều được các cấp lãnh đạo ở tổng bộ chăm chú theo dõi...

Tiểu đội của Lâm Lâm đi đường tắt nên đến sớm hơn, có thời gian sắp xếp mai phục, chờ ba ba vào rọ.

Viên Lăng có khứu giác rất nhạy, đứng trước mai phục của Lâm Lâm liền có cảm giác không đúng. C3 cười trêu anh là sói loại I, cái mũi rất không sai. Nghe vậy, Thác Vinh Cường liền đứng ra xung phong. “Tôi sẽ đi trước làm mồi, dù sao các anh đều là chủ lực, trong giờ phút này phải luôn duy trì sức chiến đấu!” Viên Lăng nghiêm túc nhìn Thác Vinh Cường rồi gật đầu đồng ý. “Cẩn thận một chút!” Thành Tài, Hứa Tam Đa vỗ vai Thác Vinh Cường như nói lời từ biệt.

Mai phục trong bóng tối, không thể mở máy vi tính, chỉ cần một tia sáng sẽ mang tới những phiền toái không cần thiết. Thác Vinh Cường nhắm hướng Hồng quân mai phục đi tới, Thành Tài chọn một vị trí ẩn nấp tốt để bắn tia, C3 thì tắt hệ thống vô tuyến, bảo trì im lặng. Cả bọn Viên Lăng đều mang kính hồng ngoại nhìn trong bóng tối, tình hình chiến đấu hết sức căng thẳng.

Lâm Lâm thông qua kính hồng ngoại thấy một người đang dè dặt, cẩn trọng tiến lại đây, cô biết, bọn họ hẳn là đang hoài nghi, không khỏi thán phục, Lão A chính là Lão A, tính cảnh giác rất cao. Năm người? Chỉ có một người đi qua? Không được, nếu thả đi thì sẽ hai mặt thụ địch, nhưng nếu đánh ngay thì lại bại lộ hành tung, hơn nữa mười chọi năm, cô không có nắm chắc phần thắng. Vậy chỉ có thể chờ, cũng may lúc này Lâm Lâm đã nói chờ hiệu lệnh của cô, hiện tại song phương đều đang ở thế giằng co, cần phải kiên nhẫn...

Thác Vinh Cường vừa đi qua khu vực mai phục của Lâm Lâm, không có phát hiện cái gì khả nghi, Viên Lăng cũng vậy. Thác Vinh Cường xoay người, định hỏi ý kiến Viên Lăng.

Hoàn hảo trước đây khi huấn luyện, Lâm Lâm đã rèn luyện tốt khả năng nguy trang, cũng như phòng nhiệt trước kính hồng ngoại. Còn nhớ lúc trước Cam Tiểu Ninh từng kể, có một binh vương, hình như tên là Hứa Tam Đa, bởi vì hai quả trứng gà nóng mà làm hỏng công tác nguy trang phòng nhiệt khiến Cao Thành rất tức giận, chỉ muốn đem hắn ra lột da.

Thác Vinh Cường trở về báo cáo không phát hiện cái gì khả nghi, cũng có thể do trời tối nên khó phát hiện. Viên Lăng cũng không nhìn ra cái gì không đúng, nhưng trực giác nói cho anh biết nhất định có vấn đề, cho nên, Viên Lăng quyết định cho Thành Tài tiếp tục ẩn nấp, vạn nhất thực sự có vấn đề, cũng còn có tay súng bắn tia, còn anh, Thác Vinh Cường, C3 và Hứa Tam Đa sẽ đi qua nơi này.

Trong đêm, qua kính hồng ngoại, Lâm Lâm nhìn thấy bốn người đi ra, cô biết đối phương vẫn còn hoài nghi, bốn người? Vậy người còn lại nhất định là tay súng bắn tia, Lâm Lâm nhìn quanh tứ phía, không có phát hiện nơi nào khả nghi, xem ra tay súng bắn tia ẩn nấp rất khéo. Nếu cô nổ súng thì tay súng bắn tia sẽ phát hiện mục tiêu, còn nếu không nổ súng, khỏi cần nghĩ cũng biết là không có khả năng.

Tiếng súng vang lên, Thành Tài đã phát hiện mục tiêu nhưng hắn lại không thể nổ súng, vì trước đó Viên Lăng đã căn dặn, hắn là hi vọng cuối cùng của cả tiểu đội, giữ nhiệm vụ quan trọng nhất, không phải vạn bất đắc dĩ, không được để lộ hành tung. Đồng thời, hắn cũng tin tưởng năng lực của bọn Viên Lăng, không thể dễ dàng chết như vậy.

Ngay khi nghe tiếng súng, bọn Viên Lăng lập tức tìm nơi ẩn nấp rồi đánh trả. Thác Vinh Cường bị bắn trúng, cũng may C3 và Hứa Tam Đa không nằm trong phạm vi phục kích nên không bị trúng đạn. Lâm Lâm truyền lệnh cho mọi người phải cẩn thận, đối phương có tay súng bắn tia, tận lực không được

đề lộ đầu. Trong lúc hai bên bắn nhau không ngừng, Viên Lăng ra lệnh cho C3 và Hứa Tam Đa nghỉ cách rút lui, còn anh đang ở vị trí không tiện hành động nên đành ngồi yên. Nhận được lệnh, C3 và Hứa Tam Đa cấp tốc rút lui.

“Bằng!” Trên người C3 tỏa khói trắng, Hứa Tam Đa thành công rút lui. Viên Lăng nở nụ cười, giờ tay đầu hàng!

Lâm Lâm nhìn khói trắng xung quanh mình, đã hy sinh không ít, giờ chỉ còn năm người, “Mã Tiểu Suất, có một tên chạy thoát và một tay súng bắn tỉa, tôi sẽ tìm ra hắn, còn anh hãy bắt tên kia, ngoài ra chúng ta đã mất năm người.”

“Giữ lại thực lực!” Trong lúc đó, Viên Lăng nhắc nhở Thành Tài.

Lâm Lâm liếc mắt, cho người tịch thu toàn bộ vũ khí trên người Viên Lăng, “Đội trưởng, có cần đuổi theo tên kia không?” “Không cần, các anh lấy tất cả đồ chơi trên người hai tên kia lại đây!” Sau khi chỉ huy tiểu đội làm việc, Lâm Lâm nhìn Viên Lăng, vừa tiến lại gần vừa quan sát tứ phía, “Trung tá? Có thể nói cho tôi biết vị trí của tay súng bắn tỉa không?”

Viên Lăng cả kinh, “Thực xin lỗi, trung tá, tôi không biết anh nói gì nữa!” Viên Lăng nhìn vị trung tá trước mặt, tuy trên mặt có vẽ một vết sáng, nhưng anh lại có cảm giác rất quen thuộc, không biết có phải đã từng gặp qua ở đâu hay không. Viên Lăng có chút kỳ quái. Thành Tài nhìn hai tên đã chạy ra khỏi tầm bắn của hắn, lấy vài thứ gì đó trên người C3 và Thác Vĩnh Cường, giờ chỉ còn lại hai tên ở phía sau và một tên ở sát bên Viên Lăng. Thành Tài tính toán nhanh khả năng đánh gục toàn bộ.

Hạ gục hai tên ở phía sau Viên Lăng đối với Thành Tài không có vấn đề gì, phiền toái là cái tên đứng bên cạnh Viên Lăng, thực dễ dàng uy hiếp đến anh. Ngoài ra sau khi tiếng súng vang lên, tên ở phía Thác Vĩnh Cường chắc chắn sẽ phát hiện hắn, còn bên C3 thì không cần lo lắng. Thành Tài quan sát chung quanh, sau khi nổ súng có thể đổi vị trí hay không, được rồi, xử lý đến đâu hay đến đó, việc còn lại, đội trưởng ngài tự cầu nhiều phúc đi.

“Bụp! Bụp!” Hai phát súng đã giải quyết hai tên phía sau Viên Lăng, Thành Tài cấp tốc rời vị trí, “Bằng bằng” Một loạt đạn theo bên người Thành Tài xẹt qua, hoàn hảo hắn rời đi mau, “Chú ý ẩn nấp!” Lâm Lâm nói, “Trung tá trình độ giả ngu khá tốt!” Lâm Lâm tựa vào người Viên Lăng nói, Viên Lăng nhún nhún vai tỏ vẻ không biết chuyện.

“Tổng cộng năm người, bốn người hiện thân, còn một người khẳng định là tay súng bắn tỉa! Không sai, tình cảnh giác rất cao!” Lâm Lâm hào phóng đứng ở nơi đó nói, “Sự thật cũng thuyết minh tôi đoán đúng, bất quá, tuy tốc độ di chuyển của hắn rất nhanh nhưng không biết đối với thứ này, hắn sẽ như thế nào?” Nói xong, Lâm Lâm cầm lựu đạn trên tay, quăng về phía tay súng bắn tỉa vừa nổ súng. Viên Lăng thừa cơ ngồi xổm xuống, cầm súng trên mặt đất lên, nhắm hướng hai tên đang định trốn mà bắn, nhưng anh lại không bắn người ở gần anh nhất, Lâm Lâm, có lẽ đây là thất bại cuối cùng của anh...

Bạn đang đọc truyện *Binh Mị Lang Duệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Nhận Ra Nhau

Theo tiếng nổ mạnh cũng không có khói trắng bay lên, “Ai! Một lớn rồi!” Lâm Lâm thờ dài xoay người, dùng tốc độ nhanh nhất đá rơi súng trong tay Viên Lăng đang ngồi xổm trên đất, khoé mắt cô nhìn những làn khói trắng bay lên từ hai người đồng đội, thực sự một lớn đấy! Lâm Lâm chỉ súng vào Viên Lăng, “Tôi mới một lớn!” Viên Lăng lưu manh cười nói.

“Đây chính là tình anh của chúng tôi!” Viên Lăng chỉ vào C3 đang ngồi trên đất khiến C3 cảm thấy da đầu mình run lên. Ai! Trở về khó tránh khỏi bị thêm com*, Thành Tài à, nhanh nhanh đem tên đó tiêu diệt nha, tốt nhất không cần thận cũng diệt luôn đội trưởng đi. Một chọi một? Không, hiện tại đối với Lâm Lâm mà nói là thập phần bất lợi vì còn một tay súng bắn tỉa đang ẩn nấp. Tuy rằng bom cũng khiến Thành Tài gặp chút phiền phức, bất quá, không có khói trắng, chứng tỏ hắn còn chưa có bỏ mình. (* ý là bị phạt)

Viên Lăng giờ hai tay ôm đầu, còn Lâm Lâm thì đứng cách đó một mét, cẩn thận nhìn Viên Lăng, “Các anh sẽ không ngược đãi tù binh đấy chứ?” Viên Lăng cười hỏi.

Lâm Lâm im lặng nhìn xoáy vào Viên Lăng, biết anh đang cố ý kéo dài thời gian. “Nếu có thể, tôi sẽ trực tiếp giết anh!” Lâm Lâm nói xong, đột nhiên cảm thấy da đầu mình run lên, động mạch bên phải đập mạnh, Lâm Lâm nghiêng người, bắn ba phát vào nơi khiến cô có cảm giác không thoải mái. Ở thời điểm Lâm Lâm nghiêng người bắn, Viên Lăng ngậy người trong giây lát, rồi mới lập tức tấn công. Đáng tiếc, Lâm Lâm đã bắn xong ba phát, đối diện có khói trắng nhẹ nhàng bay ra! Thành Tài buồn bực nghĩ hắn thật oan uổng, bị bom hun khói hắn cũng không dám lơ là nhiệm vụ, ai ngờ vừa mới nhắm vào mục tiêu đã bị tiêu diệt...

“Anh đã phạm phải một sai lầm lớn!” Lâm Lâm ở dưới thân Viên Lăng nói, “Anh hẳn là nên hạ gục tôi lúc tôi nghiêng người, thật đáng tiếc cho tay súng bắn tỉa!” Lâm Lâm cười dùng chân đá Viên Lăng, đem hai người tách ra khiến cả hai ngã ra đất. Ngay lập tức, cả hai đồng loạt đứng lên.

“Đã nói là nên giết anh, quả không sai!” Lâm Lâm thủ thế, sẵn sàng đánh nhau bất cứ lúc nào.

“Anh là mèo mù đụng phải chuột chết, hay là thực sự biết tay súng bắn tỉa đang ở đó?” Viên Lãng đột nhiên nghiêm túc hỏi.

“Bí mật không thể bật mí.” Lâm Lâm nhún vai cười nói rồi bắt ngờ dùng chân trái đá vào người Viên Lãng.

Viên Lãng lập tức lui về phía sau tránh, đồng thời dùng tay bắt cổ chân của cô. Lâm Lâm mượn lực, xoay người trên không, tiếp tục dùng chân phải đá vào mặt Viên Lãng. Viên Lãng đành buông tay tránh, khiến chân cô chỉ xẹt qua chóp mũi của anh rồi ngã xuống đất. Lâm Lâm cấp tốc đứng lên, thừa dịp này, Viên Lãng đánh ra một quyền, hoàn hảo, Lâm Lâm phản ứng mau, dùng tay đỡ đòn, nhanh chóng cho Viên Lãng một đấm vào bụng. Viên Lãng thật không ngờ Lâm Lâm thông minh như vậy, anh chỉ chậm có một giây, bụng đã ăn một quyền, bất quá không nghiêm trọng lắm.

Vài “tử thi” đang ngồi cùng nhau, làm khán giả quan sát hai vị cấp trên đánh nhau, “Không ngờ đội trưởng mình lợi hại như vậy!” Một tên lính không quân của Hồng quân nói với trinh sát thiết giáp binh, “Đều đã là người chết, đừng nói chuyện, lo xem đi...” Trinh sát thiết giáp binh có chút lo lắng, nhìn cách hai người đánh nhau liền biết đối thủ của Lâm Lâm là Lão A, chiêu chiêu hung ác, đội trưởng à, cô phải cẩn thận nha.

Lời cầu nguyện còn chưa kết thúc, mặt Lâm Lâm đã trúng một đấm của Viên Lãng, “Này! Chẳng lẽ không ai nói với anh là không thể đánh mặt sao?” Lâm Lâm khó chịu nói, “Hắc hắc, cũng không phải đàn bà, bầm mặt thì có sao đâu?” Viên Lãng cười xấu xa nói.

“Hừ!” Lâm Lâm hừ lạnh! Khóe miệng cô có chút đau, quả thật ra tay không nhẹ! Lâm Lâm nhắc chân đá liên tục, cô biết lực tay của mình yếu, nên một quyền vừa rồi đối với hân không có hiệu quả. Viên Lãng giữ tay ngăn cản công kích của Lâm Lâm, rồi dùng chân đá vào bụng cô. Lâm Lâm nghiêng người tránh, nhưng cũng không tránh khỏi va chạm, hiện tại rõ ràng cô đang bị vây ở thế hạ phong. Lâm Lâm hướng vào đầu gối của Viên Lãng đá tới, “Chà! Đủ âm hiểm!” Viên Lãng tránh thoát một cước, liền phát hiện chiêu này quen quen. Lợi dụng Viên Lãng đang thất thần, Lâm Lâm lại tung một cước, khiến Viên Lãng không kịp trốn, rốt cuộc bị gạt ngã trên đất. Một cước này cũng không nhẹ.

Sau khi ngã xuống đất, Viên Lãng lập tức lăn ra xa. Lâm Lâm không thể để Viên Lãng có cơ hội đứng lên, liền cấp tốc lao về phía Viên Lãng, dùng đầu gối kẹp chặt cổ anh. Viên Lãng giãy dụa, nhắc chân đá vào đầu Lâm Lâm. Lâm Lâm biết nếu lúc này cô không cho Viên Lãng một kích trí mạng, cô sẽ thua. Nghĩ là làm, Lâm Lâm cúi đầu rút từ bắp chân ra một con dao quân dụng, kề sát vào cổ Viên Lãng.

“Trung tá, anh nói thử xem anh tính hy sinh hay là làm tù binh?” Lâm Lâm cầm dao cúi đầu hỏi.

Viên Lãng cảm thấy trên cổ lạnh lẽo, liền đành chỉ giãy dụa, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt vị trung tá trước mặt, “Tùy cậu!” Lật thuyền trong mộng? Anh còn có thể lựa chọn sao, Viên Lãng khó chịu nghĩ.

“Nói thật, tôi rất sợ lại phải đối đầu với anh như vừa rồi, tôi sẽ chịu không nổi, nên đành để anh hy sinh vậy!” Lâm Lâm cười nói nhưng không vội động thủ, trận chiến này còn có thể thương lượng?

“Đừng nha! Nói thế nào thì tôi cũng không có phản kháng, có biết Hiệp ước Geneva không?” Viên Lãng nói.

“Liên anh như vậy, là không tính đang phản kháng sao!” Lâm Lâm như trước không nhúc nhích.

“Tôi cam đoan sẽ làm đủ bốn phần của một tù binh?” Viên Lãng nghiêm túc nói.

“Ài!” Lâm Lâm thở dài, “Liên anh như vậy, sẽ làm đủ bốn phần của một tù binh sao? Nói thật, vẫn là người chết có vẻ thành thật hơn!” Tuy là nói như vậy, nhưng Lâm Lâm phát hiện cô vẫn không thể ra tay cho Viên Lãng một dao trên cổ, từ khi nào thì cô trở nên lè mề như vậy? Lâm Lâm đứng lên, cầm súng chìa vào Viên Lãng. Viên Lãng cũng thành thật ngồi dưới đất.

Lâm Lâm ném cho Viên Lãng một cái còng tay. Viên Lãng lắc đầu, cầm còng tay lên, dùng ánh mắt ái muội, ôn nhu nói, “Tôi đã bị anh bắt làm tù binh, còn muốn như vậy sao?”

“Ngượng ngùng, uy tín của Lão A quá thấp, đã bị quân doanh của tôi liệt vào sổ đen, cho nên...” Lâm Lâm nhún vai nói, Viên Lãng đành bất đắc dĩ cảm thấy còng tay tự khóa tay mình.

“Mã Tiểu Suất, bên này tôi đã thu phục xong, ngoại trừ tôi thì tất cả đã hy sinh. Ngoài ra, tôi đã bắt được một tù binh, bất quá cũng chẳng phải người thiện lương gì, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh cử thêm người đến đây giúp tôi áp tải! À, còn tên kia, các anh có đuổi kịp không?” Lâm Lâm liên lạc với Mã Tiểu Suất.

“Đội trưởng, tiểu đội được cử đi đã thất bại, toàn đội bị diệt!” Mã Tiểu Suất không nhịn được nói.

“Không phải tôi đã nhắc nhở các anh sao? Thật đúng là tưởng một chọi một? Dựa theo radar mai phục địa lôi, ném bom! Đã lúc nào rồi mà còn chơi trò nghĩa hiệp? Đây là chiến tranh!” Lâm Lâm khó chịu.

Viên Lãng ngồi một bên nghe Lâm Lâm nói chuyện, liền biết vị trung tá này có ý thức chiến tranh rất mạnh, hiểu rõ năng lực của bọn họ nên tránh đối kháng trực tiếp. Nếu không phải anh cảm giác nơi này không đúng, khẳng định sẽ bị mai phục, bất quá lần này bọn họ cũng không chiếm được tiện nghi gì, Hứa Tam Đa, cẩn thận một chút!

Đột nhiên, trong đầu Viên Lãng lóe lên những nghi vấn. Sổ đen của quân doanh? Trung tá trinh sát doanh? Sẽ không là? Viên Lãng hồi tưởng lại các chiêu thức quyền cước ban nãy, phát hiện rất giống với cô nữ sinh mà anh tình cờ gặp hai tháng trước! Viên Lãng ngẩng đầu nghiêm túc quan sát vị trung tá trước mặt, vì là ban đêm, trên mặt lại vẽ một vết son, nên anh đành bó tay, không bằng thử xem xem?

“Trinh sát thiết giáp doanh, trung tá Trịnh Trần Lâm?” Viên Lãng nhìn chằm chằm Lâm Lâm hỏi.

Lâm Lâm nhún vai, từ chối cho ý kiến, “Tôi cũng không biết mình ở Lão A nổi tiếng như vậy!” Lâm Lâm rõ ràng đã quên Viên Lăng.

“Ài! Quý nhân thật dễ quên! Viên Lăng!” Viên Lăng không ngờ Lâm Lâm thế nhưng không nhớ ra mình.

“Anh tự xem lại bộ dạng của mình đi, ai mà nhận ra? Mà xem khẩu khí của anh, có lẽ là dựa vào binh chủng và quân hàm của tôi mà đoán, nhưng hình như anh không được tự tin cho lắm!” Lâm Lâm trả lời, Viên Lăng cười cười, không nghĩ tới cô nhạy cảm như vậy.

C3 và Thành Tài ở đối diện nghĩ, ngữ điệu của cái tên thành tinh này mà cô gái kia cũng có thể nghe ra? Bội phục!

“Thực xin lỗi nha, sớm biết là cô thì tôi nhất định đã không đánh vào mặt!” Thỉnh thoảng, Viên Lăng toát ra những tư duy làm cho người ta có chút không theo kịp.

“Khách khí, nếu là chiến trường thực sự, anh sẽ vì quân địch là nữ mà bỏ qua cho người ta sao?” Lâm Lâm xoa xoa mặt nói, đột nhiên quay đầu, “Này! Cái tên bắn tia kia, đã là xác chết thì đừng chia súng vào tôi!”

Thành Tài buồn bực, thấy mình thật oan, hắn chỉ muốn dùng kính nhắm trên súng để xem bộ dáng của cô thôi. Bị nữ binh xử lý, thật khó chịu. Làm ơn đi, người ta tuy là nữ binh nhưng quân hàm là trung tá, còn người chỉ là sĩ quan.

Viên Lăng nở nụ cười, nhìn chằm chằm Lâm Lâm tựa như chuột thấy gạo, dựa theo biểu hiện cũng như lời nói của cô, anh đại khái đã hiểu được con người cô, ý thức chiến tranh vững vàng, quyền cước không tồi, kỹ thuật bắn súng rất tốt, đặc biệt cô còn có khứu giác nhạy bén của một tay súng bắn tỉa, phòng chừng bằng cấp cũng rất cao, không biết cô học chuyên ngành gì, sau khi diễn tập kết thúc anh phải tìm hiểu một chút.

Rốt cục, xe cứu viện cũng đến, Lâm Lâm lệnh cho bọn họ vừa cảnh giác, vừa vận chuyển toàn bộ thiết bị, súng ống của tiểu đội Viên Lăng để lại lên xe, còn cô thì mở công tay cho Viên Lăng. Ngay tại thời điểm Viên Lăng đang cao hứng, Lâm Lâm liền bẻ ngoặt tay Viên Lăng ra sau lưng rồi còng lại, xong cô nhìn Viên Lăng cười cười, “Định bảo tổng bộ sao? Kêu bọn họ đến nhặt xác à!”

“Tốt, chúng ta đi thôi!”

Mã Tiểu Suất quan sát Viên Lăng khi anh bị áp giải lên xe, “Người là đội trưởng Lão A sao lại bị bắt vậy?” Viên Lăng bắt đầu dĩ nộ cười.

“Doanh trưởng, Lâm Lâm đã bắt được đội trưởng Lão A, quân hàm trung tá!” Mã Tiểu Suất lập tức báo cáo Cao Thành.

“Đã biết, nói với cô ấy là tất cả trình sát binh của Lam quân đều bị quân ta khống chế, ngoài ra hỏi cô ấy có tra được gì từ dấu vết của Lão A lưu lại không. Còn có, các anh phải để phòng tên trung tá Lão A kia, cẩn thận hắn có âm mưu!” Cao Thành không quên nhắc nhở.

Bạn đang đọc truyện *Binh Mị Lang Duệ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bị Sói Theo Dõi

Lâm Lâm đem súng ống đạn dược thu được phân cho bọn Mã Tiểu Suất, sau đó bắt đầu nghiên cứu mấy bộ đàm của bọn Viên Lăng, có bốn tần số, Lâm Lâm đi đến bên người Viên Lăng, không nói một lời, trực tiếp sờ loạn trên người anh!

“Này! Cho dù một quyền của tôi làm cho cô bầm mặt, cô cũng không thể...” Viên Lăng còn chưa nói hết câu đã bị Lâm Lâm trừng mắt.

“Không muốn bị tất thối bị mòm thì đừng làm lòi!” Lâm Lâm cười cười vuốt khóe miệng bị thương nói, “Nhắc lại, cẩn thận tôi ngược đãi tù binh đấy!” Sau khi sờ loạn trên người Viên Lăng, Lâm Lâm chỉ tìm được bản đồ quân lực Hồng quân, mà không tìm được thứ cô muốn.

“Doanh trưởng, tôi có ba việc cần xin chỉ thị. Thứ nhất, từ mấy bộ đàm của Lão A tìm được vài tần số không biết cụ thể liên lạc với ai, tôi đề nghị sử dụng thiết bị nghe lén. Thứ hai, tôi không tìm được mật ngữ của bọn họ, nên không rõ họ sử dụng ám hiệu truyền tin gì, hiện tại tôi đang nghiên cứu mấy tính của họ. Thứ ba, tôi tìm được bản đồ quân lực Hồng quân, phát hiện những nơi bọn họ đánh dấu rất gần với khu vực phòng thủ của quân ta, ngài cùng tổng bộ thương nghị xem có cần rút lui, thay đổi kế hoạch tác chiến không!” Lâm Lâm báo cáo.

“Đã biết, tôi sẽ báo lên tổng bộ, cứ sử dụng thiết bị nghe lén theo ý cô. Hiện tại, mục đích sử dụng trình sát binh của Lam quân đã quá rõ ràng, ngay khi bọn họ không nhận được tin tức gì sẽ xác định được khu vực phòng thủ của quân ta, đồng thời cũng sẽ sửa đổi tần số truyền tin, cho nên, hãy tận dụng thời gian, làm hết khả năng lấy tin của bọn họ!” Cao Thành trả lời.

“Hiểu được!” Lâm Lâm nói xong, tiếp tục nghiên cứu máy tính của Lão A lưu lại, hack là một đại công trình, Lâm Lâm cần thời gian.

Lâm Lâm ngừng đầu, thấy trên màn hình có một điểm nhỏ đang lác lác! “Ha ha, đã quên cái này!” Lâm Lâm cười gọi vào, “Mã Tiểu Suất!”

“Đến!” Mã Tiểu Suất lại đây.

“Anh xem, phòng chừng tên Lão A này đã biết quân ta có radar quá nhiều, nên định phá hủy đây. Radar quá nhiều ở trên cao, hẳn thực dễ dàng nhìn thấy, anh hãy dẫn theo vài người đến đây, đặt ba quả địa lôi liên kết với hồng ngoại, sau đó ở trong này mai phục cho tôi, nếu toàn đội lại bị diệt, cẩn thận đến lúc đó tôi tiên thi!” Lâm Lâm chỉ bản đồ trên màn hình nói. (* dùng roi tra tấn)

“Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!” Mã Tiểu Suất nói xong, dẫn theo vài người chuẩn bị đi.

“Đội chút, không phải muốn chơi đùa sao, cầm theo khẩu 95 mà chơi, ngoài ra hãy tìm một khẩu súng ngắm chuẩn, đừng làm quân doanh chúng ta mất mặt!” Lâm Lâm gọi lại Mã Tiểu Suất nói, sau đó Mã Tiểu Suất vui vui về về cầm vài khẩu súng của Lão A mà đi.

Viên Lăng nghe Lâm Lâm nói mà trong lòng chấn động, cô gái này đủ rồi, nhiệm vụ lần này của bọn họ trừ bỏ tra rõ căn cứ quân sự, còn phải phá hủy hệ thống radar của Hồng quân, để mở đường cho không quân của Lam quân, bất quá, cũng bởi vì vậy mà Hồng quân nhất định phòng thủ nghiêm ngặt hệ thống radar, Hứa Tam Đa, cậu phải đứng cho vững nha.

Viên Lăng nhìn chăm chăm Lâm Lâm. Lâm Lâm đang cúi đầu, tuy không rảnh quan tâm Viên Lăng, nhưng bị anh nhìn chăm chăm hoài cô rất không thoải mái, “Viên Lăng, anh có thể không dùng ánh mắt như sói nhìn con mồi nhìn tôi không!” Lâm Lâm vừa gõ bàn phím vừa nói.

“Cô không nhìn tôi làm sao biết tôi đang nhìn cô chứ?” Viên Lăng biết Lâm Lâm không hề nhìn anh, tựa như lần đó anh đứng ở góc đường, Lâm Lâm thực dễ dàng nhận biết anh đang ở đó, bất quá, cô làm sao nhận biết ánh mắt của anh?

“Này! Tiểu Vương!” Lâm Lâm ngẩng đầu, cũng không trả lời vấn đề của Viên Lăng.

“Chuyện gì? Đội trưởng!”

“Tìm thêm vài người, đem anh ta áp giải về tù binh doanh đi, ở đây chỉ thêm vương bận!” Lâm Lâm chỉ vào Viên Lăng nói, “Cẩn thận một chút, đừng để anh ta giờ trò bịp bợm!”

“Dạ!”

“Này! Này! Đừng nha, cùng lắm tôi không nhìn nữa!” Viên Lăng cũng không muốn chạy, ở đây anh mới có cơ hội phá hủy hậu cần của Hồng quân, nếu bị áp giải đi, muốn quay về càng khó.

Lâm Lâm hướng Tiểu Vương vẫy vẫy tay, Tiểu Vương dẫn theo vài người, áp giải Viên Lăng chuẩn bị rời đi, đột nhiên Lâm Lâm nhớ ra cái gì đó, “Đội chút!”

“Luyện tiếc? Phải rồi, nhìn tôi thật tốt!” Viên Lăng cười hỏi.

Lâm Lâm tươi cười xán lạn, tiến lại soát người Viên Lăng, rốt cục phát hiện một cây kim sắt ở phần lai quần, “Chú ý ở thời điểm áp anh ta lên xe và xuống xe, đừng để anh ta tìm được thứ gì có thể mở còng!” Lâm Lâm cầm cây kim sắt nói, tiện tay chọc chọc vài cái trên người Viên Lăng.

Viên Lăng cười bĩu môi, trong lòng âm thầm nghĩ, lần này thâm rồi, còng tay này rất khó mở. Lâm Lâm vẫy tay cho bọn họ đi, lúc này cô nhận được báo cáo của Mã Tiểu Suất, rằng cái tên Lão A kia đi đường vòng, không có vào khu vực mai phục địa lôi, bọn họ không còn cách phục kích nào khác, chỉ có thể đến chân tháp radar mai phục. Lâm Lâm nói câu cẩn thận, lại bắt đầu công tác, đôi mày chau lại, máy tính này thật đúng là nan giải, cô không dám nhập bừa mật mã, sợ mật mã sai sẽ khởi động chế độ tự hủy, thời gian không còn nhiều, bên ngoài, bầu trời đã hơi bạc màu.

Lâm Lâm bên này tiếp tục giải mật mã, Viên Lăng bên kia đã lên xe về tù binh doanh, trước đó, trên xe đã được người kiểm tra qua một lần rồi Viên Lăng mới đi lên, thực sự không có thứ gì có thể mở còng tay, buồn bực...

Lâm Lâm vừa tiếp tục cùng máy tính phấn đấu, vừa chú ý bản đồ radar, có một điểm nhấp nháy trên màn hình chính là Viên Lăng, đúng vậy, Lâm Lâm biết Viên Lăng không hề đơn giản, cũng hiểu được để anh ta bên cạnh tựa như một trái bom hẹn giờ, do đó, nếu có thể thuận lợi đưa về tù binh doanh thì rất tốt, nhưng nếu thất bại, ít nhất cũng có thể biết được phương hướng anh ta chạy trốn, từ đó suy ra khu vực đóng quân của Lam quân, bởi Lâm Lâm đã gắn máy định vị trong lúc soát người anh ta.

Viên Lăng cũng không biết mình đã bị Lâm Lâm gắn máy định vị, anh chỉ luôn nghĩ biện pháp chạy trốn, khi xe đã rời khỏi khu vực theo dõi của radar, trời cũng tờ mờ sáng, Viên Lăng quan sát địa hình bên ngoài, thừa dịp người canh giữ lơ lửng, anh tông cửa xe nhảy ra ngoài, rồi lẩn đi điên cuồng qua bụi cỏ. Khi người canh giữ kêu to, xe ngừng lại, tất cả xuống xe tìm Viên Lăng, riêng lái xe thì lập tức báo cáo cho Lâm Lâm.

Lâm Lâm nhìn điểm đỏ vẫn bất động trên màn hình, có chút lo lắng, lòng thầm mong thiết bị định vị đừng rút ra trong lúc anh ta nhảy xuống. Không một chút lơ là, Lâm Lâm dặn dò mọi người cẩn thận, nếu thật sự không ổn thì liền rút lui, ngàn vạn lần đừng để anh ta lấy được thiết bị của Hồng quân.

Viên Lăng núp trong bụi cỏ nín thở quan sát nhất cử nhất động của đối phương. Hiện tại, Viên Lăng căn bản vẫn chưa tìm được cách nào để mở còng tay, cho nên, anh chỉ có thể trốn. Một hồi lâu, vẫn chưa phát hiện được tung tích của Viên Lăng, mà lái xe cũng đã dặn phải cẩn thận, vì thế, sau khi tìm một vòng, bọn họ liền bỏ đi. Bọn họ không dám cùng Viên Lăng lấy cứng đối cứng, nhưng cũng không sợ anh vì giờ anh còn đang bị còng tay, muốn thắng bọn họ không phải chuyện dễ.

Viên Lăng nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn không nhúc nhích đợi thêm 10 phút nữa, thì nhìn thấy lính Hồng quân quay lại. Viên Lăng cười, định dùng chiêu

hồi mã thương* sao! Vẫn không thu hoạch được gì lính Hồng quân lại bỏ đi, lúc này Viên Lăng mới đứng dậy, đưa tay từ phía sau vòng ra phía trước, nhanh chóng cời bỏ dây nịch, dùng cái móc dây nịch để mở còng tay, rồi cấp tốc rời đi. Viên Lăng lợi dụng trí nhớ của mình, đi thẳng về phía trước để đến điểm 492 tập hợp sau khi hoàn thành nhiệm vụ. (* quay đầu lại đánh úp)

Hứa Tam Đa, anh sẽ không đi giúp hắn, thứ nhất là vì trận địa radar, thứ hai là cho Hứa Tam Đa một cơ hội rèn luyện, thứ ba là anh phải mau chóng đến nơi tập hợp, thay đổi kế hoạch tác chiến, báo cáo tổng bộ Lam quân thay đổi tần số truyền tin, bằng không, tổn thất sẽ rất lớn.

Khi Lâm Lâm nhìn thấy điểm đỏ trên màn hình di chuyển, cô thực vui vẻ, ít nhất chứng minh được thiết bị định vị không có bị hư hay bị vắng mất, hiện tại cô muốn xem Viên Lăng sẽ hành động như thế nào. Về phần Mã Tiểu Suất, nghe nói bị tổn thất không ít, radar cũng đã bị phá hủy, Lâm Lâm nhủ mày, chỉ có một người mà cũng làm không xong, thật phiền phức.

Lâm Lâm liên lạc với một vài tiểu đội, ra lệnh bọn họ mang theo thiết bị radar dự phòng đến tháp radar thiết lập lại một hệ thống radar đơn giản, bất quá hiệu quả nhất định sẽ không bằng hệ thống radar ban đầu, sẽ có chút vấn đề khi giám sát trên không, cho nên, Lâm Lâm lập tức báo cáo cho Cao Thành để cảnh báo mọi người đề phòng.

Hứa Tam Đa sau khi hoàn thành nhiệm vụ, đã dựa vào bản đồ, phán đoán tọa độ khu sân bay của Hồng quân, liền cấp tốc rời đi, chuẩn bị công tác quá nhiều, đồng thời anh cũng muốn báo cáo lên tổng bộ, theo tình huống trước mắt, hiện tại không phải là thời điểm lý tưởng để tấn công.

Cùng lúc đó, Lâm Lâm đã hack thành công máy tính của Lão A, bên trong không có tài liệu gì nhiều, bất quá tất cả đều là cơ mật, như một bản mật ngữ cùng ám hiệu, một bản đồ có đánh vài dấu không xác định, cô hoài nghi đó là nơi tập hợp, một bản phán đoán những khu quân sự trọng yếu của Hồng quân, có thể phối hợp với thiết bị nghe lén, ngoài ra còn có một bản đồ liên kết giữa hai quân, nơi này có lẽ là khu vực rất trọng yếu, vì thế, Lâm Lâm lập tức báo cáo Cao Thành.

Trời đã sáng, diễn tập đã được năm ngày, từ khi chính thức khai chiến bằng trận không kích, Hồng quân và Lam quân đều tổn thất không ít. Theo tình huống trước mắt, Hồng quân đang chiếm thế thượng phong, nhưng lại tổn thất quá nhiều với tỉ lệ chiến tổn* là 7:1. Mọi chuyện còn chưa kết thúc... (* tổn thất chiến tranh)

Bạn đang đọc truyện *Bình Mị Lang Duệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Vẫn Còn Diễn Tập

Hứa Tam Đa sau khi rời khỏi khu vực mai phục của Hồng quân đã liên lạc với tổng bộ Lam quân, báo cáo tình huống của bọn họ. C3 và lính dù hy sinh, còn Viên Lăng và Thành Tài không rõ sống chết, hoài nghi toàn bộ thiết bị đều bị cướp, đề nghị tổng bộ thay đổi kế hoạch tác chiến và tần số truyền tin. Đương nhiên, toàn bộ cuộc trò chuyện của Hứa Tam Đa với tổng bộ Lam quân đều bị Hồng quân nghe lén, nhưng lại không biết rõ kế hoạch tác chiến của Lam quân là gì, nên chỉ có thể tạm thời nghe lén, lấy bất biến ứng vạn biến.

Hồng quân nghe lén đến đoạn căn cứ không quân của mình bị bại lộ, lập tức báo lên tổng bộ, làm tốt công tác phòng thủ. Hồng quân căn cứ vào các cuộc trò chuyện của Lam quân phối hợp với bản mật ngữ, liền đoán ra kế hoạch tác chiến A mà Lam quân gọi là gì, nhưng sợ rằng sẽ có thay đổi. Ngoài ra, cũng tra được vài khu vực có khả năng là căn cứ bộ chỉ huy Lam quân, tổng bộ Hồng quân quyết định phái người đến điều tra. Đồng thời, Hồng quân cũng phát hiện sóng điện từ trên mặt biển, nhưng radar hải quân lại không thấy dấu vết của bất kỳ chiếc thuyền nào, hoài nghi là tàu ngầm. Hải quân rất có khả năng sẽ phải đối kháng với tàu ngầm.

Vì thế trước yêu cầu kiên quyết của Cao Thành, tổng bộ đã đồng ý cho anh dẫn theo một đại đội tách ra nhiều hướng điều tra, thời gian là sáu giờ. Trong vòng sáu giờ, cả đội phải tra ra vị trí cụ thể, phá hủy thiết bị radar của Lam quân. Nếu sau sáu giờ cả đội vẫn chưa trở về, Hồng quân sẽ theo tọa độ tra được tiến hành không kích. Nhiệm vụ thực gian khổ, Lâm Lâm hỏi Cao Thành có cần hỗ trợ hay không, Cao Thành liền bảo Lâm Lâm tiếp tục theo dõi, duy trì liên lạc...

Giai đoạn thứ hai — Không kích

Lam quân thu được tin tức của Hứa Tam Đa, liền thương nghị, nghiên cứu sửa đổi kế hoạch, quyết định tiến hành thực hiện giai đoạn hai — Không kích sớm hơn dự định. Căn cứ tọa độ Lão A điều tra được, khu sân bay Hồng quân đã bị tiết lộ, chỉ là tọa độ này vẫn chưa được xác nhận, bởi những điều tra viên được phái đi đến giờ vẫn không có tin tức, và cũng không có biện pháp liên lạc, cho nên đại khái có thể biết, bọn họ đoán không sai, cứ dựa theo tọa độ này tiến hành không kích.

Một giờ sau, Lâm Lâm nhìn điểm đỏ đang di chuyển đến biên giới hai quân, điểm 492, mà đội Cao Thành sắp đi ngang qua nơi đó, vì thế, Lâm Lâm nhắc bọn họ chú ý. Cao Thành trả lời đã biết, sẽ căn cứ tình huống mới quyết định có nên xung đột trực diện hay không.

Cao Thành xuất phát đã hai giờ, trước mắt mọi việc đều bình thường. Khi Viên Lăng sắp đến điểm 492, thì Lâm Lâm nghe được tiếng cảnh báo không kích vang lên bên tai mình, cô liền báo cho Cao Thành biết Lam quân sẽ tiến hành không kích trước, nhắc Cao Thành chú ý ẩn nấp. Giám sát viên radar Hồng quân cũng báo cho mọi người.

Khởi động hệ thống radar quá nhiều, đại đội pháo binh Hồng quân đang đóng quân ở khu vực sân bay đồng lòng chuẩn bị chiến đấu. Lâm Lâm cũng tập trung chú ý tình huống trên màn hình, hiện tại, cô không cách nào hỗ trợ pháo binh, bởi phạm vi giám sát của radar thay thế không đủ cao, lần này không kích Lam quân sử dụng máy bay yểm trợ là chiến đấu cơ, máy bay ném bom là Russia*, từ độ cao đến năng lực ẩn nấp đều rất mạnh. (* máy bay của Nga)

Không quân Hồng quân tất tốc chuẩn bị đánh đòn phủ đầu. Sau nửa giờ oanh tạc kịch liệt, không kích kết thúc, các căn cứ Hồng quân được Lam quân đánh dấu lần lượt bị phá hủy, kể cả khu sân bay Hồng quân. Điều đáng mừng là vài căn cứ quân lực chủ yếu của Hồng quân đã nhận được lệnh di dời trước đó vài giờ. Sau khi lực lượng không quân Hồng quân ở biên giới cất cánh, đại đội pháo binh liền tiến hành đánh trả, tình huống trước mắt mà tổng bộ nhìn thấy là:

Sau khi mặt trận Hồng quân bị không kích, một phần hệ thống bị hao tổn, một trạm xăng dầu bị hủy, đang trong tình trạng sửa chữa; Tổn thất hai chiếc xe tăng; Khu sân bay bị hủy, sân bay dự phòng đang được khởi động; Hải quân vì đã nguy trang thành tàu chiến dân dụng nên không bị trinh sát binh của Lam quân phát hiện, do đó hải quân không có tổn thất gì; Pháo binh phản kích, phá hủy một máy bay ném bom, theo tình hình chiến đấu trước mắt mà đoán, Hồng quân tổn thất tương đối nghiêm trọng, nhưng cũng chưa đạt tới mức Lam quân dự tính. Trong khi đó, Lam quân đã phải đánh đổi khá nhiều đạn dược và một máy bay ném bom.

Khu sân bay Lâm Lâm đóng quân bị hủy, nhưng do Lâm Lâm đang ở trong hầm trú ẩn có sóng điện từ quá nhiều rất mạnh, nên tương đối có vẻ kín đáo, trừ bỏ bị bom tạc gây chấn động vài lần, cũng không có gì trở ngại. Bất quá, Lâm Lâm vẫn bị mất thăng bằng va chạm với góc bàn, khiến cái trán bị xây xước nhẹ.

Viên Lăng tới điểm 492 gặp được vài tên Lão A như Ngô Triết, Tề Hoàn cùng Hứa Tam Đa. Sau khi mọi người tập hợp lại, chuẩn bị liên lạc với tổng bộ, thì nghe được tiếng chuông phòng không Hồng quân cảnh báo vang lên, chẳng lẽ Lam quân tiến hành không kích trước? Lão A hai mắt nhìn nhau, “Lão đại, tôi lại sai lầm rồi!” Hứa Tam Đa nhỏ giọng nói.

Viên Lăng nhìn Hứa Tam Đa, “Tôi... tôi sau khi phá hủy tháp radar Hồng quân, liền liên lạc với tổng bộ, báo cáo tình huống của chúng ta, đồng thời đề nghị sửa đổi kế hoạch tác chiến...” Hứa Tam Đa thành thật thừa nhận sai lầm.

Viên Lăng nhìn Hứa Tam Đa cười, “Đội trưởng, chúng tôi cũng báo tình huống mình gặp được lên tổng bộ, bất quá, toàn bộ thiết bị của những anh em hy sinh đều được tiêu hủy!” Bọn Tề Hoàn, Ngô Triết cũng nói, “Đã nói xong!”

“Tôi có nói các cậu làm sai rồi sao? Làm tốt lắm, vì toàn bộ trang bị của tôi đã bị cướp, cho nên, tôi dùng tốc độ nhanh nhất đến đây cũng là để liên lạc với tổng bộ,” Viên Lăng cười nói, “Bí đồ đã trưởng thành!”

“Bị cướp?” Ngô Triết nghe được điểm mấu chốt.

“Ha ha, Cái Cuộc*, chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi nha!” Viên Lăng cười nói, “Hiện tại tổng bộ nói thế nào?” (* biệt danh của Ngô Triết)

“Tổng bộ ra lệnh chúng ta thực hiện kế hoạch B, trước tập hợp sau ẩn nấp, chờ viện quân tới sẽ đổ bộ đánh úp vào căn cứ Hồng quân!” Ngô Triết nói.

“Tốt, tôi đã biết. Hiện tại, chúng ta phải thay đổi tần số truyền tin, sau nửa giờ, Cái Cuộc hãy liên lạc với tổng bộ, xác định địa điểm ẩn nấp! Mọi người tạm thời nghỉ ngơi tại chỗ, Cái Nồi canh gác, nửa giờ sau xuất phát!” Viên Lăng nói xong, tìm một nơi kín đáo ẩn nấp, nghỉ ngơi.

“Tôi chưa nói xong nha, lão đại rốt cuộc làm sao vậy?” Ngô Triết chạy đến trước mặt Hứa Tam Đa hỏi.

“Tôi cũng không rõ. Lúc chúng tôi gặp phục kích, lão đại đã cảm giác được, lệnh cho Thương Thần* ẩn nấp, C3 và tôi rút lui, còn hấn ở lại hy sinh. Khi tôi rút lui thành công, lão đại còn đang cùng bọn họ chiến đấu, chuyện về sau tôi cũng không biết! Lần này Hồng quân rất lợi hại, sử dụng không ít thiết bị công nghệ cao!” Hứa Tam Đa thành thật trả lời. (* biệt danh của Thành Tài)

“Đúng vậy, trận địa radar quá nhiều biết bao thiết bị điện tử cũng như tần số truyền tin của chúng ta, làm hại chúng ta không thể liên lạc được, hơn nữa, phiền toái nhất là chúng ta không thể truy ra tần số truyền tin của bọn họ! Vệ tinh theo dõi cũng rất khó tra được!” Ngô Triết dăm chiêu nói, “Thái Dao*, cậu nói xem có phải lão đại bị bọn họ bắt làm tù binh không? Thương Thần sao còn chưa đến? Hấn sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” (* biệt danh của Hứa Tam Đa)

“Đi, tận dụng thời gian nghỉ ngơi, đừng nghĩ nữa, nửa giờ sau, nếu còn có người đến tập hợp thì tốt, không thì cũng đành chịu, không quân nữa, lần này không kích, Hồng quân tổn thất không nhỏ, nói thật, chúng ta đã đánh giá cao lực lượng phòng thủ của bọn họ!” Tề Hoàn nói xong liền nghỉ ngơi.

Lâm Lâm nhìn điểm đỏ đã lâu không hề động trên màn hình, báo cho Cao Thành để anh tự quyết định có nên tiến đến tiêu diệt hay không. Cao Thành nói bây giờ anh còn chuyện quan trọng hơn phải làm, lệnh cho Lâm Lâm tiếp tục giám sát, đến lúc thích hợp sẽ cho đại đội pháo binh trực tiếp oanh tạc. Lâm Lâm mỉm cười nói, bọn họ còn chưa đủ tư cách, số đạn dược này phải dùng để oanh tạc bộ chỉ huy của bọn họ.

Tính tới thời điểm này, Cao Thành xuất phát đã hơn ba giờ, đã tiến vào khu vực phòng thủ của Lam quân. Vì để tránh bại lộ hành tung, Cao Thành đã tắt bộ đàm, cắt đứt hệ thống truyền tin, bảo trì im lặng, nên Lâm Lâm không cách nào phán đoán được tình huống của Cao Thành, mà điểm đỏ lại bắt đầu di chuyển theo hướng khu vực phòng thủ của Lam quân, chẳng lẽ bọn họ muốn rút lui?

Bọn Viên Lăng nhận được lệnh tới điểm 251 – bờ biển Hồng quân ẩn nấp, điều tra tình hình quân chủ lực hải quân của Hồng quân rồi báo lên tổng bộ, đồng thời phối hợp chiến hạm hải quân cùng lính thủy đánh bộ công kích mọi chiếc thuyền cập vào bờ biển Hồng quân, vì thế, sau nửa giờ chờ đợi, không thấy ai đến tập hợp, cả đội do Viên Lăng dẫn đầu liền rời đi.

Lão A khi xuất phát gồm bốn tổ, mười sáu người, hiện tại chỉ còn lại bảy người là Viên Lăng, Tề Hoàn, Ngô Triết, Hứa Tam Đa, Cái Nồi, Đầu Đạn và Hồ Thất. Viên Lăng nhìn cảnh tượng trước mắt nghĩ lần này tổn thất trầm trọng. Hazzz! Tuy rằng cũng thanh lý không ít người của Hồng quân, nhưng anh vẫn có chút buồn bực, có chút đại ý.

Quan sát hướng đi của di chuyển, Lâm Lâm phỏng chừng bọn họ đang nhắm hướng bờ biển Hồng quân mà đi, cô lại không thể liên lạc được với Cao Thành, nên đành trực tiếp báo lên tổng bộ, cho hải quân biết tình huống trước mắt, đồng thời cũng nêu rõ chiến thuật cụ thể. Theo tình huống này, hải quân sẽ không ứng phó nổi, nên bọn họ đã phái chiến hạm chống tàu ngầm đi tiên phong tiến hành chống tàu ngầm theo dõi cũng như công kích của Lam quân.

Hải quân không am hiểu đất liền, hơn nữa nhân lực không đủ, vì thế yêu cầu lục quân phái người đến hỗ trợ. Trước mắt, lục quân Hồng quân tổn thất cũng có vẻ nhiều, nên tổng bộ nghiên cứu, quyết định điều một đội trinh sát binh đến vùng lân cận bờ biển, điểm 251, tiến hành tấn công.

Bạn đang đọc truyện *Binh Mị Lang Duệ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 10

Chương 10: Diễn tập kết thúc

Đại đội trinh sát binh mà Hồng quân phái đi có thực lực ngang cơ với Lão A. Bọn họ liên lạc với Lâm Lâm, sau khi xác nhận hướng đi của Lão A liền chia đội ra làm hai đường, một đường truy kích, một đường phục kích; Cùng lúc đó, bọn Cao Thành cũng đã xâm nhập thành công vào căn cứ trinh sát của Lam quân, đồng thời, cũng đã phát hiện vài kho lương thực, sau khi xác định tọa độ chính xác liền báo cho tổng bộ Hồng quân.

Trinh sát doanh Lam quân phát hiện ở khu vực phòng thủ của bọn họ xuất hiện một tần số truyền tin khả nghi, nhưng tốc độ rất nhanh, bọn họ còn chưa kịp truy tìm đã biến mất. Ngay lập tức, bọn họ phái người đi kiểm tra, nhưng cũng không phát hiện cái gì khả nghi, vì thế đành yêu cầu mọi người chú ý cảnh giác.

Bọn Cao Thành chia binh ra làm mấy đường tới vị trí chỉ định, phát hiện nơi đây đang bận rộn chuẩn bị di dời, hẳn là bọn họ đã đoán được tin tức của mình bị bại lộ, nên dời đi một vài căn cứ trọng yếu, vì thế, Cao Thành cũng không quan tâm nhiều liền liên lạc với các trinh sát viên lệnh cho họ điều tra thời điểm di dời của Lam quân rồi báo lên tổng bộ.

Sau khi cùng tổng bộ hội ý, Cao Thành quyết định anh sẽ đích thân điều khiển tên lửa đạn đạo từ xa, đảm bảo tính chuẩn xác, còn những kho lương thực kia, anh sẽ phái máy bay ném

bom oach tạc, lấy của người trả lại cho người. Trinh sát doanh Lam quân lại phát hiện vài tần số truyền tin lạ đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn có một tần số thể nhưng ở

ngay trong khu vực phòng thủ của bọn họ, nên phát lệnh chiến đấu khẩn cấp. Trong nhất thời, trinh sát doanh Lam quân náo nhiệt rất nhiều.

Đích thân điều khiển tên lửa đạn đạo rất dễ bị bại lộ hành tung, vì thế Cao Thành cần trinh sát viên yểm trợ để hoàn thành nhiệm vụ. Ngoài ra, vì để bảo tồn lực lượng, mỗi điểm chỉ để lại một trinh sát viên dẫn đường và bốn trinh sát viên ẩn nấp, còn lại đều rút lui.

Hồng quân bắt đầu không kích từ xa, Lam quân sau khi phát hiện tín hiệu đã phái quân tiên phong ra đánh trả. Hiện tại, cả hai bên đều đang thi đua với thời gian. Lam quân chống cự quyết liệt, tuy thời gian giao đấu không dài, nhưng đối với cả hai bên mà nói, tựa như một ngày dài đằng đẵng. Rốt cục, tiếng chuông cảnh báo không kích của Lam quân cũng vang lên, tên lửa đạn đạo phối hợp cùng không quân của Hồng quân cuối cùng cũng đã oanh tạc, càn quét khắp trận doanh của Lam quân.

Về phía hải quân, có thể nói đây là cuộc hải chiến dài chưa từng có, chiến hạm của Hồng quân và tàu ngầm của Lam quân đều bị tấn công, chiến đấu kịch liệt khiến cả hai quân tổn thất không nhỏ.

Chính thức khai chiến không kích đã mười tám giờ, cả hai quân đều tổn thất trầm trọng. Tuy Hồng quân thành công

trong việc sử dụng tên lửa đạn đạo điều khiển từ xa khiến Lam quân tổn thất nặng nề, ước tính cần mười hai giờ mới khôi phục hoàn toàn, do đó sẽ ưu tiên khôi phục hệ thống thông tin liên lạc trước, nhưng Hồng quân đã tổn thất một chiến hạm, trong khi tàu ngầm Lam quân chỉ bị hư hỏng nặng.

Giờ đã là giữa trưa, không thích hợp đánh lén, tổng bộ hai quân rất ăn ý ra lệnh nghỉ ngơi, hết thấy rất an tĩnh giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhưng thực tế bên trong cả hai quân đều đang tận dụng mọi khả năng để sửa chữa những gì cần sửa chữa. Cả hai quân đều án binh bất động, hiện tại việc có thể làm chính là dùng tốc độ nhanh nhất truy tìm căn cứ bộ chỉ huy của đối phương.

Về phía Viên Lăng, anh đang tránh ở một nơi nào đó để nghỉ ngơi hồi phục thể lực, Ngô Triết thì theo dõi động tĩnh chung quanh, "Lão đại, hình như luôn có người đuổi theo dấu vết của chúng ta!" Ngô Triết thông qua thiết bị nghe lén, phát hiện có một sóng điện tử luôn di chuyển theo hướng đi của bọn họ, "Tốc độ di chuyển rất nhanh! Tổng bộ lại không liên lạc được, hình như bị không kích!"

Viên Lăng nhíu mày nhìn chăm chăm vào màn hình, tổng bộ nhất định đã gặp phải không kích, hệ thống truyền tin cũng đã bị tê liệt nên tổng bộ chắc chắn không thể biết hướng đi

cụ thể của bọn họ được, chẳng lẽ Hồng quân đã hack thành công máy tính của bọn họ, chẳng lẽ...? Viên Lăng bắt đầu nhớ lại...

Đột nhiên, Viên Lăng cởi quần áo, tìm kiếm từ trên xuống dưới, rốt cục, phát hiện ở phía sau cổ áo có một máy định vị loại nhỏ, Viên Lăng nở nụ cười. “Lão đại, đây là?” Ngô Triết cũng nhìn thấy máy định vị.

“Tôi biết, cậu xem thử có thể lợi dụng nó hay không!” Viên Lăng cắt ngang lời Ngô Triết, đem máy định vị ném cho anh. Ngô Triết cẩn thận cầm nó trên tay nghiên cứu, “Lão đại, đối với máy định vị loại nhỏ này, nếu tôi có thiết bị đầy đủ sẽ có thể tra được vị trí tiếp nhận thông tin, bất quá, tôi nghĩ lão đại hẳn đã biết nơi đó là đâu rồi! Chắc chắn là nơi đã thả lão đại đi.”

Viên Lăng hí mắt liếc Ngô Triết rồi nói, “Một khi đã như vậy, gài bẫy bắt thả cho tôi!” Ngô Triết buồn bực nhìn Viên Lăng, lại nhìn thấy đằng sau có vài tên Lão A đang cúi đầu, bả vai không ngừng run run, “Muốn cười liên tục, nếu không sẽ nghẹn chết đó!”, “Ha ha” Ngô Triết vừa dứt lời, tiếng cười liền rộ lên bốn phía. Ngô Triết vẻ mặt đáng thương hướng Viên Lăng nói, “Lão đại, hiện tại chúng ta làm sao có thời gian bắt thả? Chẳng lẽ muốn dẫn dụ bọn họ!”

“Tôi có nói là dẫn dụ sao? Đói bụng!” Viên Lăng nói mà không nhìn Ngô Triết. Ngô Triết bất đắc dĩ xoay người bước đi, “Đợi chút!” Viên Lăng gọi lại Ngô Triết, “Lão đại?” Ngô Triết vui vẻ xoay người trở lại bên cạnh Viên Lăng.

“Đi trước mai phục địa lôi!” Viên Lăng ném cho Ngô Triết vài quả địa lôi, vì thế, Cái Cuốc đáng thương của chúng ta đành phải ủ rũ rời đi, “Lão đại, anh thực sự để một mình Cái Cuốc

bắt thả sao?” Hồ Thất Ló đầu hỏi. Viên Lăng nhìn hẩn cười cười, khiến cả người hẩn run lên từng cơn, tự nhủ phải bỏ bỏ giữ mình thôi...

Viên Lăng nhìn chằm chằm máy định vị trong tay nghĩ, chẳng lẽ là cố ý thả anh sao? Không giống lắm, vậy thì tại sao? Trung tá, cô càng ngày càng làm tôi tò mò.

Ngô Triết mai phục địa lôi xong cấp tốc trở về, “Lão đại, đã xong!” Viên Lăng nhìn màn hình nghĩ lát nữa phải đánh một trận ác liệt đây, “Đã biết, toàn bộ giải tán, chuẩn bị nghênh chiến!” Viên Lăng ném máy định vị ra xa rồi tự tìm chỗ nấp, chờ phục kích.

Ban ngày ban mặt nên mọi người bắt đầu thay phiên nghỉ ngơi, đột nhiên Lâm Lâm bị Mã Tiểu Suất đánh thức, “Đội

trưởng, người chúng ta phải đi truy kích Lão A đã gặp phục kích!”

Lâm Lâm giật mình bừng tỉnh! “Cái gì? Chẳng lẽ bị phát hiện?” Cô cấp tốc đứng dậy, quan sát màn hình vi tính, trừ bỏ điểm đỏ đang nhấp nháy, thì không phát hiện cái gì khác. Cô liền liên hệ với tổ trưởng tổ truy kích, biết được bọn họ gặp phải địa lôi, sau đó còn bị phục kích, hiện tại đang đánh nhau kịch liệt, tổn thất không ít người! Hazzz! Bị phát hiện rồi...

Bên kia, Cao Thành đã dẫn quân đến biên giới hai quân thì nhận được tin của Lâm Lâm liên nhủu mày! Hiện tại chiến tổn của Hồng quân đã rất trầm trọng, nếu cứ tiếp tục như vậy, số người hy sinh sẽ vượt qua một nửa, ảnh hưởng đến sức

chiến đấu thì lần diễn tập này kể như xong, không được, không thể để vài tên Lão A phá hư kế hoạch của bọn họ. Cao Thành lệnh cho tổ truy kích Lão A nhanh chóng rút lui, đến điểm 251 xác nhập với tổ phục kích, chờ đợi báo cáo của hải quân, vì hiện tại Lam quân vẫn còn một cơ động doanh chưa xuất binh.

Lần này chiến đấu, Lão A có bảy người thì tổn thất mất hai người, Đầu Đạn trúng đạn trong cuộc hỗn chiến, còn Ngô Triết bị lựu đạn xông khối, “Xác suất 1%” Ngô Triết lắc đầu cùng Đầu Đạn ngồi dưới bóng cây đại thụ, ngoài ra còn có lính Hồng quân đã bỏ mình cùng nhau chờ người đến nhặt xác. Hồng quân bị tổn thất ba tiểu đội! Một tiểu đội bị địa lôi oanh tạc và hai tiểu đội bị Lão A xử lý...

Một tổ gồm năm thành viên Lão A tiếp tục đi tới, còn lại đều rút lui...

Giai đoạn thứ ba -- trận địa chiến

Ban đêm, bộ binh Lam quân bắt đầu tiến công vào khu vực phòng thủ của Hồng quân, lính thủy đánh bộ Lam quân cũng xung phong xâm nhập vào lãnh địa hải quân của Hồng quân, tình hình chiến tranh hết sức căng thẳng...

Trong khi Lâm Lâm còn đang vật lộn cùng máy tính và vệ tinh thì bọn Cao Thành đang ở biên giới đánh nhau với bộ binh Lam quân., còn hải quân Hồng quân ngăn thì chặn lính thủy đánh bộ của Lam quân nhưng vẫn có không ít lính thủy đánh bộ bơi vào bờ biển Hồng quân, liền gặp trình sát doanh phục

kích. Bọn Viên Lăng cũng đã đuổi tới, xác nhập vào trận chiến.

Bọn Cao Thành cùng bộ binh Lam quân liều chết chiến đấu, ai cũng không chiếm ưu thế. Lâm Lâm sau khi biết được rất lo lắng, vì thế, cô giống như nổi điên, đôi tay lướt liên tục trên

bàn phím, rốt cục cô cũng tìm được vài khu vực có sóng điện từ hoạt động thường xuyên, hoài nghi một trong số đó là căn cứ bộ chỉ huy Lam quân. Lâm Lâm cấp tốc báo lên tổng bộ, cung cấp tọa độ, yêu cầu lập tức tấn công.

Hồng quân cơ hồ là đem tất cả tên lửa đạn đạo của mình dồn hết vào đợt công kích này, kết quả làm mọi người rất vừa lòng, trong đó quả thật có một khu vực là căn cứ bộ chỉ huy Lam quân, cho nên, tổng bộ liền ra lệnh diễn tập kết thúc.

Ngay tại thời điểm kết thúc diễn tập, Hồng quân đã thương vong 80%, mất sức chiến đấu, trong khi Lam quân chỉ hy sinh một nửa, nhưng thật đáng tiếc, căn cứ bộ chỉ huy Lam quân đã bị oanh tạc, toàn bộ nhân viên bên trong đều hy sinh, cho nên chiến tranh chỉ có thể kết thúc tại đây...

Phán định Hồng quân chiến thắng? Nghe nói bộ chỉ huy Hồng quân không nhận, chỉ có thể phán là hòa. Vì sao? Vì Hồng quân đã mất sức chiến đấu, còn Lam quân thì mất bộ chỉ huy, nhưng nếu có thêm thời gian, Hồng quân như trước vẫn không có người đầu nhập chiến đấu, trong khi Lam quân vẫn còn sức chiến đấu, quan chỉ huy chỉ cần theo cấp bậc để cử người khác là được, do đó, Hồng quân tự cảm thấy mình đã thua với tỉ lệ chiến tổn là 7:1.

Nhận được lệnh, bọn Lâm Lâm rốt cuộc cũng được nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo đã đuổi kịp, hoàn hảo đã không tìm lầm địa phương, hoàn hảo, hoàn hảo... Hòa? Cách nhau nhiều lắm...

Bạn đang đọc truyện *Binh Mị Lang Duệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tổng Kết

Hiện tại diễn tập kết thúc, người được mùi thối trên người mình, mọi người chỉ muốn tắm một cái cho đã rồi đi ngủ. Đây cũng là việc Lâm Lâm đặc biệt muốn làm ngay bây giờ, nhưng vừa về tới phòng chưa kịp ngồi nóng ghế, Lâm Lâm đã bị Cao Thành kêu lên, bảo cô chuẩn bị lên bộ tư lệnh quân đoàn làm báo cáo tổng kết diễn tập, nghe nói ít nhất phải đi ba ngày.

“Doanh trưởng, anh xem, cả người tôi đều đang bốc mùi, hay là đổi người khác đi, Mã Tiểu Suất luôn đi theo tôi, anh để hắn đi đi!” Lâm Lâm bắt đầu đi, cô không thích nhất chính là họp.

“Sư trưởng đích thân chỉ định cô tham gia, lần này có thể đánh được như vậy, không thể không kể đến công của cô!” Cao Thành vẫy vẫy tay nói.

“Doanh trưởng, đây là công lao của mọi người, nếu chỉ một mình tôi, làm sao có thể tìm được bộ chỉ huy địch nhanh như vậy?” Lâm Lâm thành thật trả lời.

“Cứ như vậy đi, không bàn nữa! Cô nhanh chóng thu dọn, nửa giờ sau xuất phát!” Cao Thành nói xong, không nhìn Lâm Lâm nữa, Lâm Lâm đành phải

cấp tốc trở về phòng, tắm rửa qua loa rồi lên xe ngồi cùng Cao Thành ở băng ghế sau, xuất phát đến bộ tư lệnh quân đoàn.

Đổi màn ảnh —

“Lão đại! Sao tôi phải đi cùng anh vậy?” Ngô Triết khó chịu nhìn Viên Lăng.

“Thông báo của Đường Sát chẳng lẽ cậu không hiểu. Kỳ thực tôi cũng không muốn dẫn cậu theo, nhưng ai bảo chỉ có quân hàm của cậu trông hơi được một tí, cho nên cậu phải đi theo tôi thôi!” Viên Lăng cười đến xán lạn nhưng trong lòng cực kỳ không vui, lần này diễn tập, trinh sát binh Lam quân toàn quân bị diệt, đầu lĩnh Lão A là anh chàng những bị bắt, trang bị bị cướp, còn bị mang tiếng là được người ta thả, thật nhục. Lần này đúng là lật thuyền trong mương, còn lại là thuyền lớn nữa.

Đường Sát nổi trận lôi đình nên không tham dự báo cáo tổng kết lần này, bình thường đều là Viên Lăng đi theo Đường Sát, hiện tại Viên Lăng chỉ có thể dẫn theo Ngô Triết. Hazzz chắc chắn sẽ bị phê bình! Từng được xưng là khắc tinh của Lão A, từng bị chê cười, rốt cục đã trở mình? Bất quá, sức chiến đấu của Lão A vẫn còn rất cao, 1:12, nhưng hữu dụng sao?...

Vì thế, trên đường đến bộ tư lệnh quân đoàn, ba người Lâm Lâm, Viên Lăng và Ngô Triết đều mang tâm trạng khó chịu đến cực điểm.

“Doanh trường, đừng để tôi lên thuyết trình nha!” Lâm Lâm nói với Cao Thành.

“Tiền sĩ mà còn sợ thuyết trình sao?” Cao Thành cười hỏi.

“Tiền sĩ thì nhất định phải thuyết trình sao? Anh xem chuyên ngành của tôi đi, thiết kế máy móc, thông tin điện tử, máy tính, có cái nào thuộc khoa văn không?” Lâm Lâm không giận mà mừng rỡ nói, “Vớ lại, tôi lấy thân phận gì thuyết trình? Người thắng sao? Xem lại bản báo cáo chiến tồn đi! Hòa với chúng ta mà nói đã là may mắn lắm rồi! Đây là chiến hòa, mà chúng ta phải hy sinh bao nhiêu người? Là 80% nha! Tôi chỉ hận bản thân không đủ năng lực, chỉ mong nếu đây là chiến tranh thật sự thì chúng ta không phải hy sinh nhiều chiến hữu như vậy!”

“Cô...” Cao Thành hiểu được, tổn thất nhiều người như vậy, anh cũng thực đau lòng, nếu đây là chiến tranh thật sự, thì sẽ là bao nhiêu mạng người phải hy sinh!

“Được rồi, doanh trường, anh không cần khuyên tôi, nếu bắt buộc tôi lên thuyết trình, tôi cũng không biết phải nói gì, lỡ như buộc miệng nói những điều không nên nói chỉ khiến cấp trên không vui, đem tôi ra làm thí! Anh không tiếc sao?” Lâm Lâm vui cười nói, Cao Thành bất đắc dĩ, “Cho dù không có tôi, cô cũng trốn không thoát, tóm lại, cô thực sự phải lên thuyết trình rồi!”

“Đã biết! Đi thôi!” Lâm Lâm cười lòi kéo Cao Thành, chợt cô quay đầu nhìn góc tường, vừa vận động thấy ánh mắt thăm dò của Viên Lăng. Lại bị phát hiện? Viên Lăng bất đắc dĩ cười cười.

“Lão đại, quân nhân mà anh bội phục không phải là cô gái kia chứ!” Ngô Triết nghe được đoạn đối thoại của Lâm Lâm và Cao Thành, liền nhớ tới câu cuối cùng trong đoạn đối thoại giữa các thành viên Lão A, “Không dám vọng đảm thắng lợi...” Và câu trả lời mà Ngô Triết nhận được là ánh mắt xem thường của Viên Lăng.

Lâm Lâm cùng Cao Thành chọn một góc ngồi xuống. Theo sau, bọn Viên Lăng cũng đến ngồi cạnh Cao Thành. Vừa ngồi xuống không bao lâu thì người chủ trì hội nghị, trên vai chỉ có sao không có gạch, rốt cuộc cũng đến. Sau khi thấy được người đến là hiệu trưởng cũ của mình, Lâm Lâm liền cúi đầu thoải mái ngáp, vài ngày diễn tập, căn bản cô không có nghỉ ngơi, cũng không có thời gian hồi phục thể lực, đã phải đi họp, hazzzz!

Không ít người đã đứng lên phát biểu, làm báo cáo. “Tiếp theo, xin mời trinh sát thiết giáp doanh, trung tá Trịnh Trần Lâm, trực thuộc sư đoàn 4944 lên phát biểu tình huống lúc bảy giờ.” Lâm Lâm lập tức nghiêm trang đứng lên, chỉnh tốt áo mũ rồi đi lên bục phát biểu. “Lão đại, vừa rồi cô ấy có ngu thật không? Sao phản ứng nhanh vậy?” Ngô Triết buồn bực, Viên Lăng không trả lời. . .

“Không có gì hay để nói, chúng tôi đánh bại đánh hạ gặp được một phân đội Lam quân, sau khi tổn thất thảm trọng thì thu được trang bị của bọn họ, nhưng thật đáng tiếc, trong chiến tranh, thời cơ là yếu tố quan trọng nhất, mà chúng tôi lại bỏ lỡ, phải đến những giây phút cuối cùng, chúng tôi mới tìm được căn cứ bộ chỉ huy Lam quân! Đây là sự cố gắng của tất cả mọi người! Xin hết!” Lâm Lâm nói xong, cúi chào đi xuống chỗ ngồi.

Cao Thành bất đắc dĩ nhìn Lâm Lâm, như vậy mà cô cũng nói được, bất quá, so với vừa rồi thì tốt hơn rất nhiều. Toàn hội trường bắt đầu xuất hiện những tiếng xì xầm to nhỏ, Lâm Lâm không chút để ý, những điều cô nói đều là sự thật, “Cô nha!” Cao Thành nói với Lâm Lâm, “Kỳ thực, tôi rất không hài lòng, bất quá đây là mọi người cùng nhau làm, tôi sẽ không nói không tốt về nó!” Lâm Lâm thành thật nói, Cao Thành không nói gì. . .

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Lâm Lâm không thêm đề ý xung quanh nữa, bất quá cô vẫn có thể cảm giác được những ánh mắt luôn hướng về phía mình, không quan hệ? Thật bội phục cá tính của Lâm Lâm, nhưng quân doanh tựa như một xã hội thu nhỏ, cô có thể đối phó nổi sao?

Giờ cơm trưa, Lâm Lâm vẫn tìm một góc để ngồi, nhưng đáng tiếc, hiện tại cô đang là tâm điểm chú ý của mọi người, tuy ngồi trong góc nhưng vẫn có nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm. “Viên Lăng?” Lâm Lâm không cần ngẩng đầu cũng biết Viên Lăng đang đứng trước mặt cô, “Ngồi đi!” Ngẩng đầu, Lâm Lâm nói.

“Hai cậu ngồi đi!” Cao Thành tiếp lời.

“Muốn hỏi tôi vấn đề gì?” Lâm Lâm nhìn Viên Lăng.

“Cô có thể trả lời sao?” Viên Lăng đáp lời.

“Hồ sơ của tôi chắc anh đã xem qua, bất quá có chút việc trên hồ sơ không có!” Lâm Lâm cười tiếp tục nói, “À, ba tôi là huấn luyện viên không thù đạo, trên hồ sơ có không?”

“Tôi luôn có trực giác, hay còn gọi là giác quan thứ sáu, ha ha. Từ nhỏ, tôi thường ý vào năng lực của mình nên gây thù chuốc oán nhiều lắm. Lần đầu, tuy rằng tôi cảm giác được có người theo dõi, nhưng không chắc chắn, nên đã khiến vài tên nam sinh lớn hơn tôi vài tuổi tập kích thành công, lúc ấy tôi bị đánh thực thảm, à, đúng rồi, vì chúng tôi đều còn nhỏ nên rất ăn ý không đánh vào mặt, do đó người nhà căn bản không biết là chúng tôi đã đánh nhau!” Lâm Lâm nói đến đây, bất giác sờ sờ khóe miệng bị thương của mình.

“Từ lúc đó, tôi bắt đầu rèn luyện giác quan của mình. Nó cứ mạnh dần theo thời gian và càng phát huy mạnh hơn khi thân thể tôi càng yếu, điểm này rất có lợi. Về sau, tôi không bị đánh lén nữa, cho nên, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, tôi liền phát hiện ra anh. Có vẻ khó tin nhưng tôi cũng không còn cách giải thích nào khác! Đây chính là trực giác.” (chị ấy thật siêu nhân)

“Về phần tay súng bắn tia kia, nói thật, đó là lần đầu tiên tôi bị người khác nhắm bắn tia, cái loại cảm giác này hoàn toàn khác với cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm, toàn thân đều vang lên tiếng cảnh báo, tôi liền đoán ra hướng hấn đang trốn, nhưng việc hạ gục hắn là do tôi đánh bậy đánh bạ mà thôi, anh cũng biết đấy, với khoảng cách xa như vậy, chỉ cần bắn lệch vài mm tựa như vài chục cm đến mấy mét, mục tiêu sẽ an toàn, cho nên, lần đó là do may mắn!”

“Đúng rồi, còn mấy định vị trên người anh, không phải là tôi cố ý thả anh chạy đâu, chỉ là tôi biết Lão A các anh sẽ không dễ dàng an phận làm tù binh, để anh ở lại bên cạnh tựa như một trái bom hẹn giờ, do đó, tôi chỉ có thể áp giải anh đến tù binh doanh, đương nhiên, phòng bị chắc chắn là phải có, nếu áp giải đến tù binh doanh thành công thì tốt, không thì ít nhất tôi cũng biết nơi tập hợp của các anh, bất quá, tôi đã xem nhẹ các anh, khiến quân tôi tổn thất không nhỏ!”

Vừa nói vừa ăn, nói rất rõ ràng, ăn cũng không ít, “Còn vấn đề gì không?” Lâm Lâm ngẩng đầu hỏi.

“Ừ, cô trả lời rất chính chu, nhưng còn một vấn đề nữa, có muốn đến Lão A không?” Viên Lăng vừa nói xong, Cao Thành liền trừng mắt.

“Viên Lăng, anh đây là muốn đục khoét nền tảng!” Lâm Lâm cười nhìn nhìn Cao Thành, “Thứ nhất, theo tôi được biết, bộ đội đặc chủng chưa từng có nữ binh tham gia, anh có thể thuyết phục được cấp trên anh sao? Thứ hai, cho dù cấp trên anh đồng ý, thì cấp trên tôi chịu sao? Thứ ba, quân hàm hiện tại của tôi là trung tá, ngang hàng với anh, anh cho là anh có thể quản được tôi sao? Thứ tư, tôi thực thích quân doanh hiện tại của mình, cho nên, thật xin lỗi, tôi không có hứng thú!”

Lâm Lâm nói xong, đứng lên, “Tôi ăn xong rồi, các anh chậm dùng!” Sau đó cùng Cao Thành đi.

Ngô Triết ngây ngốc nhìn theo bóng lưng Lâm Lâm, “Lão đại, cô ấy thực sự lợi hại như vậy sao?”

“Người ta bằng gấp hai lần cậu đấy!” Viên Lăng cười nói, “Tôi xác thực đã xem qua hồ sơ của cô ấy, là tiến sĩ đó!”

“Không có thiên lý nha...” Ngô Triết buồn bực nói, “Điều kiện tốt như vậy sao?”

“Cách mạng chưa thành công, đồng chí phải tiếp tục cố gắng!” Viên Lăng vỗ vai cổ vũ Ngô Triết, cũng như cổ vũ chính mình...

Bạn đang đọc truyện *Binh Mị Lang Duệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tổng Tập Huấn Toàn Quân

Hội nghị những ngày sau, Lâm Lâm lấy lý do quân hàm thấp nên từ chối không tham gia, còn Cao Thành bị đích thân sư trưởng chỉ định nên phải tham gia, vì thế, Lâm Lâm liền thoải mái ở phòng khách nghỉ ngơi, điều chỉnh lại tâm tình. Cô định bụng, nếu gặp phải người quen, cô sẽ chọn đường vòng mà đi, bất quá đây lại là hiệu trưởng cũ của cô, vòng không được...

Cùng hiệu trưởng hàn huyên vài câu, cô cảm về không ít tư liệu cùng văn kiện.

Buổi chiều, Cao Thành trở về nói lần này Lam quân bị phê bình rất nhiều, Lâm Lâm nghe xong, không quan tâm nhún nhún vai, “Bọn họ đánh như vậy còn bị phê bình? Chúng ta thì được khen ngợi? Đúng là trời không có mắt!”

Hội nghị rốt cục cũng kết thúc, căn tin náo nhiệt vạn phần, sau khi trải qua tầng tầng lớp lớp hiểm nguy, Lâm Lâm cuối cùng cũng an toàn xông ra vòng vây, giúp đỡ chiến hữu Cao Thành đã “hy sinh” trở về, cũng may Lâm Lâm giới ăn nói, biết từ chối khéo nên chỉ bị chuốc một ly [phần còn lại Viên Lăng lo], nên rất thanh tỉnh rời khỏi “chiến trường”. Về phía bọn Viên Lăng, Lâm Lâm chỉ liếc mắt một cái liền biết Viên Lăng rất thoải mái, rất giảo hoạt...

Trong suốt một năm, Lão A cùng trinh sát doanh không hề chạm mặt nhau. Nguyên nhân là vì những năm trước, Lão A liên tục cướp binh vương của

trình sát doanh, nên để trấn an bọn họ, Đường Sát đã hứa năm nay sẽ không đụng đến người của trình sát doanh. Viên Lăng cũng không có biện pháp, nhưng anh vẫn luôn chú ý đến Lâm Lâm, nên đã nghĩ ra một kế hoạch, nói nội bộ Lão A sẽ làm khảo sát thí điểm, thử xem nữ binh có khả năng gia nhập Lão A hay không, rốt cục một năm sau, kế hoạch của anh mới được duyệt, bất quá, điều kiện tiên quyết là nữ binh phải tự nguyện, có thể tuyển từ một đến hai người làm khảo sát thí điểm, rất hợp ý Viên Lăng.

Lâm Lâm làm việc dưới sự chỉ huy của Cao Thành cũng không tồi, cô thường bị điều ra ngoài công tác, giúp bọn họ thăng cấp phần mềm, điều chỉnh thiết bị, sửa chữa hệ thống, sư trưởng rất hài lòng đối với cô. Khi có người muốn điều Lâm Lâm đến sư đoàn khác, sư trưởng sẽ kiên quyết không đồng ý, đương nhiên, khi sư trưởng muốn điều Lâm Lâm đến tổng bộ trình sát doanh làm việc, cũng bị Cao Thành cự tuyệt, nói có thể mượn, nhưng không được điều. Ha ha, đều giống nhau.

Đạo dắt Lâm Lâm công tác chung với Cao Thành đã ba năm, mỗi năm đều có một đợt tổng tập huấn toàn quân.

“Đăng ký bao nhiêu hạng mục?” Cao Thành cười hỏi Lâm Lâm.

“Giờ đã là ma cũ rồi, vậy đăng ký hạng mục điều hành hệ thống thông tin điện tử đi!” Lâm Lâm nghĩ nghĩ nói.

“Kỹ thuật bắn súng cùng vật lộn của cô đứng nhất nhì trong doanh chúng ta rồi còn gì!” Cao Thành bắt đắc dĩ nói.

“Lão đại, không cần phải nói ra, làm người phải biết khiêm tốn!” Lâm Lâm cười.

“Nhưng tôi lỡ giúp cô đăng ký hạng mục xạ kích rồi! Cam Tiểu Ninh bận đi tu nghiệp, phải có người thay thế hẳn tham gia hạng mục này, mà toàn doanh chỉ có cô là thích hợp, nên tôi đã báo danh cho cô!” Cao Thành nói.

“Doanh trưởng, kỹ thuật xạ kích của tôi, anh không phải không biết, mười phát, trong khi tôi chưa từng vượt qua con số chín, làm sao có thể tham gia đây?” Kỹ thuật bắn súng của Lâm Lâm cho tới bây giờ phần lớn đều dựa vào trực giác, còn xạ kích thì phải phụ thuộc nhiều vào yếu tố chung quanh. Cô không phải là tay súng bắn tỉa, càng không phải là vận động viên xạ kích Olympic. Do đó, riêng hạng mục xạ kích, kỹ năng xác định địa điểm bắn của cô luôn ở mức trung bình.

“Tôi biết, không phải còn vòng xạ kích vượt chướng ngại sao, đây là thế mạnh của cô, khi tổng kết thành tích, cô dư sức nằm trong top! Được rồi, cứ như vậy đi, không thảo luận nữa!” Cao Thành nói xong phất tay đi, Lâm Lâm nhìn theo bóng lưng Cao Thành nghĩ, lần nào cũng vậy, hễ chuyện gì anh ta đã quyết định thì không cho thảo luận nữa, trực tiếp áp đặt, đúng là cao hơn một cấp cũng đủ để chết người, hazzz! Nhưng nếu cùng cấp thì sao ta?

Tổng tập huấn toàn quân năm nay náo nhiệt vô cùng, Lâm Lâm cùng Mã Tiểu Suất nhìn lịch trình thi đấu, xạ kích là hạng mục cuối cùng nên không có gì phải vội, hai người thông thả đến phòng điều khiển, tham gia thi đấu hạng mục điều hành hệ thống thông tin điện tử, thời gian dự thi là một giờ, nhưng không bao lâu thì Lâm Lâm đã hoàn thành. Lâm Lâm đối phần mềm lập trình lần này rất quen thuộc, tựa như năm ngoái, nên đạt hạng nhất là điều hiển nhiên. Theo sau, về nhì là Mã Tiểu Suất.

Lâm Lâm vui vẻ khen Mã Tiểu Suất vài câu, khiến hắn càng tự tin đứng trước mặt Cao Thành báo cáo thành tích. Cao Thành vui ra mặt, bởi quân doanh của họ cũng đoạt hạng nhất trong hạng mục chạy việt dã, nếu cứ theo đà này tiến lên, thành tích của trình sát doanh chắc chắn rất khả quan.

Hôm nay, Viên Lăng dẫn theo Ngô Triết, Tề Hoàn và C3 tới tham dự đợt tổng tập huấn này. Theo lý thuyết, những lúc như vậy, anh đều là bị ép buộc, không đến phút cuối sẽ không xuất hiện chủ trì đại cục, nhưng hôm nay anh lại đến tổng bộ quân đoàn rất sớm. Bọn Tề Hoàn cũng có chút buồn bực, bất quá lại nghĩ, đã hơn một năm không đến địa bàn của người ta cướp người, nên cũng hơi ngứa tay.

Ngô Triết đến phòng điều khiển xem thử, nghe nói đã thi xong, bất quá đứng đầu là hai trình sát binh. Là Mã Tiểu Suất? Về phần hạng nhất, không cần đoán, hẳn cũng biết chắc là cô nữ trung tá kia. Tề Hoàn và C3 thì xem hạng mục vật lộn, nghe những tiếng hò hét cổ vũ đinh tai nhức óc, bỗng nhớ tới liên đội cũ.

Cuối cùng, mọi người đều tề tụ ở thao trường theo dõi hạng mục thi đấu xạ kích. Vòng một là xạ kích, năm người tham gia thi đấu hạng mục này đều đã vào vị trí và được lệnh bắt đầu cùng lúc. Kết quả, bia số năm có tốc độ bắn nhanh nhất, người thi là một nữ binh với quân hàm trung tá. Nhưng sự chú ý của mọi người nhanh chóng tập trung vào bia số ba khi nghe thành tích là 9/10 phát hồng tâm. Là sư đoàn 702. Viên Lăng hí hóp mắt cẩn thận quan sát, lắng nghe thành tích của bia số năm, thế nhưng chỉ có 8/10, thấp nhất. Ngô Triết cũng phát hiện, “Lão đại?”

“Xem tiếp!” Viên Lăng tuy có chút thất vọng, nhưng không biểu hiện ra ngoài, dù sao tốc độ của cô ấy vẫn là nhanh nhất, mặc dù không đủ chính xác. Bất quá, Lão A cũng không đòi hỏi quá cao về kỹ thuật xạ kích, chỉ là có đôi khi, Viên Lăng hay giờ chứng yêu cầu này nọ.

Xa xa, Lâm Lâm nhún nhún vai, cười nhìn Cao Thành, tựa như đang nói, ai kêu anh bắt tôi tham gia thi đấu? Cao Thành cũng không tức giận, thành tích này đã nằm trong dự đoán của anh, 8/10 đã là tốt lắm rồi.

Tiếp theo, vòng hai là xạ kích vượt chướng ngại vật, đòi hỏi tốc độ phải nhanh, mục tiêu là mười tám bia ở ven đường, tương ứng với mười phát đạn, mỗi người chỉ có một cơ hội. Ở vòng này, tốc độ là yếu tố rất quan trọng, không thể lo nghĩ nhiều. Ngoài ra, cuối cuộc thi, các thành viên Lão A sẽ ra biểu diễn cách tác chiến của bọn họ đối với các chướng ngại vật này.

Mỗi người đều có một lộ trình, một cách tính toán của riêng mình, còn lại đều phụ thuộc vào tốc độ và độ chính xác. Đến phiên Lâm Lâm, cô chọn bắn hai bia thẳng hàng và gần nhau nhất trước, nhìn thì rất đơn giản, nhưng lại không có ai làm, vì chỗ đó không được bằng phẳng, góc bắn cũng không tốt.

Lâm Lâm quyết định cô không nhất định phải bắn theo thứ tự bia, mà dựa vào tốc độ, chạy thẳng về phía trước, hạ gục ba bia ở phía đối diện trong vòng hai trăm mét. Tiếp theo, Lâm Lâm chạy nhanh lên sườn đồi, mượn lực nghiêng người, xoay mặt về phía bên trái hạ gục hai bia, rồi lại xoay nhanh

sang phải hạ gục thêm hai bia nữa. Do phải nghiêng người trong lúc chạy, nên theo lực quán tính, cả người Lâm Lâm gần như song song với mặt đất. Ở những giây cuối cùng, Lâm Lâm dùng hết sức vron người ra xa bắn, hoàn hảo, khi tiếng súng vừa vang lên, cũng là lúc lưng cô va chạm với mặt đất, may mắn bên dưới có một lớp cát mỏng “Khụ khụ.”

Lâm Lâm vỗ vỗ bụi trên người, “Khụ khụ!” Chơi đến nghiêng, cú ngã này cũng không nhẹ nha. Lâm Lâm đỡ thắt lưng, trừng mắt, nhú mày nhìn Cao Thành thè lưỡi.

“Chỉ vì tiết kiệm vài giây, đáng sao?” Cao Thành vừa nói vừa đưa cho Lâm Lâm một chai thuốc rượu hoa hồng.

“Kỹ năng xác định địa điểm bắn của tôi quá kém, nhưng lại không thể làm doanh trưởng xấu mặt được!” Lâm Lâm tiếp nhận thuốc rượu hoa hồng, vẻ mặt nịnh nọt cười hề hề.

“Chắc chắn, không nghĩ tôi còn có mặt này?” Ngô Triết cảm thán khi xem Lâm Lâm thi đấu, “Lão đại, hình như cách tác chiến của cô ấy rất giống anh, chẳng những về cách chọn đường, mà ngay cả thứ tự bắn bia cũng giống! Xem ra thành tích không thấp đâu, áp lực lớn đây.”

Viên Lăng quan sát Lâm Lâm thi đấu, nét cười hiện rõ trên mặt, khiến vài tên Lão A thấy mà rợn cả người...

Kết quả, thành tích của Lâm Lâm là 10/10 phát hồng tâm với thời gian thi ngắn nhất. Sau khi tổng kết thành tích của cả hai vòng thi, Lâm Lâm là người đứng đầu khiến Viên Lăng rất vui.

Cuối cùng là phần biểu diễn của các thành viên Lão A. Cùng một lộ trình, cùng một cách bắn, nhưng kết quả so với Lâm Lâm lại nhanh hơn rất nhiều. Lâm Lâm nheo mắt nhìn kỹ, thì ra là Viên Lăng, khéo miệng bắt gác giờ lên, Lão A chính là Lão A, Lâm Lâm bội phục. Về phía những thành viên khác, họ đều dùng lộ trình và cách bắn khác nhau nhưng tất cả đều nhanh hơn Lâm Lâm, tuy không nhiều nhưng chênh lệch vẫn là chênh lệch!

“Doanh trưởng, rốt cuộc vẫn có khoảng cách nha!” Lâm Lâm đứng bên cạnh, nghe vài tên Lão A nói với Cao Thành. Cao Thành cười đáp, “Bình thường, cặp mắt của các cậu đều mờ sau ọt, đây chủ yếu là cho các cậu xem, để biết cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!”

Bất quá, vì sao Cao Thành luôn cảm thấy lần này nhìn Lão A rất chướng mắt, mà cảm giác này lại rất quen thuộc, không phải lại muốn đến đây cướp người chứ? Cao Thành chợt bừng tỉnh, nhìn khuôn mặt tươi cười đang đi tới của Viên Lăng, anh càng cảm thấy chướng mắt, khó chịu hơn.

Lâm Lâm làm bộ không thấy, xoa xoa eo nhỏ của mình, “Doanh trưởng, tôi đi về trước, cả người toàn đất!” Nói xong liền chạy lấy người, cái eo của tôi, làm người vẫn là phải biết khiêm tốn! Hazzz! Vừa đi, Lâm Lâm vừa nghĩ nên nhờ ai xoa thuốc rượu giùm cô đây?

Bạn đang đọc truyện *Binh Mị Lang Duệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Thiệp Mời Của Viên Lăng

Lúc Lâm Lâm cầm thuốc rượu về đến cửa phòng, đột nhiên lách mình một cái, tránh thoát một kích sau lưng, rồi cũng không quay đầu, vừa mở cửa vừa nói, “Viên Lăng, chẳng phải anh đi tìm doanh trưởng của tôi sao? Sao có thể xuất hiện ở đây?”

“Tôi chủ yếu là đến gặp cô, thấy cô đi về hướng này, đương nhiên phải theo đến đây rồi!” Viên Lăng không khách khí theo Lâm Lâm vào phòng. Lâm Lâm cười cười nhìn Viên Lăng, cũng không tức giận, đến bên bàn rót ly nước mời anh, “Nói đi, có chuyện gì?”

“Đến đưa thiệp mời!” Viên Lăng cười trả lời.

“Lão A mời sao? Nếu tôi nhớ không lầm thì lúc tôi đi, tôi đã nói không có hứng thú rồi mà!” Lâm Lâm ngồi đối diện Viên Lăng nói.

“Đừng vội cự tuyệt, đây chỉ là thiệp mời tuyển chọn, về phần cô có được chúng tôi chọn hay không thì còn chưa biết!” Viên Lăng cười nói.

“Viên Lăng, chiều nay của anh không có tác dụng đối với tôi!” Lâm Lâm cười đáp.

Viên Lăng không sao cả nhún nhún vai, “Tôi biết, bất quá, thử một lần cũng không tội? Hãy chân thật cảm thụ về chúng tôi, sẵn tiện tự đánh giá năng lực của mình, thế nào?”

Lâm Lâm cũng nhún nhún vai nói, “Tôi có nghe nói qua, bất quá thực sự không có hứng thú, hay là anh trực tiếp đánh rớt tôi đi, thế nào?”

Viên Lăng lắc đầu, “Tham gia đi, sẽ rất thú vị đấy! Nếu tôi nói đây là lệnh thì sao?” Viên Lăng dụ dỗ cùng cường chế.

Lâm Lâm nở nụ cười, “Nói thật, dụ dỗ cùng đe dọa với tôi mà nói rất vô dụng, bất quá, nếu đây là lệnh, tôi nhất định sẽ đi!”

Viên Lăng nghe xong cũng cười rồi nói sang chuyện khác, “Cô định tìm ai giúp cô xoa thuốc rượu?”

“Chính mình động thủ, cơm no áo ấm!” Lâm Lâm trả lời.

“Nếu cô không ngại, tôi giúp cô!” Đề nghị xong Viên Lăng lại nói tiếp, “Phải công nhận đòn kia của cô thật đẹp, tiếc là có chút sơ suất!”

Lâm Lâm không sao cả nhún vai, “Tôi cũng nghĩ vậy, nhất là khi nhìn thấy động tác của anh, tôi thà không làm còn hơn. Không quan sát địa hình cẩn thận, đây là sai lầm của tôi, hazzz! Cái eo của tôi! Bất quá, của anh tôi đã học xong!”

Viên Lăng chỉ cười không nói, cầm thuốc rượu lên, nhếch cằm về phía Lâm Lâm. Toàn thân đều lấm lem bùn đất, Lâm Lâm cau mày cởi áo khoác, kéo ghế quay ngược lại, ngồi xuống hơi kéo vạt áo sơ mi lên, Viên Lăng liền nhìn thấy vết bầm tím trên lưng cô, lắc đầu giúp cô thoa thuốc rượu hoa hồng.

Viên Lăng xoa nhẹ cả nửa ngày mới hỏi, “Nếu đau thì nói!” Tuy anh đã thu bớt lực, không xoa mạnh tay nhưng với vết bầm như thế này thì vẫn sẽ đau.

“Ha ha, nếu anh bị ném tới võ đường không thủ đạo để làm bia cho người ta tập luyện, mỗi ngày bị đánh, bị ngã không biết bao nhiêu lần thì sẽ thấy một chút đau này chẳng là gì!” Lâm Lâm nói xong, liền cảm giác Viên Lăng đột nhiên tăng lực tay lên, “Tê!!!” Lâm Lâm hít vào một hơi thật sâu, “Viên Lăng, coi như anh lợi hại!”

“Lâm Lâm!” Cao Thành đẩy cửa phòng Lâm Lâm, nhìn thấy Viên Lăng đang giúp cô xoa thuốc rượu liền hỏi, “Lão A chết tiệt, sao cậu lại tới đây?”

“Ha ha, Cao doanh trưởng, tôi chỉ tới để đưa thiệp mời, sẵn tiện giúp cô ấy luôn! Cao doanh trưởng, chúng ta lại phải hợp tác rồi!” Viên Lăng miễn cưỡng nói.

“Doanh trưởng?” Lâm Lâm cười quay sang nói với Cao Thành, “Viên Lăng xuống tay đủ ác!”

“Vừa vặn, tôi cũng nên về rồi!” Viên Lăng không quên vỗ eo Lâm Lâm một cái, “Trung tá, hy vọng ở đợt tuyển chọn sẽ nhìn thấy cô!”

Chết tiệt, Lâm Lâm trong lòng hung hăng mắng rồi đỡ eo đứng lên, lúc này Viên Lăng đã đặt thuốc rượu vào tay Cao Thành. Vừa cầm thuốc rượu, Cao Thành liền nhìn Lâm Lâm, do đó cô đành phải ngồi vào chỗ cũ, kéo vạt áo lên.

“Cô quyết định đi sao?” Cao Thành vừa xoa thuốc rượu vừa hỏi.

“Anh thấy sao?” Lâm Lâm không trả lời, hỏi ngược lại Cao Thành, “Kỳ thực, Lão A là một binh chủng tinh nhuệ nhất, nếu là quân nhân thì sẽ không bỏ lỡ, hơn nữa cô lại có năng lực cũng nên đi học hỏi kinh nghiệm! Tôi nghe nói lần này sẽ cho phép nữ binh gia nhập bộ đội đặc chủng làm thí điểm, đối với nữ binh mà nói là tin tốt, hy vọng cô có thể nắm chắc cơ hội.” Cao Thành xoa nhẹ một hồi thì ngừng lại.

Lâm Lâm đứng lên, xoay người nhìn Cao Thành nghĩ, Cao Thành là một quân nhân chân chính. Tuy không muốn nhưng ánh mắt anh lại rất kiên nghị, “Tôi hiểu rồi! Cảm ơn anh, doanh trưởng! Tôi nghĩ tôi đã có quyết định!”

Hai ngày sau, hàng tá quân nhân bị vận chuyển vào rừng, Lâm Lâm là một trong số đó, vừa nghe Viên Lăng phát hiệu lệnh vừa kiểm tra lại đồ của mình, một phần ăn sáng dã chiến, hai ngày thực phẩm, la bàn, thiết bị công nghệ kiểu cũ... trong lòng có loại cảm giác không nói nên lời.

Lâm Lâm đem tất cả bỏ vào ba lô, ngồi yên trên xe rồi bắt ngờ hô lớn, “Trình sát thiết giáp binh giờ tay!” Theo sau liền có chín cánh tay giơ lên, “Ô ô! Người đến không ít nha!” Lâm Lâm nhìn nhìn, “Tên Lão A kia đã nói phải phân tổ hành động, nếu có nhiều người như vậy, tôi hy vọng chúng ta có thể cùng nhau hành động, tuy nhiên mười người một tổ thì quá nhiều, đành phải phân hai tổ vậy, ai đồng ý thì giơ tay, ai không đồng ý có thể tự mình hành động!”

Nói xong, Lâm Lâm im lặng quan sát, “Tốt, chúng tôi đồng ý!” Mọi người hai mặt nhìn nhau rồi đồng thanh đáp, “Tốt, nếu không ngại, tôi sẽ là tổ trưởng của các anh. Giờ tự nói một chút về sở trường của mình đi!” Trong số bọn họ, Lâm Lâm là người có quân hàm cao nhất, hơn nữa lại có năng lực, đã là trình sát binh không ai không biết nên không ai đứng lên phản đối, tất cả đều lần lượt báo cáo liên đội, quân hàm cùng sở trường của mình.

Lâm Lâm nghe xong rất cao hứng, “Mặc kệ trên xe Lão A có bao nhiêu vị trí, bao nhiêu binh lính, tôi muốn mọi người cùng nhau phá hủy xe của bọn họ!” Sau đó, Lâm Lâm chia binh làm hai tổ, “Tôi chia năm người thành một tổ, khoảng cách giữa mỗi thành viên trong tổ không được vượt quá một mét và khoảng cách giữa hai tổ không được vượt quá mười mét, chúng ta không có thiết bị liên lạc, do đó sẽ sử dụng thủ ngữ, hy vọng các anh còn chưa quên, tổ một đột kích, tổ hai bắn tỉa, tôi là tổ trưởng tổ một, thượng úy là tổ trưởng tổ hai. Nếu có vấn đề gì thì lập tức đề xuất, một hồi nữa vào chiến khu sẽ không có cơ hội đề nói!”

Mọi người đều lắc đầu, “Vậy được, lát nữa đến điểm đánh dấu nghĩa là đã vào chiến khu, không có lệnh của tôi, các anh không được hành động thiếu suy nghĩ! Duy trì đội hình, không được tụt lại phía sau. Ngoài ra, tôi không cho ăn thì không được ăn, khát thì lấy nước thấm môi, không được uống! Hiểu không?” Lâm Lâm nghiêm túc nói.

“Hiểu!” Mọi người trăm miệng một lời, để sinh tồn hai ngày trong rừng, hơn nữa còn bị phục kích, tất cả đồ ăn, nước uống đều là thứ cứu mạng, cho nên, chỉ có thể nghiêm khắc tuân thủ quy định và tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh.

Trước khi tiến vào chiến khu, Lâm Lâm ra lệnh cho mọi người làm tốt công tác phòng thủ rồi tạm thời bất động. Khi xe dừng lại cũng là lúc đã vào chiến khu, bọn Lâm Lâm được yêu cầu xuống xe nhưng Lâm Lâm không xuống xe mà vẫn phòng thủ như trước, vì vậy cũng không ai trong đội di chuyển xuống xe. Bỗng bên ngoài có tiếng súng nổi lên khắp bốn phía, Lâm Lâm rút dao găm ở ống quần ra, cười xấu xa cắt tấm bạt bên hông xe xuống, dùng tay ra hiệu cho mọi người di chuyển, cố gắng duy trì đội hình và ẩn nấp.

Bên ngoài sương khói dày đặc vừa vẩn che khuất tầm nhìn nên bọn Lâm Lâm an toàn rút lui từ bên hông xe. Khi tổ bắn tia báo cáo đối phương toàn sử dụng vũ khí hạng nặng, khoảng cách hỏa lực quá xa, Lâm Lâm liền yêu cầu tổ 2 đi trước, tổ 1 theo sau phòng thủ, dùng tốc độ nhanh nhất nhanh chóng rút lui khỏi chiến khu 100m.

Giai đoạn thứ nhất kết thúc, đôi bên tự tổng kết tổn thất.

Lâm Lâm cũng kiểm tra đội mình, mười người không người nào tụt lại phía sau, không người nào “hy sinh”. Cô rất hài lòng, lệnh tổ 2 canh gác, đồng thời bảo tổ trưởng tổ 2 đề ý đến thân thể của tổ viên mình, rồi cô lấy la bàn ra xác định phương hướng, sau khi đã đảm bảo an toàn, liền dùng tay ra hiệu cho mọi người đi tiếp.

Nhìn những người bị hạ gục ở giai đoạn thứ nhất, Viên Lăng cùng Cao Thành đều an tâm nghĩ, tốt lắm, không có trinh sát binh; Tốt lắm, không có cô ấy, đừng làm tôi thất vọng! Viên Lăng mỉm cười.

Đương nhiên, Lão A bọn họ cũng có tổn thất, tuy rằng không lớn nhưng biểu cảm của Viên Lăng cũng đủ khiến họ phải hết hồn. Đại khái nghe nói có một đội gồm mười người không giống những đội khác, rút lui rất có tổ chức, Viên Lăng nhủ mảy nghĩ, thật thú vị, đáng tiếc anh lại là tổng chỉ huy, phải ở tổng bộ, muốn truy kích chỉ có thể phái người khác đi làm. Vì thế, mục tiêu chủ yếu của Tề Hoàn là tìm cho được vị trí của tiểu đội kia, tiêu diệt tới cùng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Mị Lang Duệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Lão A Tuyển Chọn

Tuy rằng khoảng cách chỉ có 100km nhưng hiện tại đối với bọn Lâm Lâm mà nói là cả một vấn đề. Phải mang nặng 30kg, thời gian dài mà hành quân lại gấp nên có vài người đã xuất hiện dấu hiệu mất nước, vì vậy Lâm Lâm canh đồng hồ, khi kim đồng hồ chỉ đúng 11 giờ 45 phút, cô cân nhắc lấy hai túi đồ ăn phân cho cả đội, tuy không nhiều nhưng cũng đủ chống đỡ đến tối, còn sau đó thì tùy tình huống mà tính.

Dọc theo đường đi, bọn Lâm Lâm gặp mai phục không tính là nhiều, bất quá hỏa lực so với bọn họ cường hơn rất nhiều. Cũng may Lâm Lâm có tính cảnh giác rất cao nên giúp cả đội không ít việc, vượt qua không ít mai phục, cuối cùng cũng an toàn đến buổi tối. Sau khi tìm được một nơi ẩn núp kín đáo, Lâm Lâm phân công cả đội thay phiên canh gác, mỗi người 45 phút. Thời gian canh gác của Lâm Lâm là lúc nửa đêm.

Được rồi, Lâm Lâm có chút hối hận lúc trước sao không đăng ký môn thực vật học để giờ đây ở vùng đất hoang vu này muốn tìm một chút đồ ăn thật khó. Nếu biết cái gì có thể ăn cái gì không thể ăn thì tốt rồi, hazzz! Lại không thể nhóm lửa, nếu có thể bắt một vài con thỏ hoang cũng tốt, đáng tiếc, với tình huống hiện tại của bọn họ muốn bắt cái gì cũng có vẻ khó khăn. Giờ cũng không phải là mùa thu nên trên cây cũng không có trái dại nào, thật đúng là không bột đổ gột nên hồ!!!

Buổi tối, ở bên kia, Viên Lăng vừa ăn thịt dê, thỏ hoang vừa nghe Cao Thành cùng những binh lính hy sinh nói chuyện phiếm, không hề tức giận, không hề nổi giận, không hề mất nhuệ khí, như cũ vẫn là mũi nhọn tuyệt vời của bộ binh, luôn luôn phấn đấu, Cao Thành vĩnh viễn có năng lực nâng cao sĩ khí toàn đội.

Một đêm bình an vô sự, Lâm Lâm có chút muốn cười, chuyện gì đây, thế nhưng buổi tối lại không tìm bọn họ gây phiền toái? Nếu là chiến tranh thực sự, tập kích ban đêm mới là thủ đoạn tiến công tốt nhất? Thôi quên đi, giờ không phải là lúc viết thư cảm tạ người ta? Lâm Lâm lấy thêm hai túi đồ ăn phân cho cả đội, nhìn bộ dạng hiện tại của bọn họ nói không đau là không có khả năng, bất quá chỉ hy vọng có thể kiên trì tới cùng.

“Đội trưởng, sao cô không ăn!” Thượng úy quan sát thật lâu, hai lần phân phát đồ ăn, tuy không nhiều nhưng cả đội ai cũng có phần, ngược lại trung tá, anh ta chưa hề thấy cô ăn cái gì, dù vẫn nói chuyện, vẫn uống nước nhưng anh ta biết, cô cái gì cũng chưa ăn nên mới tiến lên hỏi cô.

Lâm Lâm mỉm cười nhìn anh ta, “Thượng úy, nếu tôi rời đội, anh có thể dẫn dắt cả đội an toàn hoàn thành nhiệm vụ không?”

Thượng úy sùng sốt một chút, không biết phải trả lời thế nào, “Không có lòng tin đúng không? Do đó, tôi sẽ không lấy thân thể mình ra đùa, mời anh không cần chất vấn an bài của tôi!” Lâm Lâm nghiêm túc nói.

“Nhưng mà...” Thượng úy còn muốn nói.

“Chưa từng học sinh vật học sao, hàm lượng mỡ của nữ luôn cao hơn nam, do đó nữ luôn nhỉnh trội hơn nam, với lại một công đôi việc, tôi thuận tiện giảm béo luôn!” Lâm Lâm an ủi, “Tốt rồi, chúng ta còn có hành trình một ngày một đêm phải kiên trì! Không cần lãng phí thời gian ở đây nói nhảm.”

Cả đội tiếp tục đi về phía trước, Lâm Lâm bắt đầu có chút bội phục các cô gái đang trong quá trình giảm béo, cái gì vài ngày không ăn cơm cũng không sao, nói thật, hiện tại Lâm Lâm đã có chút choáng váng, tín nhiệm chính là lý do để cô tiếp tục chống đỡ, cả đội cần cô nên cô không thể gục được.

Đột nhiên, trực giác biến thái kia của Lâm Lâm lại tới, cô nhanh chóng báo cả đội ẩn núp thủ thế. Dùng tay ra hiệu, cô lệnh cho cả đội phân tán, tay súng

bắn tia thì núp ở nơi có tầm nhìn rộng, rồi một mình chạy lên phía trước cẩn thận quan sát tình hình, một chiếc xe? Có quá ít không?

Cấp tốc lui về vị trí, Lâm Lâm lệnh cho mọi người không được nổ súng khi chưa có hiệu lệnh của cô, tay súng bắn tia giúp cô phòng thủ, lần này, cô hy sinh làm bia ngắm một mình chiến đấu vì đây là mục tiêu di động, chỉ có cô mới nắm chắc phần thắng, cô không hy vọng hành tung của cả đội bị bại lộ. Tay súng bắn tia, hy vọng anh có thể giúp được tôi.

Ô tô vừa chạy đến, Lâm Lâm liền lấy lại bình tĩnh, bất ngờ đứng lên từ nơi ẩn núp, lái xe Tề Hoàn có chút giật mình bởi anh ta không nghĩ sẽ có người hy sinh làm bia ngắm, bất quá, ngay sau đó anh ta liền phủ định ý nghĩ này, tên đó có kỹ thuật bắn súng kinh người, không hề có động tác dư thừa, mỗi phát súng là một người. Trong tình huống này mà tên đó có thể bắn chuẩn như vậy, Tề Hoàn có chút bội phục.

Xa xa viện quân chạy tới không ít, Lâm Lâm nhủ mảy, nhanh chóng kéo ‘tử thi’ ở vị trí phó lái xuống rồi nhảy lên ô tô, trên xe trừ lái xe, những người khác đều bị cô đánh trúng xem như bỏ mình. Không có thời gian rảnh lo cho bản thân, Lâm Lâm đã cầm súng chia vào lái xe, “Dừng xe!” Tề Hoàn ngay lập tức thắng gấp, cũng may Lâm Lâm thông minh đã thắt dây an toàn nên Tề Hoàn không làm gì được cô, “Pằng!” Tiếng súng vang lên. Trên người Tề Hoàn bốc lên làn khói trắng.

“Ngại quá, bị trượt tay!” Lâm Lâm cười nói. Tề Hoàn há mồm tròn mắt nhìn trời, trượt tay? Có quỷ mới tin! Lúc này, viện quân đã đến thật gần, nhìn này nọ trong xe, Lâm Lâm nở nụ cười dùng thủ ngữ nói, “Tay súng bắn tia chú ý phòng thủ! Nói với cả đội tình huống ở đây, ẩn núp cẩn thận, chờ viện quân của bọn họ đến ta sẽ tấn công!”

Nói xong, Lâm Lâm ẩn mình, dùng vài ‘tử thi’ làm bia chắn, tịch thu tất cả lựu đạn trên xe. Bọn họ xuống tay cũng đủ ác! Dùng lựu đạn sao? Nhìn viện quân đã vào phạm vi phục kích, Lâm Lâm phát tay ra hiệu tay súng bắn tia thông báo tấn công. Theo sau, cả đội toàn bộ tham gia chiến đấu. Lâm Lâm ném liên tiếp hai quả lựu đạn, lại phát hiện khoảng cách ném của mình so với trước thật kém, hazzz! Lúc về phải luyện tập nhện dơi mới được, trình độ này quá kém!

Thật sâu hất vào một hồi, lại ném mạnh, rốt cuộc cũng tạc được người, Lâm Lâm nghe micro trên xe vang lên, xem ra vị trí của bọn họ đã bị bại lộ, không thể ham chiến, phải tốc chiến tốc thắng! Cô ra lệnh cho cả đội dùng toàn lực tấn công, cuối cùng cũng đem tất cả viện quân xử lý sạch sẽ. Nhưng thời gian không cho phép bọn họ ăn mừng chiến thắng, cô lấy toàn bộ bánh mì trên xe ném cho cả đội, “Này?” Thượng úy có chút lo lắng, không biết làm vậy có vi phạm quy định hay không!

“Anh chưa từng nghe bài ca du kích sao? Không có ăn không có mặc, đều có kẻ thù dâng lên! Đây không tính là vi phạm quy định, cầm lấy!” Lâm Lâm nói xong rồi giữ lại vài quả lựu đạn, còn lại phân đều cho cả đội, sau đó gọi thượng úy lại gần nói, “Tôi có kế hoạch riêng không thể cùng các anh chiến đấu, hy vọng anh có thể dẫn dắt cả đội hoàn thành nhiệm vụ, phá hủy xe của Lão A!”

“Kế hoạch gì? Chúng ta có thể cùng nhau thực hiện!” Thượng úy có chút giật mình.

“Kế hoạch này căn bản là đi chịu chết nên tôi không thể để các anh theo. Thời gian không còn nhiều, hình như bọn họ lại phái viện quân đến, các anh phải lập tức rút lui, nhớ kỹ, tuy đồ ăn đủ dùng nhưng các anh vẫn phải kiểm chế cho tôi, đừng ăn quá nhiều, đói bao tử không tốt!” Lâm Lâm nghiêm túc nói với thượng úy, “Ở đây quân hàm của tôi cao nhất, không được thảo luận, lập tức dẫn cả đội rút lui, đây là lệnh!”

Lặng lặng đứng nhìn cả đội rút lui không sai biệt lắm, Lâm Lâm tựa vào sườn xe, ngẩng đầu chống lại ánh mắt của Tề Hoàn, “Tôi nói anh ‘tử thi’ này, tôi không còn khí lực để chuyển anh nữa, phiền toái anh tự mình ngồi vào vị trí phó lái được không?” Tề Hoàn nhìn chằm chằm vị nữ trung tá trước mắt nghĩ, trước đây anh ta đã từng gặp cô, hình như Viên Lăng rất có hứng thú đối với cô? Tề Hoàn quyết định thử xem cô rốt cuộc muốn làm gì, vì thế không nói lời nào tự động ngồi vào vị trí phó lái.

“Cám ơn!” Lâm Lâm cười rồi nhảy lên ngồi vào vị trí lái xe, lục lọi tất cả ngăn kéo chỉ thấy một tấm bản đồ, cô có chút hối hận tại sao không tìm sớm một chút rồi giao cho bọn thượng úy. Bỗng micro vang lên tiếng nói, “Liệp Ưng, báo cáo tình huống hiện tại!” Lâm Lâm nhủ mảy, nhìn nhìn Tề Hoàn, kết quả là cầm lấy micro cười nói, “À, tôi nghĩ, Tiểu Ưng của các anh đã bị kên kên ăn rồi!”

“...” Không có tiếng trả lời, Lâm Lâm cúi đầu nhìn một vài điểm được đánh dấu trên bản đồ, hẳn là điểm mai phục, hiện tại mục tiêu của cô chính là nó, cô sẽ tận dụng mọi khả năng giúp bọn thượng úy giải quyết càng nhiều chướng ngại vật càng tốt!

“Trung tá! Cô còn ở đó không?” Micro lại vang lên tiếng nói nhưng giờ Lâm Lâm không có ý định trả lời, cô trực tiếp tắt micro, lấy hộp son trong ngăn kéo ra vẽ loạn trên mặt mình rồi vác ba lô lên vai nhìn nhìn đám người Tề Hoàn, mặc dù có chút khác nhau, bất quá trên xe lại thiếu ánh sáng nên rất khó phát hiện, “Nếu không ngại, các anh cứ thoải mái ở lại trên xe!” Lâm Lâm nói xong, khởi động xe ô tô, hướng về phía điểm F trên bản đồ chạy tới.

Trên đất, vài ‘tử thi’ bị Lâm Lâm quăng xuống ngo ngoe nhìn theo chiếc xe dần dần khuất xa, còn các ‘tử thi’ ở trên xe thì không động đậy cũng không nói lời nào, nghiêm túc quan sát Lâm Lâm, không biết trong hồ lô của cô bán thuốc gì!

Điểm mai phục trên bản đồ còn rất nhiều trong khi lựu đạn của Lâm Lâm thì có hạn, nhưng nếu kết hợp với súng ống thì một mình cô khẳng định là không xong, bất quá, nếu cô có thể xử lý gọn điểm mai phục có vũ khí hạng nặng của bọn họ cũng xem như là công hiến cuối cùng của cô, hơn nữa, đánh lén hẳn là có thể giải quyết không ít vấn đề.

Chương 15: Có Tính Thông Qua Hay Không?

Đoàn người thượng úy sau khi rút lui liền bổ sung thể lực, sắp xếp lại đội hình, thượng úy làm tổ trưởng tổ 1, tổ trưởng tổ 2 để một thiếu úy làm. Đội hình dựa theo lộ tuyến ban đầu mà sắp xếp, đến giờ vẫn không ai hiểu được lý do vì sao Lâm Lâm rời đội, tất nhiên, khi đến căn cứ F, vừa nhìn thấy bãi chiến trường lại không bị ai đến phục kích, bọn họ đại khái đã hiểu được mục đích của Lâm Lâm, thật đúng là đi chịu chết.

Sau khi dùng xong quả lựu đạn cuối cùng, Lâm Lâm quyết định rút lui. Cô tự cảm thấy mình rất may mắn, chiến đấu lâu như vậy mà vẫn không bị trúng bất kỳ một viên đạn nào, mà trước đó cô vốn nghĩ mình sẽ rất nhanh bị hạ gục. Trong khi Lâm Lâm đang tự sướng thì ở bên cạnh, bọn Tề Hoàn lại âm thầm kêu trời không dưới mười lần, anh ta rút cuộc cũng hiểu tại sao cô không ném bọn họ xuống xe như bọn C3 rồi. Cô chủ yếu muốn lấy bọn họ ra làm bia, thay cô đỡ không biết bao nhiêu viên đạn, nếu đây là đạn thật, có lẽ bọn họ đã sớm thành tổ ong.

Cẩn thận quan sát bản đồ, Lâm Lâm cười nói, “Đã đến lúc đi gặp lão đại các anh rồi!” Tề Hoàn kinh ngạc nhìn Lâm Lâm, tọa độ của tổng bộ tuy rằng có trên bản đồ, nhưng nó được đánh dấu không khác gì những căn cứ khác, tại sao cô có thể khẳng định đâu là tổng bộ? Nhìn về mặt ngờ vực của Tề Hoàn, Lâm Lâm cũng không thêm nhiều lời, đập mạnh chân ga chạy đua với thời gian bởi cô biết, cơ thể cô đã chuyển sang giai đoạn run. Đây là cực hạn của cô? Hay do cô không đủ mạnh!

Lâm Lâm cho xe chạy như bay đến căn cứ S, một nơi được đánh dấu không khác gì những căn cứ khác trên bản đồ, nhưng khi nhìn tận mắt lại khiến Lâm Lâm cười đến xán lạn, nào là xe tải, xe cứu thương, lều trại, cột radar,... Chẳng phải đã chứng minh đây chính là tổng bộ sao. Cả đám nam binh đi qua đi lại làm việc của mình, mạnh ai nấy lo, không ai thêm đề ý đến xe của Lâm Lâm, phòng thủ có chút rời rạc. Đây là không tin sẽ có người đến tập kích hay là đã quá tự tin vào bản thân?

Không nói một lời, Lâm Lâm lái xe dạo quanh một vòng, rút cuộc cũng tìm được một nơi tương đối vắng vẻ nhưng lại có vài chiếc xe chuyên dụng của trinh sát doanh, bên cạnh còn có hai tên lính bảo vệ, chính là nơi này! Trực tiếp xông thẳng vào, hai tên lính bảo vệ còn chưa kịp phản ứng đã bị Lâm Lâm dùng hai phát xử lý, sau đó, cô lập tức nhảy xuống xe, đi thẳng vào lều trung tâm.

Viên Lăng vừa nghe được tiếng súng liền rút súng của mình ra. Người đến quả nhiên là Lâm Lâm.

“Chắc chắc! Viên Lăng?” Lâm Lâm vừa cầm súng chia vào Viên Lăng vừa đi đến ngồi ở đối diện anh, “Làm kẻ địch của chúng tôi mà các anh lại phòng thủ quá rời rạc là sao? Tôi đã đi dạo hết một vòng, thế nhưng lại không có ai đến quản!”

“Trung tá?” Viên Lăng cười, đột nhiên cảm thấy cô rất có cá tính, “Cô là người duy nhất dám một mình xông vào tổng bộ cũng như lều trung tâm chỉ huy của tôi!”

“Ha ha, thật không? Anh đang khen tôi sao?”

“Tôi nghĩ cô chắc chắn không thể quên nhiệm vụ lần này?” Viên Lăng hỏi.

“Xâm nhập căn cứ địch, cướp bản đồ!” Lâm Lâm nói xong, ném bản đồ của bọn Tề Hoàn lên bàn, “Anh xem, có phải bản đồ này không? Ngoại trừ căn cứ còn có tổng bộ, đương nhiên, tôi đã đi dạo một vòng qua tất cả các điểm được đánh dấu, cam đoan bản đồ này là hàng thật!”

“Nhưng yêu cầu của tôi là phải giao bản đồ cho tôi vào ngày mai ở căn cứ E, hiện tại, tôi vẫn là kẻ địch của cô!” Trong khi Viên Lăng nói thì bên ngoài đã vang lên tiếng xôn xao, có lẽ tiếng súng nổ đã đưa mọi người tới.

“Tôi biết, do đó tôi cũng có nghĩ, nếu tôi có thể xử lý sạch sẽ tổng bộ của anh, không biết đội của tôi có thoải mái hơn hay không?”

“Tôi nghĩ sẽ không!” Viên Lăng thành thật trả lời.

“Tôi cũng nghĩ vậy!” Lâm Lâm gật đầu tán thành, “Bản đồ này tôi giao cho anh. Tôi đã thành công xâm nhập căn cứ địch, bản đồ tôi cũng có, cho nên dựa theo yêu cầu của nhiệm vụ, tôi được tính là hoàn thành, nhưng còn những yêu cầu khác thì không. Vì vậy các anh tự quyết định xem tôi có được tính là thông qua hay không nhé, riêng tôi thì không có vấn đề gì. Hiện tại, tôi nghĩ anh hẳn là nên đau đầu với đội Liệp Báo của anh kìa, tôi đã giúp anh hóa trang ít nhất là năm người đấy!”

Lâm Lâm nói xong liền buông súng, chậm rãi đứng lên, xoay người rời đi! Vừa đi tới cửa, cô liền gặp Cao Thành, “Doanh trưởng!” Cô đi tới khoác vai, tựa người vào Cao Thành như những người đàn ông, “Đói chết tôi rồi, đội hậu cần của doanh mình có đến đây không, tôi muốn ăn cháo bắc thảo!”

“Nha đầu, đây là lúc nói chuyện này sao?” Cao Thành có chút ngoài ý muốn.

“Tôi vừa không tính là hy sinh lại cũng không tính là đầu hàng, vừa tính là hoàn thành lại cũng không tính, tóm lại, chuyện đau đầu này cứ để Lão A suy nghĩ đi, đã hai ngày tôi chưa được ăn gì, sắp chết đói rồi đây! Doanh trưởng, khí lực của tôi đã cạn kiệt! Đừng bắt tôi phải nói chuyện nữa! Tôi đói!” Lâm Lâm thần nhiên đem toàn bộ trọng lượng của cô tựa hẳn vào người Cao Thành.

Cao Thành lắc đầu, trực tiếp kéo Lâm Lâm đến lều y tế bên cạnh xe cứu thương kiểm tra sơ lượt, trong khi cô đang truyền nước biển thì anh đi vào lều tổng chỉ huy.

Bên trong, Viên Lăng nhìn về mặt thực oan của Tề Hoàn, miễn cưỡng hỏi, “Sao lại thế này?”

“Lão đại, tôi cũng không biết, tôi làm theo lệnh của anh đến căn cứ H truy kích, ai ngờ vừa đi được nửa đường thì cô ấy đột ngột xuất hiện, chúng tôi còn chưa kịp chuẩn bị đã bị giết. Thân thủ của cô ấy rất tốt, trực tiếp nhảy lên xe, tôi vốn định thẳng gấp để tập kích cô ấy nhưng không ngờ lại bị cô ấy xử lý ngược lại. Toàn bộ viện quân của trinh sát doanh đại khái cũng bị tiểu đội mười người của cô ấy giải quyết. Vật dụng trên xe đều bị bọn họ cướp xong rồi rút lui, ngay cả bánh mì cũng không chừa, chỉ chừa một ít đạn dược cho cô ấy, một mình dựa theo bản đồ của chúng tôi xử lý không ít người!”

“Nói như vậy là các cậu đã chết? Vậy sao cô ấy có thể tìm được tổng bộ?” Viên Lăng hỏi.

“Tôi càng không biết, cô ấy vừa nói là tới gặp anh liền chạy đến nơi này! Bất quá, nói thật, phòng thủ của quân ta thực sự quá tệ!” Tề Hoàn nói.

“Sao? Phòng thủ quá tệ? Đúng rồi, nếu ai cũng như các anh thì dù tổng bộ của tôi có phòng thủ mạnh đến cỡ nào cũng bị người ta tập kích thôi! Lão A thực sự đã lui bước! Tính thử xem, cô ấy đã giải quyết chúng ta bao nhiêu người?” Viên Lăng vừa nói xong, Tề Hoàn liền có dự cảm không tốt.

“Chết tiệt Lão A!” Cao Thành đi vào vừa vặn cắt ngang lời của hai người, “Có nhiệm vụ gì sao?”

Nhìn Cao Thành tâm tình cực tốt, Viên Lăng chỉ chỉ vài căn cứ đã bị Lâm Lâm giải quyết trên bản đồ, “Cao doanh trưởng! Phái người của anh đến những căn cứ này phục kích đi!”

Cao Thành nhìn nhìn, “Được! À đúng rồi, Lâm Lâm bị mất nước nghiêm trọng, tạm thời cậu đừng đến quấy rầy người ta!” Dặn dò xong, Cao Thành lập tức dẫn người lái xe rời đi.

Viên Lăng rồi rảnh đến lều y tế xem thử, theo lời bác sĩ nói thì Lâm Lâm đã sớm mất nước, có thể kiên trì được đến bây giờ đã là không tưởng. Anh rút cuộc cũng hiểu tại sao cô lại chọn phương án rời đội, vì nếu còn tiếp tục kéo dài, cô hẳn sẽ trở thành gánh nặng của cả đội, lần này có nên tính là thông qua không? Anh thực sự cũng không biết, đành phải chờ xem tình hình thế nào rồi định vậy! Anh cần phải biết toàn bộ quá trình, trong khi Tề Hoàn chỉ biết một phần, bất quá, nếu có thể trong trạng thái mất nước mà xử lý gọn bốn Lão A, không trượt phát nào, cô cũng đã đủ tư cách thông qua.

Buổi tối, Lâm Lâm đã khôi phục được phần nào thể lực, ngồi bên cạnh Cao Thành, chờ ăn thịt dê nước, thịt thỏ nướng của Viên Lăng tự tay làm, “Lâm Lâm, hồi hận không?” Cao Thành bất giác hỏi một câu.

“Hồi hận? Không, tôi đã làm tất cả những gì có thể, nhiệm vụ lần này không thể tính là thất bại, đương nhiên cũng không thể tính là thành công, nhưng ít ra tôi chẳng những không liên lụy cả đội, mà còn giúp bọn họ xử lý không ít người. Bất luận kết quả như thế nào ta cũng sẽ không hối hận!” Lâm Lâm trả lời.

“Kỳ thực, khi tôi biết chỉ có ba người được chọn trong đợt tuyển chọn này, tôi liền biết mình sẽ không là một trong số đó, không phải là tôi không muốn, mà là tôi không thể. Tham gia quân ngũ đã là chuyện không dễ dàng gì, tập huấn càng khổ hơn nên sẽ không ai hy vọng một vị trung tá như tôi cướp đi cơ hội của mình. Do đó, tôi đã chọn cách đem hết toàn lực giúp bọn họ, không ngờ số tôi lại may mắn như vậy, không bị trúng phát nào, bất quá, ha ha, nếu đây là chiến trường thực sự, mấy tên trên xe có lẽ đã sớm thành tổ ong!”

Bạn đang đọc truyện *Binh Mị Lang Duệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tuyển Chọn Kết Thúc

“Cô cảm thấy bọn họ sẽ tiếp nhận sao?” Cao Thành nói, “Biết cái gì gọi là không vứt bỏ, không buông tay không?”

“Doanh trưởng, anh đâu phải không biết quy luật trên chiến trường, nếu có thể dùng tổn thất thấp nhất để đổi lấy thắng lợi lớn nhất thì dù có vứt bỏ hay buông tay cũng đâu có vấn đề gì. Tôi làm vậy thì có gì sai? Hơn nữa, sự ra đi của tôi cũng là cơ hội rèn luyện của bọn họ!” Lâm Lâm mỉm cười nói, “Tôi tin tưởng bọn họ nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ!”

“Doanh trưởng, dù không muốn thừa nhận nhưng rõ ràng thể chất của nữ so với nam vẫn có sự khác biệt. Trong đội chỉ cần có một nữ binh cũng rất dễ khiến cho cả đội có cảm giác đồng tình, thương hại... Điều này thực không hay chút nào. Tôi biết rõ một phần lương thực đã chiến không đủ để tôi duy trì trong hai ngày, lỡ như tôi ngã xuống mà bọn họ lại không chịu buông tay thì chẳng phải tôi sẽ trở thành gánh nặng của bọn họ sao. Do đó, khi ở trước mặt bọn họ, tôi luôn tỏ vẻ mạnh mẽ, quyết không làm bọn họ sinh nghi, đợi khi tất yếu sẽ rời đi!”

“Tôi có thể hiểu tại sao Lão A lại dùng phương pháp ‘tuyệt cảnh sinh tồn’ này để tuyển người. Vì nó chẳng những có thể khảo sát khả năng sinh tồn, năng lực tác chiến mà còn có thể khảo sát tinh thần đoàn đội, đó cũng là lý do vì sao phải phân tổ tác chiến, còn về vấn đề chỉ có ba người được chọn thì cô không phải lo, miễn là hoàn thành nhiệm vụ thì dù có cả một đội, tôi tin cậu ta cũng sẽ thu hết!”

“Anh có vẻ rất tự tin?” Tay cầm đĩa thịt dê nướng, Viên Lăng thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt hai người.

“Ha ha, bình tốt ai chẳng muốn, chẳng lẽ còn phải giới hạn là bao nhiêu người?” Lâm Lâm cười trả lời, “Anh nghe lên lâu như vậy, có phải có chuyện muốn hỏi tôi không?”

Viên Lăng cười cười đưa đĩa thịt dê cho hai người, “Thân thể yếu như vậy mà còn cảm giác được vị trí của tôi sao?”

“Nếu tôi nhớ không lầm thì tôi đã nói với anh là khi tôi càng yếu thì trực giác của tôi sẽ càng mạnh thì phải!” Lâm Lâm nói xong liền cắn một miếng thịt dê, “Hương vị quả thật không tồi!”

“Cô có ý định như vậy từ khi nào?” Viên Lăng hỏi.

“Ngay khi nghe xong nhiệm vụ, tôi đã có ý định dùng tất cả sức lực của mình giúp bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa, tôi cũng không muốn trở thành rào cản của bọn họ!” Lâm Lâm nói.

“Căn cứ chuẩn đoán của quân y, cơ thể cô bị mất nước nghiêm trọng, sao lại thế này?” Viên Lăng hỏi, “Lương thực đã chiến tuy không nhiều nhưng tôi tin chắc cũng đủ cho cô chống đỡ qua hai ngày, sao lại có thể xảy ra tình trạng mất nước nghiêm trọng như vậy!”

“Thân thể không tốt!” Lâm Lâm cười trả lời, dù không tin nhưng Viên Lăng cũng không tiếp tục truy hỏi vấn đề này.

“Vì sao lại cướp bánh mì, cô không sợ bị phạm quy sao?”

“Phạm quy? Các anh có quy định này sao? Có thông báo sao?” Lâm Lâm cười hỏi ngược lại, “Tuy ban đầu đã nói là huấn luyện khả năng sinh tồn nhưng rốt cuộc vẫn là có quân địch, chỉ cần như vậy thôi cũng đã được xem là chiến tranh đối kháng rồi. Tôi cướp trang bị và lương thực của địch để sử dụng thì có gì sai? Nếu được lựa chọn một lần nữa, tôi cũng sẽ làm như vậy, trừ phi đây là huấn luyện khả năng sinh tồn thật sự thì tôi sẽ dựa theo yêu cầu mà tự cấp tự túc!”

“Vậy sao cô tìm được bộ chỉ huy?” Viên Lăng cũng cười.

“Thì nhìn bản đồ, tôi thấy vị trí của căn cứ S có chút vấn đề. Ở vị trí này, căn cứ S không thể làm căn cứ phòng thủ, mặc dù nó không được đánh dấu đặc biệt nhưng vị trí của nó rất gần với các căn cứ phòng thủ khác, nếu cần quân y hỗ trợ thì đây là vị trí tốt nhất, với lại, nó cũng rất gần điểm đến của các đội nên tôi đoán nó là căn cứ bộ chỉ huy, kết quả, tôi đã đoán đúng!” Lâm Lâm nhún nhún vai nói.

“Về nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai cô còn phải đi xem có bao nhiêu người được trúng tuyển đó!” Viên Lăng vui vẻ nói.

“Khoan đã, tập kích ban đêm là phương pháp tốt nhất trong chiến tranh, tại sao các anh lại không sử dụng?” Lâm Lâm nghi hoặc.

“Nếu thực sự làm như vậy, tôi chỉ sợ lần này sẽ không tuyển được người nào!” Viên Lăng cười lớn trả lời.

“Anh quá xem thường chúng tôi rồi!” Lâm Lâm lắc đầu.

Cao Thành ngồi một bên nhìn hai người cười, không cần biết Lâm Lâm có được trúng tuyển hay không, cô vẫn là một nữ binh xuất sắc của trinh sát doanh. Bất quá, nói thật, anh cũng chẳng hy vọng cô được chọn. Trước mắt, trinh sát doanh chưa có người nào bị bắt hay hy sinh, tựa như lời Lâm Lâm nói, anh cũng tin tưởng vào bọn họ. Nhưng dù có bị đào thải thì đã sao, họ vẫn mãi là tinh anh của trinh sát doanh và đây chỉ là một cuộc diễn tập nhằm nâng cao kỹ năng chiến đấu.

Ngày thứ hai, Lâm Lâm vốn định đi cùng tổ đội của Cao Thành thì bị Viên Lăng đi trước một bước hỏi, “Cô định đi theo tốp tù binh hay tốp hy sinh?” Vấn đề này quả thật làm cả Lâm Lâm và Cao Thành đều khó xử, hiện tại, cô vừa không tính là hy sinh, lại không tính là đầu hàng nên càng không thể đi theo quân địch là Cao Thành được, vì vậy, Lâm Lâm đành phải im lặng ngồi trên xe của bọn Tề Hoàn chờ coi kết quả cuối cùng.

Đây là tình cảnh mà cả đời Lâm Lâm cũng không thể quên. Trinh sát doanh chỉ còn lại sáu người lọt vào khu vực điểm đến, bọn họ kẻ vai nhau mà đi, không phân biệt ai trước ai sau. Sau một hồi chiến đấu ác liệt, bọn họ chỉ còn lại ba người. Do lực lượng hai bên chênh lệch nhau quá nhiều nên bọn họ đã nắm chắc khả năng bị đào thải nhưng không vì vậy mà lùi bước, bọn họ vẫn kiên trì đảm đương nhiệm vụ lần này.

Sau đó cũng có vài đội khác đến, tất cả đều một lòng tiến về phía trước, hoặc là đi, hoặc là diu nhau, hoặc là còng... chứ không từ bỏ giữa chừng. Tình nghĩa anh em chiến hữu nồng đậm, thật cảm động...

Tuyển chọn kết thúc, toàn bộ sáu trinh sát binh lọt vào khu vực điểm đến đều được tuyển, riêng Lâm Lâm còn chờ cấp trên định đoạt. Sau khi đã tra hỏi kỹ càng các thành viên trong tổ đội của cô, Viên Lăng rốt cuộc cũng đã biết diễn biến chi tiết của toàn bộ quá trình tác chiến nên càng có hứng thú với cô. Còn chuyện có trúng tuyển hay không thì anh sẽ về bàn bạc lại với cấp trên.

Nhìn bản báo cáo đang đặt trên bàn, Đường Sát có chút đau đầu. Biểu hiện của Lâm Lâm không ai không rõ, bất quá, thông qua đợt tuyển chọn lần này cũng đã lộ ra không ít vấn đề.

“Viên Lăng, hẳn là cậu cũng biết Lão A chưa từng có kinh nghiệm huấn luyện nữ binh, xét về biểu hiện, xem như cô ấy có đủ tư cách, nhưng xét về thể chất thì vẫn còn kém, chúng ta không thể vì một mình cô ấy mà thay đổi cả kế hoạch cũng như tốc độ huấn luyện trong 3 tháng được, nhưng nếu chúng ta vẫn tiến hành theo kế hoạch ban đầu thì tôi lại sợ cô ấy theo không kịp, đến cuối cùng cũng phải đào thải, chi bằng bây giờ không cần!” Đường Sát có chút lo lắng.

“Đại đội trưởng, đây cũng là vấn đề tôi đang lo lắng!” Viên Lăng nói thực lòng, “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trừ thể chất thì tất cả các khía cạnh khác

của cô ấy đều rất tốt, nhất là về máy móc thiết bị công nghệ cao. Một năm qua, những biểu hiện của cô ấy chúng ta đều xem rất rõ ràng. Anh yên tâm, kế hoạch huấn luyện chắc chắn sẽ không thay đổi, tôi tin chắc cô ấy có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình, với lại cũng xem như làm thí điểm, nếu thực sự không được, tới lúc đó đào thải cũng không muộn!”

“Này...” Kỳ thực, Đường Sát chưa bao giờ xem trọng nữ binh, không phải vì giới tính mà là vì phương diện sinh lý không cho phép.

“Đại đội trưởng, các đội phi công, đặc công, lính thủy đánh bộ,... đều đã có nữ binh, vậy tại sao chúng ta không thử? Tôi cảm thấy Lâm Lâm là một nữ binh rất ưu việt, hơn nữa, nếu thể lực của cô ấy thực sự không được thì cũng còn năng lực của một trinh sát binh xuất sắc có thể hỗ trợ chúng ta rất nhiều.” Viên Lăng cũng đã nghĩ tốt đường lui cho Lâm Lâm.

Đường Sát ngẫm lại thấy Viên Lăng nói cũng đúng, hiện tại tổ trinh sát của Lão A cũng đang thiếu nhân tài về máy móc thiết bị công nghệ cao, nếu Lâm Lâm thật sự theo không kịp tốc độ huấn luyện của tổ tiên phong thì chuyển cô về tổ trinh sát cũng không tồi.

“Được rồi!” Đường Sát đồng ý, “Nhưng tôi nói trước, mặc kệ ai làm huấn luyện viên cũng không được cho cô ấy đặc quyền, nhất định phải huấn luyện dựa theo kế hoạch ban đầu, có thể qua được thì cho qua, không qua được thì hỏi ý kiến cá nhân của cô ấy, muốn đi hay ở thì tùy!”

“Đã hiểu! Đại đội trưởng cứ yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không vì mưu lợi riêng mà làm rối kỷ cương!” Viên Lăng cười trả lời.

“Đi làm thủ tục nhận binh đi, à đúng rồi, cậu định sắp xếp cho cô ấy ở đâu? Thiết tình, hết vấn đề này lại đến vấn đề khác!” Đường Sát nói.

“Cô ấy sẽ ở chung ký túc xá với nam binh!” Viên Lăng thành thật trả lời, “Tôi sẽ huấn luyện cô ấy như một nam binh thực thụ, nếu ngay cả chuyện này mà cô ấy cũng ngại thì sau này làm sao ra ngoài làm nhiệm vụ được, chỉ bằng bây giờ không cần thì hơn!”

“Có những lời này của cậu là tốt rồi! Đừng tạo thêm phiền toái cho tôi!” Đường Sát nói xong cũng không đợi Viên Lăng trả lời liền đuổi anh đi. Nữ binh? Về sau chắc chắn trong đại bản doanh của Lão A khẳng định sẽ có không ít náo nhiệt!

Vừa rời khỏi văn phòng Đường Sát, Viên Lăng liền cười tủm tỉm cảm theo điều lệnh nghênh ngang đi đến gặp sư đoàn trưởng của trinh sát doanh, tận tay giao điều lệnh cho ông, “Trình Trần Lâm chẳng phải không được thông qua hay sao? Sao giờ lại có tên cô ấy ở đây?” Sư trưởng nhíu mày, đây chính là tâm can bảo bối của ông, vốn nghĩ cô ấy đã không được tuyển nên ông mới vụng trộm vui vẻ vài ngày? Ai ngờ! Chết tiệt Lão A!

“Trường hợp của cô ấy, chúng tôi đã nói rõ là chờ cấp trên định đoạt. Sau khi bàn bạc, họ đều cảm thấy biểu hiện của cô ấy rất tốt, hơn nữa lại là người đầu tiên xông vào bộ chỉ huy nên đã quyết định tuyển cô ấy! Sư đoàn trưởng, ông sẽ không có ý kiến chứ?” Viên Lăng cười tủm tỉm hỏi.

“Đã biết, khi nào thì cậu lĩnh người?” Sư đoàn trưởng đột nhiên cảm thấy đau đầu lợi hại, không muốn cùng Viên Lăng nhiều lời vô nghĩa, chỉ muốn đuổi anh đi nhanh một chút cho khuất mắt.

“Trễ nhất là ngày mai!” Viên Lăng nói.

“Được rồi, tôi sẽ báo cho trinh sát doanh biết, còn chuyện cậu qua nhận binh lúc nào thì tự thương lượng với Cao Thành.” Sư trưởng trả lời, “Còn chuyện gì không? Tôi đang rất bận!”

Người ta đã mở miệng trực tiếp đuổi người thì anh còn đứng đây làm gì, chỉ tổ khiến người ta thêm chướng mắt. Viên Lăng cười cười, giơ tay chào sư đoàn trưởng rồi quay lưng đi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Mị Lang Duệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Trúng Tuyển

Vừa đi vừa nói một hồi, Viên Lăng đã dẫn Lâm Lâm vào đến đại sảnh. Khi anh kêu to tên “Tề Hoàn” thì có một người tách ra khỏi đám đông đi đến trước mặt họ, cả Lâm Lâm và người đó đều sững sờ nhìn nhau trong giây lát. Sau lưng anh ta còn kéo theo vô số tiếng hò hét đình tại nhức óc. Cô lười biếng như nhu lô tại rồi nhìn anh ta cười cười bí hiểm khiến anh ta hoảng hốt như nhìn thấy lão đại của mình.

Trong tí tắc, Lâm Lâm không thèm quan tâm đến Tề Hoàn mà tựa người vào Viên Lăng nói, “Viên Lăng, chẳng lẽ anh định tìm cho tôi một bại tướng để làm huấn luyện viên sao? Rất khó phục chúng nha!” Bề ngoài thì cô làm ra vẻ như đang nói thầm nhưng thực chất lại cao giọng đủ cho bọn Tề Hoàn nghe được.

“Thế nào, cô sợ cậu ta lấy việc công trả thù riêng sao?” Viên Lăng nhíu mày, cũng cao giọng hỏi.

“Ha ha, tôi không quan tâm! Chỉ sợ anh ta có thù cũng không có chỗ báo thù!” Lâm Lâm nhún vai cười rồi bất ngờ nghiêm túc quay ngoắt sang Tề Hoàn nói, “Thượng úy, nhìn thấy trung tá không chào sao? Mới làm quân nhân có vài năm đã quên quân kỷ sơ đẳng của tân binh rồi hả?”

Tề Hoàn sừng sốt, lập tức gơ tay chào Lâm Lâm. Lâm Lâm cũng nghiêm túc đáp lại, sau đó cô tiếp tục cao giọng hỏi Tề Hoàn về thủ tục đăng ký khiến Tề Hoàn ngắc ngứ cả người, mang theo bộ mặt hắc như đưa đám giúp cô đăng ký thủ tục lấy số 41. Tề Hoàn cố ý làm vậy là để Lâm Lâm biết cô chỉ là một người dư thừa trong đợt tuyển quân (hay còn gọi là đợt tuyển bí đỏ) vốn chỉ có bốn mươi người này, ý đồ đã kích lòng tự trọng của cô, đáng tiếc, cô lại đứng đưng. Trước khi đi theo Tề Hoàn, cô cũng không quên liếc mắt nhìn Viên Lăng một cái.

Viên Lăng suy tư nhìn theo bóng lưng của Lâm Lâm, trực giác nói cho anh biết Tề Hoàn hoàn toàn không phải là đối thủ của cô nên anh định cử Ngô Triết đi theo hỗ trợ Tề Hoàn huấn luyện nhóm bí đỏ này. Những người đang có mặt trong đại sảnh cũng như ngoài cửa đều cười thoả mãn khi chứng kiến một màn đối thoại như thế này, cả bọn đều cảm thấy vị nữ trung tá ấy thật không tệ, rất có khí phách. Vậy đây rốt cuộc là đồ tể gặp phải cao thủ hay là cao thủ sẽ bị đồ tể đánh gục đây? Cả bọn thật tò mò.

Ngày mai sẽ bắt đầu tập huấn chính thức, các Lão A đều đang thương lượng kế hoạch, bình thường những ai không nguyện ý hỗ trợ huấn luyện bí đỏ đều đột nhiên gơ tay lên xung phong! Viên Lăng nhủ mầy, nói rõ là dù có làm vậy thì cũng không được miễn giảm tập huấn mà bọn họ vẫn chấp nhận khiến Viên Lăng có chút bội phục mị lực của nữ binh. Giờ tập huấn còn chưa bắt đầu mà đã oanh động như vậy, không biết về sau sẽ như thế nào nữa. Chẳng lẽ do anh rảnh rỗi không có việc gì làm tự chuốc phiền phức sao?

Lâm Lâm được phân vào một phòng có 4 giường, hiện tại chỉ có một mình cô nên cô cũng không biết là mình có ở chung với ai hay không. Bất quá, cô cũng không để ý, miễn là có chỗ ăn chỗ ở thì sao cũng được. Chưa đến buổi tối liền có hai người chuyển hành lý vào phòng, một trong hai người khiến Lâm Lâm có cảm giác rất quen mặt, bọn họ tự giới thiệu là “Số 42 Thành Tài, 43 Hứa Tam Đa.”

Cả hai đều là thiếu úy, nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của người tên Hứa Tam Đa, tuy rất kỳ quái nhưng Lâm Lâm lại vờ như không thấy. Đối với cô mà nói, hai tên này rất quen thuộc, bởi trước đây hai tên này đã xuất hiện trong danh sách của Thất thập liên, về sau lại đầu quân sang Lão A, chẳng lẽ hai người này là bọn họ sao? Tuy rất tò mò nhưng Lâm Lâm cũng không mở miệng hỏi vì cô biết dù có hỏi thì bọn họ cũng không trả lời, vậy cô cần gì phải hỏi?

Với lại, không phải nói cô là người cuối cùng được tuyển sao? Sao lại có thêm số 42 và 43 nữa? Đúng là một nơi kỳ quái nên ngay cả người cũng kỳ quái luôn.

“Tôi sẽ không dùng quân hàm ra áp hai anh nhưng tôi có một yêu cầu là toilet trong phòng này thuộc về tôi, cảm phiền hai anh sử dụng toilet công cộng. Chỉ có vậy thôi. Đúng rồi, nếu thích hai anh có thể cời trần, miễn là hai anh không ngại thì tôi sao cũng được, tùy ý hai anh!” Lâm Lâm nói.

“Được!” Thành Tài sáng khoái đáp trong khi Lâm Lâm thì cười cười, “Tôi ngủ ở giường này, còn lại ba cái giường kia, hai anh tự chọn đi!” Lâm Lâm nói xong lại tiếp tục thu xếp hành lý.

Bình an vô sự qua một đêm, sáng hôm sau, lại thêm một trung úy hải quân bước vào phòng. Vừa nhìn thấy Lâm Lâm, anh ta liền sừng sốt, hoàn hảo vẫn là một quân nhân nên anh ta cũng không nhiều lời, tự giới thiệu về mình rồi thu xếp hành lý. Bên ngoài bỗng có tiếng Tề Hoàn kêu to, bảo mọi người buổi chiều tập hợp, xem ra người đã đến đông đủ. Lâm Lâm có chút bội phục Tề Hoàn, giọng lớn như vậy, có thể tiết kiệm loa.

Sau khi tập hợp, tình cờ gặp được vài người quen trong trinh sát doanh, Lâm Lâm tính gật đầu chào hỏi vài câu thì bị Tề Hoàn nhìn thấy, chỉ một câu “không được nói chuyện trong đội ngũ, làm quan quân thì có quyền quên quân kỷ sơ đẳng của tân binh sao?” đánh trở về. Lâm Lâm cười cười không nói, chấp nhận cùng nhóm trinh sát doanh bị đuổi ra khỏi hàng chịu phạt, hít đất, gấp bụng, nhảy cóc đều có đủ, một cái cũng không thiếu.

Khi có lệnh giải tán, mọi người đều tập trung chung quanh xem bảy người bọn Lâm Lâm chịu phạt. Không ai nói với ai lời nào, tất cả bảy người đều thực hiện động tác lưu loát rồi hoàn thành cùng lúc. Cả bọn đều tận lực không để Tề Hoàn kiểm thêm được cơ nào để chèn ép. Tề Hoàn kiểm tra thời gian, có chút bội phục thể lực cũng như ý chí của những người này, còn về Lâm Lâm, hẳn là có thể xem như đủ tư cách.

Đợi đến khi mọi người đều đã chính thức giải tán, Lâm Lâm liền ngoảnh đầu nhìn lại, làm mặt quỷ xem như chào hỏi rồi bỏ đi. Viên Lăng có chút bất đắc dĩ nhìn theo Lâm Lâm, có lẽ anh vĩnh viễn cũng không thể ân thân với cô, hoàn hảo cô không phải là kẻ địch.

Đúng ra, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Thành Tài và Hứa Tam Đa phải trở về đội tham gia tập huấn nhưng Viên Lăng lại sợ bọn họ không có đủ thời gian để khôi phục thể lực nên đã cho phép bọn họ cùng tập huấn với bí đỏ, giảm thiểu những rủi ro không cần thiết do mất sức, đương nhiên, trong thời gian đó, bọn họ không được tùy tiện kết giao bằng hữu cũng không được tùy tiện nói chuyện với các bí đỏ. Do đó, Hứa Tam Đa luôn có bộ dạng muốn nói lại thôi, may là bên cạnh còn có Thành Tài nên Hứa Tam Đa không đến mức phải rơi vào tình cảnh nói ra những lời không nên nói. Và cũng thật may là hai người chỉ ngồi ở đây có một tháng.

Theo thông lệ của quân doanh, bất luận là tân binh hay là quân nhân, đã tham gia tập huấn thì công tác tập hợp khẩn cấp ban đêm tuyệt đối là không thể thiếu, đặc biệt là vào ngày đầu tiên, do đó khi lệnh tập hợp khẩn cấp được vang lên, Lâm Lâm cũng không cảm thấy bất ngờ, cô cấp tốc thay quần phục rồi vọt xuống sân, tuy đang ở lầu 3 nhưng may là cô phản ánh nhanh nên không lọt vào tốp cuối cùng.

Sau khi cả nhóm đã vào hàng đầy đủ mà huấn luyện viên vẫn chưa xuất hiện, mọi người liền bối rối nhìn nhau, riêng Lâm Lâm thì vẫn đứng nghiêm không nhúc nhích bởi cô luôn có cảm giác Viên Lăng đang ở gần đây. Nhìn người bên cạnh đã muốn mở miệng, Lâm Lâm liền kéo anh ta lại, lắc đầu, vì thế, mọi người liền an tĩnh chờ đợi. Nhưng sau 10 phút đã có một số người mất kiên nhẫn, nhỏ giọng nói chuyện khiến Lâm Lâm chỉ biết trừng mắt nhìn vào góc khuất ở phía đối diện, cái tên kia cũng rảnh thiệt, đứng đó nhìn lên này giờ mà không thấy mặt sao?

Ho khan vài tiếng, Viên Lăng nghênh ngang từ trong góc khuất đi ra, “Xin chào! Tôi là tổng huấn luyện viên của cả nhóm, tên là Viên Lăng, mục đích chủ yếu của lần tập hợp khẩn cấp này là để gặp mặt mọi người, cùng mọi người nhận thức một chút!”

Viên Lăng nói xong tới phiên Ngô Triết đứng bên cạnh nói, “Thế nào, sao không ồn ào nữa? Cứ tiếp tục đi!” Bầu không khí hiện tại, trừ trầm mặc thì chỉ

có an tĩnh, “Tôi cũng tự giới thiệu một chút, tôi tên là Ngô Triết, là huấn luyện viên của cả nhóm. Lần này, chúng tôi sẽ tổ chức tập huấn theo nguyên tắc như sau, làm việc đúng không thêm điểm, làm việc sai bị trừ 1 điểm, cứ như vậy cho đến khi hết đợt tập huấn, ai bị âm 100 điểm thì lập tức cuốn gói ra về!”

Bạn đang đọc truyện *Binh Mị Lang Duê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Lão A Huấn Luyện

“Tiêu chuẩn? Không có! Cứ xem tâm tình của tôi mà làm!” Ngô Triết cười cười trả lời, đưa đến một trận ồ lên vang dội.

Ngô Triết? Lâm Lâm nhìn vị thiếu giáo trước mặt, tựa hồ đã từng gặp qua ở đâu đó, ngẫm lại, đúng rồi, ở cuộc báo cáo tổng kết diễn tập lần trước. Xem tâm tình? Chẳng lẽ Lão A nào cũng như vậy?

“Àm ỹ cái gì? Trong hàng ngũ được phép nói chuyện sao? Toàn thể bị trừ 5 điểm!” Viên Lăng miễn cưỡng nói xong liền đi đến trước mặt Lâm Lâm, “Tề Hoàn, tên này dường như chưa mở miệng, không cản trở!”

“Đã trừ!” Tề Hoàn đồng ý nói.

“Vậy không có biện pháp, không sao chứ 41?” Viên Lăng cười gian hỏi, đổi lại Lâm Lâm lớn tiếng hét bên tai anh “Không sao!” khiến anh thiếu chút nữa là bị ù tai, nhưng lại không thể nói gì, tiếp tục hỏi, “Có thấy tôi thay đổi hay không?”

Ở bên cạnh, toàn thể Lão A có mặt ở đó đều cau mày, trợn mắt nhìn trời, đã bao lâu rồi còn chơi chiêu này? Không thể đổi chiêu khác mới mẻ hơn sao?

Lâm Lâm khinh bỉ nhìn chằm chằm Viên Lăng, sau đó lớn tiếng trả lời, “Báo cáo tổng huấn luyện viên, tôi cùng anh không quen, từ lúc biết đã là hình dáng này, không thay đổi!” Giờ đến phiên Viên Lăng trợn mắt, đây là đáp án lần đầu tiên anh nghe được. Bọn Lão A ở bên cạnh nghe vậy cũng muốn cười nhưng ngại mặt nên cố nhen lại!

“Trừ 5 điểm!” Viên Lăng lớn tiếng nói, “Lý do, chửi bới huấn luyện viên!” Choáng váng ~~~ như vậy mà gọi là chửi bới sao? Những ánh mắt xem thường bay đầy trời. “Quy định nơi này là do tôi đặt, nếu các cậu muốn tiếp tục ở đây thụ huấn thì mấy tháng kế tiếp phải chịu sự chi phối của tôi, không có quyền lợi, chỉ có hai chữ, phục tùng! Không phục? Cút đi!” Viên Lăng nói to.

Sau đó, cả đội phải xếp hàng chạy bộ mãi đến khi hùng đông. Cái gọi là huấn luyện thể năng chính là chạy theo xe ô tô! Đây không phải là thể mạnh của Lâm Lâm nên cô nhanh chóng tuột lại sau cùng. Thấy vậy, Thành Tài và Hứa Tam Đa định đi qua hỗ trợ nhưng đã bị nhóm trinh sát binh đi trước một bước nên hai người đành im lặng tiếp tục chạy bộ. Lâm Lâm cười cười lắc đầu, không cho mọi người hỗ trợ nhưng mọi người vẫn gắt gao vây xung quanh cô.

“Làm gì vậy? Sao tự nhiên gom lại một đồng?” Ngô Triết ngồi trên xe, như có như không châm biếm cả nhóm Lâm Lâm, “Thật không hiểu sao lão đại lại tuyển một nữ binh? Nhìn xem, ai không biết còn tưởng nữ vương đang đi tuần! Hazzz, dựa vào tốc độ này, xem chừng cũng sẽ từ đâu về đấy thôi!”

Lời còn chưa dứt, vài người trong nhóm đã muốn tiến lên nhưng bị Lâm Lâm kéo lại, “Ui! Còn dám phản kháng!” Ngô Triết cười nói, “Trừ 2 điểm!” Chỉ mới có ngày đầu tiên, Lâm Lâm đã phải cắn chặt răng, tự nhủ với lòng phải nhẫn...

Rốt cuộc cũng đã chạy xong, Lâm Lâm có chút hự thoát, tuy ở trình sát doanh lượng huấn luyện thể năng không ít, nhưng cũng không như Lão A, phải chạy theo xe ô tô, vẫn là có chút ăn không tiêu, mỗi một vạn phần cùng cả đội đứng xếp hàng ở sân, trước mặt là ba vị huấn luyện viên sắt thép, ‘chỉ công vô tư’.

Ngô Triết tiến lên, bắt đầu nói, “Tôi biết hiện tại trong lòng các cậu nghĩ gì nhưng tôi không quan tâm, chẳng qua các cậu phải nhớ kỹ những điều này cho tôi... Buổi sáng chạy việt dã 10km; Buổi trưa hít đất, nằm ngửa gấp bụng và nhảy cóc 100 lần; Buổi chiều chạy vượt chướng ngại vật 400m 2 lần. Yêu cầu, trừ nằm ngửa gấp bụng, tất cả các hạng mục còn lại đều phải mang vật nặng ít nhất 25kg để thực hiện và phải hoàn thành trước giờ cơm. Ai tới trễ sẽ không được ăn cơm! Nghe rõ chưa?”

“Rõ!” Một âm thanh hữu khí vô lực vang lên, “Cái gì? Bị nữ binh truyền nhiễm sao? Kêu y như muỗi vậy?” Tề Hoàn rống to.

“RỒ!!!” Quả là một âm thanh vang dội, Tề Hoàn vừa lòng gật gật đầu.

“Nhìn bộ dạng hiện tại xem, có ai đứng xếp hàng như các cậu không? Toàn đội bị trừ 1 điểm!” Viên Lăng miễn cưỡng nói, “Đừng để tôi có cơ hội tóm được nhược điểm của các cậu!”

Lâm Lâm lạnh lùng nhìn ba người diễn trò, kẻ xướng người hoạ, phối hợp thật ăn ý!

Cứ như vậy, đến khi kết thúc một ngày huấn luyện, Lâm Lâm cũng không có thời gian suy xét xem cô rốt cuộc đã bị trừ bao nhiêu điểm? Kéo lê thân thể mỏi mệt về phòng, những muốn cứ thế vậy trực tiếp đi ngủ cho xong nhưng Lâm Lâm không làm được, mồ hôi làm cả người cô thật rích, thật khó chịu. Bất đắc dĩ lếch vào phòng tắm, cô tắm nghĩ tốt nhất tẩy sạch vẫn hơn!

Quả nhiên, tắm xong cả người liền thoải mái, nằm lên giường liền ngủ, thật may là cô đủ mệt, bằng không đã bị tiếng động của cả đám đàn ông chung quanh quấy nhiễu, nhất định là không ngủ được. Liên tục vài ngày sau, lượng huấn luyện đều tương tự nhau khiến cả đám đã bắt đầu chết lặng rồi sinh chán nản. Nhưng vào giây phút đó, huấn luyện viên đột nhiên kêu cả đội đến sân tập bắn khiến ai cũng mừng thầm, tắm nghĩ rốt cuộc cũng được cảm hứng. Đây có thể xem như là tâm nguyện chung hiện tại của cả đội nhưng không một ai biết rằng, chờ đợi họ phía trước là những gì.

Giữa bầu trời âm u, hàng loạt tiếng rập súng, nạp đạn, lên đạn, bắn rồi tháo súng cứ vang lên liên tục. Vì thời gian rất ngắn, ai cũng phải thao tác vội vàng nên không một ai có thể nhắm bắn chuẩn được. Không khí càng ngày càng trở nên căng thẳng nặng nề, sắc mặt ai cũng trầm trọng, khẩn trương, không hề có tia vui sướng như lúc ban đầu. Đương nhiên, cũng chỉ có một mình Lâm Lâm là hoàn thành 25 phát bắn chuẩn. Bọn Viên Lăng cũng không cảm thấy bất ngờ gì, dường như ngay từ đầu đã biết, trình độ này không thể làm khó được cô.

Lần này trừ điểm, đương nhiên là không có phần của Lâm Lâm, vì dù sao cô cũng đã bị trừ rất nhiều điểm ở hạng mục thể năng rồi. Để khắc phục, cô đã lạng lẽ thêm 5kg vào vật nặng của mình. Việc này Viên Lăng biết nhưng không nói, nếu cô có thể thông qua, anh tất nhiên sẽ rất cao hứng, ngược lại, nếu cô vì vậy mà bị phế đi, cũng không trách được anh, dù đúng hay sai, ai cũng phải trả giá với quyết định của mình, như vậy mới có thể trưởng thành.

Những lúc rảnh rỗi, Lâm Lâm thường hay âm thầm dạy mọi người kỹ thuật bắn súng, tất nhiên cũng có vài người không phục, nhưng với thành tích đáng nể của cô, bọn họ không thể không cúi đầu, chỉ mong có thể cải thiện thành tích của mình. Bất quá, tuy cô có thể âm thầm giúp mọi người nhưng lại không một ai có thể giúp được cô vì thể năng là phải tự mình liều mạng luyện tập mà có. Cứ như vậy, mỗi ngày Lâm Lâm đều dành ra một giờ để ra sân mang vật nặng 30kg chạy. Thỉnh thoảng sẽ có vài trình sát binh chạy cùng cô, tất cả đều không qua được cặp mắt của Lão A.

“Lần này có thể lưu bao nhiêu người?” Đường Sát thông qua máy tính thảo luận với Viên Lăng, “Phòng chừng sẽ không ít, nhìn xem, nha đầu này không tệ, nị lực cũng không nhỏ, có thể lôi kéo được vài người cùng tập với mình, chắc kết quả sẽ không tồi.”

“Nha đầu kia có thể qua sao?” Đường Sát tiếp tục hỏi.

“Điều đó thật khó nói, trong lúc huấn luyện, trừ bỏ các hạng mục liên quan đến vũ khí và máy móc thiết bị ra, còn lại đều bị trừ điểm rất nhiều. Chỉ nhìn bảng điểm thôi cũng đủ khiến người ta nổi hết da gà, tim gan run sợ, ấy vậy mà chỉ mới có vài ngày? Tôi thật sự sợ rằng cô ấy sẽ không qua được!” Viên Lăng thành thật trả lời.

“Cậu phải biết rằng, đây là nữ binh mà chúng ta dùng mọi cách để cướp về, cho dù thật sự không qua được cũng không thể đem người ta phế đi rồi trả về được! Cậu và người của cậu chú ý một chút, đừng làm quá!” Đường Sát xuống giọng nói.

“Nào có bị phế dễ dàng như vậy? Cô ấy cũng không phải là giấy!” Viên Lăng nói, “Chắc chắn, tốc độ chạy cũng không đến nỗi nào!” Dõi theo bóng lưng đang chạy từ xa của Lâm Lâm qua cửa sổ, Viên Lăng cảm khái nói.

Hiện tại đã qua hai tuần huấn luyện nên thời kỳ đen tối, gian nan nhất của cả đội cũng bắt đầu. Trong tất cả các hạng mục huấn luyện, trừ hạng mục thể năng, Lâm Lâm đều qua rất dễ dàng. Riêng hạng mục văn hóa, vốn tưởng cũng có thể thờ phào nhẹ nhõm, không nghĩ tới, Ngô Triết dĩ nhiên là huấn luyện viên của khoá học này, trừ giáo dục tri thức sinh tồn dã ngoại, còn phải học ngoại ngữ.

Các giáo viên ngoại ngữ đều là người bản xứ như Campuchia, Việt Nam, Myanmar và vài tiểu quốc khác. Vì thời gian có hạn nên bọn họ phải dạy cùng một lúc khiến đầu óc của mọi người cứ choáng váng cả lên, cũng may Ngô Triết đã nói, thi rốt mới bị trừ điểm! Ít ra không phải ngày nào cũng có cuộc thi.

Trừ Văn hoá, còn có các hạng mục khác như tin tức điện tử, bất quá không làm khó được Lâm Lâm. Đối mặt với huấn luyện viên Ngô Triết, cô cũng không xa lạ gì với thủ pháp lập trình của anh ta nên ra tay rất quyết liệt.

Khi phát hiện có người công kích máy tính của mình, Ngô Triết liền biết ngay là 41 Lâm Lâm. Mặt không đổi sắc, Ngô Triết tiến hành các thao tác phản công ngay lập tức, “41, lập trình của cô không hề có kết cấu, không theo quy cũ gì hết!” Mặc kệ Ngô Triết có lên tiếng đả kích thế nào, Lâm Lâm cũng không để ý, tắm nghĩ, nếu cô lập trình có kết cấu, có quy cũ, vậy chẳng phải tiện nghi cho anh ta sao?

Quả nhiên, không đến 5 phút, máy tính của Ngô Triết đã bị tê liệt, trên màn hình xuất hiện một vòng tròn cứ rắc rắc rắc rắc ăn màn hình máy tính, tựa như trò ‘Rắn tham ăn’. Ngô Triết bất đắc dĩ nhún nhún vai, “41, cô đã thông qua, về sau không cần dùng màn hình khoá này nữa, mời cô lên văn phòng của Viên huấn luyện viên!”

Lâm Lâm thật không ngờ cô cứ như vậy được thông qua? Bất quá, nghe nói phải đi gặp Viên Lăng, lòng liền cảm thấy buồn bực, chắc chẳng có chuyện gì tốt lành đâu! Với bộ dạng hiên ngang, tràn đầy tinh thần anh dũng hy sinh, Lâm Lâm đứng dậy nhìn quanh bốn phía nói, “Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn. Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn!”* Nói xong, Lâm Lâm liền rời khỏi phòng học. Ngô Triết cười cười dõi theo, thông minh, còn biết đi gặp Viên Lăng là không có chuyện tốt gì, ai bảo cô luôn luôn đối nghịch với tôi làm chi? Hazzz! Bất quá, Viên Lăng cũng đã sớm đoán được Lâm Lâm sẽ thông qua. (*Gió hiu hắt thổi, sông Dịch lạnh. Tráng sĩ một đi, không trở về!)

Chương 19: Lão A Nhờ Vây Mà Luyện Thành?

“Vào đi!” Được sự đồng ý, Lâm Lâm liền mở cửa bước vào, đập vào mắt cô là gương mặt đáng đánh đòn của Viên Lăng, thật muốn xông lên đánh một trận.

“Ngô huấn luyện viên bảo tôi đến đây tìm anh!” Nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì lễ phép cơ bản vẫn phải có.

“Đi theo tôi!” Viên Lăng nhìn nhìn đồng hồ, còn chưa đến 20 phút, ha ha, xem ra trận này Ngô Triết đã thắng, bọn Tề Hoàn thua không ít đây, thật tốt, anh cũng thắng.

Theo sau Viên Lăng, Lâm Lâm bước vào một căn phòng trống, còn chưa kịp quan sát chung quanh thì Viên Lăng đã ném tới một vật, “Bom sơ hình không tính sát thương, đây là thứ cô sẽ học trong khóa huấn luyện đặc biệt. Phá bỏ, lấp đặt, chế tạo, một thứ cũng không được thiếu! Tất nhiên, tôi sẽ là huấn luyện viên của cô! Cô chỉ có hai tiết để làm quen, sau đó sẽ sử dụng bom sát thương, nếu không giải quyết được, người bị thương chính là cô!”

Vừa dứt lời, Viên Lăng liền ném cho Lâm Lâm một xấp tài liệu, “Đây là kiến thức cơ bản, cô đem về học đi!” Chỉ một câu nói của anh, thế là từ giờ phút này, cuộc sống của Lâm Lâm đã bị thay đổi hoàn toàn. Mỗi lần kết thúc tiết học, bất kỳ ai cũng có thể nhìn thấy hình tượng “thân tàn ma dại” của cô, chuyện đầu tóc bù xù hay khắp người dính đầy bột mì diễn ra hằng ngày, thỉnh thoảng còn mang theo một vài vết thương lín lín. Những lúc như vậy, không ai dại gì đến gần cô để bị vạ lây.

Cứ thế, một tháng thấm thoát lại trôi qua, như thường lệ, đây là thời gian kiểm tra sức khỏe định kỳ. Đương nhiên, vì là nữ binh duy nhất trong đội nên Lâm Lâm rất được các bác sĩ chiều chuộng, còn giúp cô làm vài phần kiểm tra đặc biệt, hoàn hảo, hết thấy đều bình thường. Trước đó, do bọn Thành Tài cũng tham gia vào khóa huấn luyện đặc biệt nên thời gian huấn luyện của cô từ một tháng cũng biến thành ba tháng.

Đầu tháng Chín, xem như là cuối mùa thu, để luyện tập thể lực, sáng thứ hai nào cả bọn cũng phải bơi qua một quãng đường dài gần 3km. Vì là sáng sớm nên sắc trời còn tối, khiến dòng nước ấy tựa như một đám băng, đã lạnh lại càng lạnh hơn.

Mặc khác, nào có chuyện bơi qua đơn giản như vậy, cả bọn phải đặt vật nặng 30kg lên đầu, rồi từ từ xuống nước để cái lạnh thấu xương ấy chậm rãi lan tỏa từ dưới chân lên, dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước nhưng ai cũng không ngăn được răng mình đánh vào nhau liên tục. Là một nữ binh, chuyện giữ vững thể lực đã không dễ, chứ đừng nói phải mang vật nặng trên đầu, dù có cố gắng thế nào cũng không thể nào đuổi kịp bọn nam binh, do đó, Lâm Lâm luôn là người cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ.

Sáng nay, không như thường lệ, Lâm Lâm không chỉ mang vật nặng bơi qua mà còn tự nhủ với lòng rằng, chỉ cần bơi qua là được, đừng quan tâm gì hết, ngày sinh lý đâu là gì. Nhưng sự đời khó đoán, ai ngờ khi cô vừa cách bờ 500m liền té xiu. Thông qua kính viễn vọng, Viên Lăng là người đầu tiên phát hiện Lâm Lâm xảy ra chuyện. Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì anh đã lao ngay xuống nước.

Trong lúc đó, cũng có một anh lính thủy đánh bộ vừa mới lên bờ, mang số 18, sau khi phát hiện Lâm Lâm gặp chuyện cũng buông ba lô nhảy xuống. “Số 18, hãy làm tốt chuyện của cậu đi, bộ kỹ năng bơi của cậu giỏi lắm sao? Đừng xen vào thêm phiền!” Từ phía sau, Ngô Triết đưa tay kéo số 18 lại, đơn giản vì cậu ta vừa mới bơi qua, thể lực tiêu hao quá lớn, làm sao còn thừa khí lực đi cứu người, đến lúc đó, nói không chừng còn liên lụy Viên Lăng.

Lúc Lâm Lâm được kéo lên bờ, mặt đã trắng bệch, môi tím tái, cô cần cấp cứu ngay lập tức. Nhưng do cô còn thờ nên không cần hô hấp nhân tạo, chỉ cần giúp cô ới hết nước trong bụng ra là được. Viên Lăng nhanh tay ấn mạnh lên bụng cô, Lâm Lâm lập tức ới ra nẩy ngum nước rồi dần dần tỉnh lại.

Khi về đội, Lâm Lâm liền bị ném tới phòng y tế để làm kiểm tra sức khỏe. Không có vấn đề gì lớn, chỉ là, sau khi kiểm tra sức khỏe, Viên Lăng liền bị gọi vào phòng y tế, rồi bị cả đội y bác sĩ hung hăng mắng một trận. Kết quả, thời gian huấn luyện từ buổi sáng tỉnh mơ liền chuyển thành chạng vạng, khi đó, nhiệt độ nước đã ấm áp hơn rất nhiều.

Tới hạng mục nhảy dù, cả bọn Lâm Lâm được đưa tới sân bay quân đội, rồi dùng trực thăng đưa thẳng lên trời. Khi đã đến độ cao nhất định, cả bọn Lâm Lâm bất ngờ bị huấn luyện viên đá ra ngoài, không cần dong dài cũng không cần chuẩn bị sẵn tâm lý, cứ thế mà hết người này đến người khác lao mình vào không trung trong tiếng la thất thanh, “A!”

Rồi khi kỹ thuật bắn cơ bản của mọi người đã đạt chuẩn, Viên Lăng lại ra chiêu mới, mà chiêu này lại khiến cho một tay thiện xạ bách phát bách trúng như Lâm Lâm gặp thất bại.

Chính là vào một ngày trời trong nắng ấm, sau khi dùng xong bữa sáng, cả bọn Lâm Lâm di chuyển đến sân tập bắn. Như thường lệ, ai cũng tự giác trang bị súng đạn rồi vào vị trí sẵn sàng đợi lệnh. Đột nhiên, từ trên trời rơi xuống vô số vật thể lạ, cả bọn Lâm Lâm còn chưa kịp nhìn rõ là vật gì đã nghe Viên Lăng ra lệnh bắn.

Thế là một loạt tiếng súng vang lên, lúc này, không khó để nhận ra những vật thể lạ ấy là vô số gián, rắn, rết,... chuột. Thật không thể tin nổi, Lão A có thể đem những thứ này vào sân tập bắn. Kết quả, toàn bộ đều bắn trượt. Đây là kết quả tệ nhất kể từ trước đến nay. Và tất nhiên, Lâm Lâm cũng không ngoại lệ.

Để rồi khi kết thúc tiết học, Lâm Lâm liền dùng tốc độ nhanh nhất chạy về ký túc xá, vọt ngay vào nhà tắm, vừa tắm vừa lăm bằm chửi rủa! “Đáng chết! Đồ tiểu nhân, tiện nhân, gian nhân, biến thái! Tức chết tôi mà, nhiều thứ ghê tởm như vậy cũng bị anh tìm ra được. Hay lắm, anh cứ vãi trời đi, đừng để

tôi tìm được cơ hội, nếu không, tôi sẽ thả hết chúng vào chân của anh! Tức thật...”

Xa xa, Viên Lăng không ngừng hắt hơi, không cần hỏi cũng biết có người đang mắng sau lưng anh rồi! Quả là một ngày tốt lành!

“Tôi đột nhiên phát hiện, công lực của đội trưởng yêu nghiệt lại tăng lên rồi!” Ngô Triết híp híp mắt nói, “Thật may lúc ấy chúng ta không có dịp thưởng thức chiêu này, bằng không hai điểm nhỏ nhoi cuối cùng của tôi cũng mất sạch!”

“Đúng vậy, đội trưởng không có đen nhất, chỉ có càng ngày càng đen thôi! Ngẫm lại, chúng ta lúc ấy cũng tương đối hạnh phúc! Hazzz, bí đỏ càng ngày càng khó làm!” Tề Hoàn cũng lên tiếng thờ dài cảm khái!

Đương nhiên, một chiêu không thể dùng hai lần, nếu không sẽ không hiệu quả, cả bọn Lâm Lâm đều thích ứng rất nhanh, chẳng những vậy, bọn họ còn thương lượng gom rã lại để bồi bổ nữa! Điều này khiến Viên Lăng tức anh ách nghĩ, tôi cực khổ bắt rắn một gần chết, ai cho các cậu chiếm tiện nghi! Trừ điểm tất cả ngay lập tức, đương nhiên, đây cũng chỉ là ý tưởng của anh mà thôi.

Thời gian thấm thoát lại trôi, cuối cùng cũng đến ngày công bố thành tích các hạng mục, hạng mục nào Lâm Lâm cũng đạt chuẩn, đây gần như là thành tích kém nhất của cô từ trước tới nay, toàn bộ đều là sáu mươi điểm, vừa vặn đủ để đạt chuẩn. Kỳ thực, việc này cũng không thể trách Lâm Lâm, nhiều ngày liền chịu khổ huấn luyện khiến cô không còn khí lực để ý đến thi cử, tính sơ sơ được khoảng sáu mươi điểm là cô nộp bài chạy lấy người ngay, cô chỉ muốn về ký túc xá ngủ một giấc. Thật tuyệt, cô không tính toán sai, nếu không rất dễ bị đánh rớt. Nói tới mới thấy, Ngô Triết cũng rất nghiêm khắc, năm mươi chín là năm mươi chín, tuyệt đối không có việc làm tròn để được đủ điểm đạt như bao người thầy khác.

Mặt khác, qua bảng thành tích này, người được phép ở lại cũng càng ngày càng ít, đương nhiên cơ hội trừ điểm cũng ít đi rất nhiều, hiện tại, hầu như không hề nghe được lệnh trừ điểm từ huấn luyện viên. Thể lực của Lâm Lâm cũng tốt hơn trước rất nhiều, cơ bắp cũng dần săn lại, lúc ra đòn cũng nhanh hơn, mạnh hơn. Các đội viên khác không dám đánh với cô nên thường chọn cặp bằng cách loại trừ, đôi khi mọi người bắt cặp xong, ai dư ra sẽ trở thành đối thủ bắt đắc dĩ của cô.

Cách ra đòn của Lâm Lâm rất đặc biệt, ngay từ đầu, mọi người đều không cảm thấy cách đánh của cô là hay, chỉ khi cô liên tiếp giành chiến thắng thì mọi người mới vỡ lẽ, thì ra cô là cao thủ trong cao thủ, điều này làm mọi người nhớ đến câu “Nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài”.

Bất quá, lần này có chút thay đổi, trước ngày so quyền, Viên Lăng liền thông báo mọi người có thể tự do chọn lựa đối thủ, bất kỳ ai cũng được nhằm khảo nghiệm thành tích bản thân. Vốn đã ngứa mắt Viên Lăng từ lâu nên vừa nghe xong thông báo, Lâm Lâm là người đầu tiên xung phong chọn đối thủ, và đối thủ của cô không ai khác chính là Viên Lăng. Sự chọn lựa này khiến ai nấy cũng trầm trồ kinh ngạc. Nhưng vì cách ra đòn của Viên Lăng rất đặc biệt, rất dè dặt cẩn trọng tựa như Lâm Lâm, hơn nữa hai người cũng từng giao thủ nên không khó để xem nhau là đối thủ.

Lần trước, Lâm Lâm chiếm ưu thế chủ yếu vì trong tay cô có dao, nhưng lần này lại khác, chỉ so quyền cước nên sẽ không dễ dàng gì. Ngoài ra, thông qua cả một quá trình dài huấn luyện, không khó để Viên Lăng hiểu biết một ít chiêu thức của cô, do đó, đây có thể nói là một cuộc so tài tương đối không cân sức.

Lâm Lâm là người ra đòn tấn công trước, lợi dụng hình thể linh hoạt, cô nhanh chóng ra quyền kết hợp đá chân liên tục. Viên Lăng nhanh nhẹn nghiêng mình tránh thoát cú đâm của cô, đồng thời dùng tay ngăn cản chân cô, rồi dùng sức lôi kéo nhằm áp đảo cô. Lâm Lâm gặp loạn không ngại, cô thuận thế chống tay xuống đất, xoay mình vung chân còn lại đá vào người anh nhằm buộc anh phải buông tay. Mục đích của cả hai đều là nhất kích trí mạng, vì dù sao, thời gian càng kéo dài thì càng bất lợi. Nghĩ vậy nên Lâm Lâm ra đòn rất cảm chừng, cô đang chờ Viên Lăng đá chân đến liên bất lấy cổ chân anh, linh hoạt nghiêng mình, mượn lực vung chân trái đá anh.

Thật không may, Viên Lăng đã tránh thoát, đồng thời anh còn dùng thân áp đảo cô, không cho cô đứng lên, “Viên Lăng, tư thế này có chút ái muội nha!” Lâm Lâm bị Viên Lăng áp đảo trên đất không hề tức giận, ngược lại còn nhẹ nhàng thổi khí bên tai anh. Động tác này khiến mặt Viên Lăng có chút nóng và đỏ lên. Lâm Lâm liền thừa dịp anh ngẩng người nhắc chân siết chặt hông anh, thất lưng dùng sức xoay một cái đã đem anh đặt dưới thân, một tay chống bên mặt anh, tay còn lại siết chặt yết hầu của anh, cúi đầu một lần nữa thổi khí bên tai anh nói. “Viên Lăng, anh thua!”

Một loạt tiếng vỗ tay rền vang như sấm dậy nổi lên, Lâm Lâm vừa nhếch mép cười vừa nhún nhún vai đứng lên. Trong lúc đó, C3 lại lên lút thu tiền cược của Lão A. Lâm Lâm thấy được liền cười đi qua nói, “Thật biết làm ăn nha!” Viên Lăng cũng cười, anh đã thua...

Bạn đang đọc truyện *Binh Mị Lang Duệ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Địa Ngục Trần Gian

Ngày lại qua ngày, hết hạng mục này lại đến hạng mục khác, lượng huấn luyện cũng không vì thế mà ít đi, ngược lại còn tăng thêm rất nhiều.

Bất quá, phàm là việc gì cũng có ngoại lệ. Ngoại lệ ở đây chính là Lâm Lâm. Chẳng những không vì cô là nữ binh mà nhân nhượng, ngược lại còn bị tăng thêm rất nhiều hạng mục. Hết hạng mục Văn hóa lại đến hạng mục Phá công,... cuối cùng còn phải đối mặt Viên Lăng ở hạng mục huấn luyện đặc biệt. Vừa chạm mặt, Lâm Lâm liền chủ động đưa cho Viên Lăng một quả bom hẹn giờ tự chế có thời gian đếm ngược 5 phút. Cầm quả bom trên tay, Viên

Lăng chỉ cười không nói.

Ngày nào cũng bị Viên Lăng áp bức, oanh tạc khiến Lâm Lâm rất ghi hận, chỉ mong có một ngày có thể trả lại anh tất cả. Đúng là trời không phụ lòng người, ngày này rốt cuộc cũng đến. Lúc này, tâm tình của cô đặc biệt rất tốt.

Đương nhiên, ngoại trừ Lâm Lâm, tâm tình của toàn thể Lão A cũng rất tốt. Cuối cùng, Viên Lăng cũng gặp được khắc tinh! Ông trời quả thật có mắt! Chẳng mấy chốc, Lâm Lâm nhanh chóng trở thành người hùng trong lòng mọi người.

Sáng nay, sau khi thực hiện các bài huấn luyện thể năng, cả đội Lâm Lâm không được nghỉ ngơi như thường lệ mà phải lập tức chạy bộ quanh sân tập bắn với tốc độ nhanh nhất. Thể lực bị tiêu hao, ai nấy cũng thở hổn hển, tay run nhẹ khi cầm khẩu súng trường trên tay. Đối mặt với sự quá tải của huấn luyện viên, cả đội vội vàng điều chỉnh hô hấp, ngắm chuẩn rồi bắn. Hoàn hảo, tất cả đều đạt. Đối với một Lão A thực thụ, đây là cách tốt nhất để kiểm tra thành tích bắn.

Vào nửa đêm hôm sau, trong lúc cả đội đang ngủ say, Lâm Lâm chợt giật mình tỉnh giấc. Vốn dĩ, cô cũng đang ngủ say, nhưng lại bị chính linh cảm biến thái của mình đánh thức. Toàn thân cảnh giác, Lâm Lâm bắt đầu đi ngồi dậy, im lặng quan sát mọi thứ trong đêm. Bất ngờ, có tiếng bước chân vang lên ngoài hành lang, dù rất nhẹ nhưng cô vẫn có thể nghe được. Nhẹ nhàng xuống giường, Lâm Lâm lén lút tiến lại cửa, tò mò nhìn xem chuyện gì đang phát sinh.

Ngay lúc này, cửa phòng bất ngờ bị đẩy ra, làm khi Lâm Lâm nhìn thấy một người đàn ông mang mặt nạ phòng độc đứng ở cửa thì người đó cũng sững sờ nhìn cô. Tiên hạ thủ vi cường*, Lâm Lâm giật mạnh chiếc mặt nạ phòng độc của anh ta xuống, hung hăng cho anh ta một cước vào bụng. Chẳng qua, trước khi bị Lâm Lâm hạ gục, anh ta đã kịp rút chốt, quăng một quả đạn khói vào phòng. (* ý là ra tay trước để chiếm ưu thế)

Còn chưa kịp nghĩ nhiều, Lâm Lâm đã nghe tiếng còi tập hợp khẩn cấp vang lên, vội vàng quăng trả chiếc mặt nạ trong tay, cô nhanh chóng trở lại giường, cấp tốc thu thập rồi dùng khăn che mặt lao thẳng xuống lầu.

Kết quả, cả đội Lâm Lâm đều tập hợp đầy đủ, xem như không tệ. Chỉ là, sau khi tập hợp khẩn cấp, đáng lẽ cả đội sẽ được về phòng ngủ tiếp thì bây giờ, mỗi người lại phải mang một bộ trang bị, tiến hành huấn luyện thể năng đường dài. Nội dung huấn luyện yêu cầu mỗi người phải mang vật nặng 30kg xuyên qua một chặng đường dài 30km trong 5 tiếng, nếu không hoàn thành đúng thời gian quy định thì không được ăn sáng. Với nội dung huấn luyện đường dài này, suốt cả chặng đường, cả đội có chút lo lắng cho Lâm Lâm, bắt quá, thật tốt, Lâm Lâm không hề bị tụt lại phía sau.

Khẩn cấp tập hợp vào rạng sáng hai giờ, tính ra, giấc ngủ của cả đội còn không đến 5 tiếng. Thế nhưng, thể lực của họ không vì vậy mà kém đi, đúng bây giờ sáng, cả đội đều trở về. Tại cửa căn tin, ngoại trừ Ngô Triết đang cầm bảng điểm danh thì còn có Tề Hoàn đứng thúc giục, “Mau mau!” Đội khi mỗi người đều lĩnh xong một hộp sữa, một ổ bánh mì và một cây xúc xích, Tề Hoàn liền nói, “5 phút, chưa ăn xong thì không cần ăn!”

Tiếp đó là một màn lang thôn hổ yết*, khẩu phần ăn của mỗi người đều bị càn quét nhanh chóng. Ăn xong, cả đội chẳng những không được nghỉ ngơi mà phải tiến hành huấn luyện hành quân cấp tốc. Địa hình lần này là 6km bùn lầy. Với khí trời tháng Mười đầu đông, nhiệt độ xuống thấp chỉ còn 3 độ C, việc băng qua 6km đầm lầy là chuyện không tưởng, bởi cái lạnh thấu xương ấy như gào thét vào tận xương tủy mỗi người. Bất quá, với tinh thần quân nhân chân chính, họ quyết không chùn bước. Đồng thời, họ cũng mặc kệ cái lạnh đang khiến đôi chân mình dần dần chết lạnh, run run hát vang bài ca Khúc quân ca. (* ý là ăn ngấu ngiến)

Những tưởng sau khi vượt qua 6km đầm lầy, cả đội sẽ được nghỉ ngơi, nhưng ai ngờ, đối mặt họ là cả 400m chướng ngại vật. Chẳng qua, lần này đặc biệt khủng bố hơn những lần trước. Lần này, sau lưng họ là cả một tiểu đoàn Lão A với những cây súng trường đã lên nòng trên vai. Càng tệ hơn khi lần này, cả đội sẽ không phải đối mặt với việc trừ điểm như thường lệ, mà sẽ có đạn thật hầu hạ.

“Ở nơi này của chúng tôi, việc xảy ra thương tích trong lúc huấn luyện là một trong những quy định cho phép! Do đó, mọi người hãy cẩn thận, đừng làm chúng tôi thất vọng!” Có thể nói, ngay lúc này, không gì có thể khiến cả đội Lâm Lâm rung động hơn thanh âm của Viên Lăng.

Sau lưng không ngừng vang lên tiếng súng trường, trước mặt lại có vô số chướng ngại vật khiến ai nấy cũng hành động theo bản năng, chạy hết tốc lực về phía trước. Bất ngờ, giữa đường có một thanh sắt chắn ngang, cả đội không kịp suy nghĩ đã thụt đầu xuống, trượt qua. Lúc này, trên thanh sắt đã có vô số lỗ nhỏ, có thể thấy, chỉ cần ai đó trong đội có một tia do dự thì đầu những người còn lại sẽ biến thành tổ ong ngay lập tức! Đây là một khảo nghiệm thật sự, nếu chuyện này xảy ra trên chiến trường thì đây không phải là sinh tử cá nhân, mà là của cả đội.

Mặc khác, đối với tiểu đoàn Lão A do C3 dẫn đầu mà nói, tuy đã cầm súng bắn vô số lần nhưng đây là lần đầu tiên, bọn họ nhắm vào những người đồng đội tương lai của mình. Chính vì vậy, những cây súng trường quen thuộc lúc này, đối với cả bọn, tựa như một quả tạ nặng nghìn cân. Chỉ cần hơi mất tập trung, run tay một chút là mất mạng như chơi. Lần sau, anh ta tuyệt đối sẽ không đánh đổ cùng đội trưởng, đánh chết cùng không.

Đúng là ác ma, không có tàn nhẫn, chỉ có vô cùng tàn nhẫn thôi! Đây là cảm nhận sâu sắc của toàn thể Lão A lúc này. Chắc chắn! Quả thật có chút đồng tình với nhóm bí đồ.

Chưa dừng lại ở đó, giờ cơm trưa mới đúng là chịu tội. Chẳng biết từ khi nào, sau sân tập bắn đã có một hồ nước to, trong đó cái gì cũng có, vừa dơ vừa thối. Dưới sự giám sát của Viên Lăng, cả đội phải ngâm mình nín thở trong hồ nước ấy. Nếu ai dám ngẩng đầu giữa chừng thì sẽ có đạn mìn hầu hạ, hoàn hảo, đây không phải là đạn cay.

Chờ cả đội huấn luyện xong, sữa, bánh mì, xúc xích liền được ném vào trong hồ nước. Vẫn là quy tắc cũ, trong vòng 5 phút, không ăn xong thì không cần ăn. Kết quả, cả đội vừa ăn vừa rửa thậm chí Viên Lăng. Nếu rửa có thể làm chết người thì không biết Viên Lăng đã chết đi sống lại bao nhiêu lần!

Huấn luyện, huấn luyện lại huấn luyện. Suốt buổi chiều, mặc kệ cả đội Lâm Lâm đã cạn kiệt sức lực, Viên Lăng vẫn bắt mọi người huấn luyện dựa trên bản kế hoạch có sẵn. Chính điều này đã khiến cả đội bị bức đến cảnh cực hạn. Bất quá, Viên Lăng đã kịp thời nhảy ra, dùng hết ngôn ngữ, khả năng của

mình để tiếp tục đào bới cực hạn của họ.

Trên thực tế, những huấn luyện này đều là nội dung của bản đại cương thực nghiệm. Tất nhiên, trước khi cho nhóm bí đỏ thử nghiệm, anh đã cho Lão A thử qua. Kết quả, cả đám đều kêu trời bỏ cuộc giữa chừng. Có thể nói, với bản đại cương thử nghiệm này, anh không chỉ khảo sát được thể năng, mà còn khảo sát được cả ý chí chiến đấu của cả đội.

Mặc khác, ngay từ đầu, Viên Lăng vẫn luôn chú ý tới Lâm Lâm. Có vẻ như cô rất quyết tâm, không muốn bỏ cuộc thì phải!

Rốt cục, cả đội Lâm Lâm cũng bị “hầm” đến buổi tối, vốn tưởng rằng, cả đội có thể về phòng tắm rửa rồi ngủ một giấc thật sâu, ai ngờ, Viên Lăng lại xuất hiện, đẩy cả đội vào một cái hào sâu 1m rồi ra sức oanh tạc suốt mấy chục phút đồng hồ. Sau đó, Viên Lăng lệnh cho cả đội nghỉ ngơi tại chỗ. Thật hiển nhiên, tiết trời tháng Mười lúc về đêm tuyệt đối không phải là thời gian lý tưởng để cắm trại dã ngoại. Phải công nhận, nghỉ ngơi kiểu này quả thật rất hành xác, có làm gì thì cũng không thể ngủ được.

Tám tiếng sau, một ngày mới lại bắt đầu. Hôm nay, mỗi người phải cõng một thanh gỗ trên vai, tiến hành hành quân liên tục suốt 12 tiếng đồng hồ, vượt qua 375 con dốc. Tính ra, cả đội Lâm Lâm đã phải huấn luyện suốt hai ngày một đêm, bất quá, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến mọi người hiểu thế nào là địa ngục trần gian rồi!

Hành quân được bốn tiếng thì Lâm Lâm đột nhiên ngã xuống! Ai nấy cũng khản trương vây quanh cô, ngay cả đội y bác sĩ trên xe cứu hộ cũng xuống. Khi thấy Hứa Tam Đa định đưa tay đề lên nhân trung mình, Lâm Lâm liền vẫy tay nói, “Tôi còn chưa xỉu, anh đề nhân trung của tôi làm gì!”

“Thế nào? Không kiên trì nổi sao? Vội lên xe cứu hộ về nhà đi!” Viên Lăng ngồi trên xe nói. Với gọng kính đen, thật khó để nhìn ra cảm xúc của anh lúc này.

“Năm mơ!” Cho Viên Lăng một câu khẩu hình miệng xong, Lâm Lâm liền chống tay, run run đứng dậy, hít sâu một hơi rồi đi tiếp. Bên cạnh, cũng có vài đồng đội tỏ ý muốn giúp cô giảm bớt gánh nặng nhưng đều bị cô từ chối. Bất quá, mọi người thật kiên quyết, thay phiên nhau giúp cô đến cuối cùng.

“Số 41, ba lô của cô bao nhiêu ký?” Viên Lăng ngồi trên xe, tìm tìm cười rồi dùng loa, đặt bên tai Lâm Lâm lớn tiếng hỏi.

“30kg!” Lâm Lâm thờ phỉ phò trả lời.

“Thế cô cân nặng bao nhiêu?” Viên Lăng tiếp tục hỏi.

“57kg!”

“Vậy thanh gỗ trên lưng cô thì sao?”

“Không biết!”

“Lấy 2/3 cân nặng của cô trừ đi 3 lần cân nặng của ba lô! Kết quả có được chính là cân nặng của thanh gỗ, vậy đó là bao nhiêu?” Viên Lăng hỏi.

“.....”

“Trả lời nhanh! Làm gì vậy? Bộ lúc hành quân không mang theo đầu óc sao? Lỡ đối mặt với kẻ địch, cô tính dùng cái gì để đối kháng? Nhanh trả lời!”

“24kg!”

Viên Lăng vừa lòng bỏ đi, tiếp tục tìm đối tượng khác ra đề. 12 tiếng, rốt cuộc cũng qua. Viên Lăng rất hài lòng với những biểu hiện của Lâm Lâm, hoàn hảo, cô không làm anh thất vọng, vững vàng kiên trì đến cùng. Tất nhiên, sở dĩ anh yên tâm để cô tiếp tục là vì cả đội y bác sĩ đều vỗ ngực cam đoan rằng cô không có việc gì.

Chẳng qua, sự tình còn không dừng lại ở đây. Đợi khi cả đội Lâm Lâm kéo lê thân thể mệt mỏi trở về quân doanh thì đã có một đội “băng nhân”* chờ sẵn. Không nói một lời, cả đội liền bị đưa đến phòng tối, tiến hành thẩm vấn. Ngay từ những ngày đầu, cả đội đã được học cách phản kháng với những thẩm vấn kiểu này. Những tưởng đây chỉ là một chuyện nhỏ nhưng khổ nổi, sau hai ngày một đêm bị tra tấn về tinh thần lẫn thể xác, ai còn vững tin phản kháng đây? (* ý là những người lạnh lùng, mặt không biểu cảm)

Tối đó, trong phòng tối, Lâm Lâm không ngừng bị đội “băng nhân” hỏi đồng dạng một vấn đề khiến tinh thần cô nhanh chóng sa sút! Vừa mệt vừa đói, Lâm Lâm thờ dãi nhắm mắt lại rồi đột nhiên trợn mắt hỏi, “Các anh có biết ngôn ngữ Arab không?”

Bị hỏi bất ngờ, cả đội “băng nhân” có chút ngẩn người, còn chưa kịp trả lời thì Lâm Lâm đã bắt đầu tự thoại bằng ngôn ngữ Arab.

Trong đó, có một anh nhanh nhẹn lòi máy ghi âm ra, nghe không hiểu thì tất nhiên phải ghi lại rồi. Lâm Lâm chỉ cười không cần, càng nói càng hăng. Trên thực tế, sở dĩ cô sử dụng ngôn ngữ Arab là vì nó có khả năng thôi miên rất cao. Chỉ nghe vài phút mà mí mắt cả đám đã đánh vào nhau. Thấy tình hình không ổn, không ai dám nghe nữa, vội vàng thu dọn đồ đạc, xông cửa mà ra, để lại một mình Lâm Lâm với những con cuồng tiểu rợn người.

